

Jude Deveraux

Jude Deveraux

The Raider

Copyright © 1987 by Deveraux Inc.

Translation © 2000 by Marianna Kalaninová

Cover design © 2000 by Viera Fabianová

Slovak edition © 2000 by Ikar

Táto kniha je historická fikcia. Mená, osoby, miesta a udalosti týkajúce sa vymyslených postáv sú výplodom autorkinej predstavivosti alebo sú použité fiktívne. Každá podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami alebo osobami, živými či mŕtvymi, je čisto náhodná.

ISBN 80-7118-860-3

Poznámka autorky

Fiktívne mestečko Warbrooke sa nachádza v súčasnom americkom štáte Maine. Počas šesťdesiatych rokov osemnásteho storočia, kedy sa odohráva dej románu Čierny jazdec, bola táto oblasť súčasťou takzvaného Massachusettského spoločenstva. Neskôr sa od neho oddelila a 15. marca 1820 z nej, ako dvadsiaty tretí v poradí, vznikol štát Maine.

Alexander Montgomery sa pohodlne usadil do kresla a vystrel si svoje dlhé štíhle nohy na koberec, ktorý pokrýval celú dlážku kapitánovej kajuty na lodi Veľkovojskovej. Pozoroval Nicholasa Ivanovitcha, ktorý nadával komusi zo služobníctva. Alex sa ešte nikdy nestretol s toľkou aroganciou, koľká sa skrývala v tomto Rusovi.

„Prídeš o hlavu, ak mi ešte raz zle zapneš spony na čizmách," kričal Nick dunivým hlasom so silným ruským prízvukom.

Alex uvažoval, či v Rusku ešte stále veľkovojskovo môže dať zoťat' hlavu každému, kto sa mu *znepáči*.

„*Strát sa mi z očí, ale okamžite,*" zreval Nick a rozopnutým rukávom sa *zahnal na* sluhu, ktorý sa mu zo strachu ukláňal. „Vidiš, čo všetko musím znášať," povedal Alexovi, keď zostali v kajute sami.

„Áno, je toho dosť, ako vidím," súhlasne prikývol Alex.

Nicholas prekvapene zdvihol jedno obočie na priateľa a *vzápätí sa opäť* zahľadel na mapy rozprestreté na stole.

„Zakotvíme približne stopäťdesiat míľ južne od tvojho mestečka Warbrooke. Myslíš si, že niekto bude taký ochotný a zoberie ťa na sever?"

„*Zariadim to,*" nevšímavo poznamenal Alex, *založil si* ruky za hlavu a ešte väčšmi sa vystrel, čím zabral väčšinu priestoru v kajute. Len prednedávnom sa naučil skrývať pod svojou peknou tváričkou všetko, na čo akurát myslel. Nicholas tušil, čo asi jeho priateľ cíti, no Alex nikomu nedovolil nazrieť do jeho duše a ukázať svoje trápenie.

Pred niekoľkým mesiacmi, ešte keď bol Alex v Taliansku, dostal list od sestry Marianny, ktorá ho prosila, aby sa vrátil domov. Z jej slov bolo viac než jasné, že ho veľmi potrebujú. Alexovi napísala presne to, čo jej otec zakázal napísať. Otvorene priznala, že on, Sayer Montgomery, pri nehode na palube lode utrpel ťažké zranenie, pri ktorom prišiel o obidve nohy. Nikto nepredpokladal, že bude žiť. Prežil však, ale zostal navždy pripútaný na lôžko ako mrzák.

Marianna ďalej bratovi napísala, že sa vydala za Angličana, colného inšpektora pre mestečko Warbrooke, ktorý ale... Nenapísala mu všetko, pretože zrejme zostala rozpoltená medzi lojalnosťou voči manželovi a lojalnosťou voči rodine a ľuďom, ktorých poznala celý svoj život. No Alex vycítil, že sestra mu viaceré skutočnosti zamlčala.

Marianna poslala list po jednom z námorníkov vo Warbrooku a dúfala, že keď sa dostane Alexovi do rúk, vráti sa domov. Alex dostal správu, len čo sa vylodili v Taliansku. Škuner, s ktorým pred štyrmi rokmi vyplával z Warbrooku, sa pred troma týždňami potopil. Alex čakal na slnečnom pobreží Talianska a veľmi sa neponáhľal hľadať si miesto námorného dôstojníka na ďalšej lodi.

Bolo to práve v Taliansku, kde stretol Nicholasa Ivanovitcha. Nickova rodina patrila v Rusku do prvej príbuzenskej vetvy s čarovnou. Nick preto očakával, že okolitý svet a ľudia si tento fakt budú uvedomovať a budú sa k nemu správať s úctou a servilnosťou, ktorá podľa neho prináleží jeho postaveniu.

Alex pomohol Nickovi zachrániť si svoj mohutný krk pred bandou námorníkov, ktorým sa nepáčilo, čo o nich Nick povedal. Alex vytiahol z puzdra svoj meč, hodil ho Nickovi a potom vytiahol z opaska ešte dve dýky. Spoločne sa obaja mladíci ubránili.

Trvalo im to asi hodinu. Po bitke boli celí od krvi a zo šiat im zostali zdrapy. Vtedy sa začalo ich priateľstvo. Odvtedy si Alexander užíval ruskej pohostinnosti, ktorá bola rovnako veľkorysá ako ich arogancia. Nick pozval Alexandra na svoju súkromnú plachetnicu, ktorá bola taká rýchla, že sa na mori nenašlo nič, čo by ju mohlo predstihnúť. Preto jej používanie v mnohých krajinách zakázali. No keďže ruská aristokracia sa riadila výlučne vlastnými zákonmi, nikto sa ju neodvážil obťažovať.

Alex sa udomácnil na honosnej lodi a niekoľko dní sa nechal obsluhovať. Každé jeho želanie plnila armáda poklonkujúcich sluhov, ktorých si Nick priviezol so sebou z Ruska.

„My v Amerike sme iní," povedal Alex Nickovi po piatom džbáne piva. Rozprával mu o

nezávislosti Američanov a o ich schopnosti vytvoriť si z divokej krajiny vlastný domov. „Bojovali sme proti Francúzom, proti Indiánom, bojovali sme proti celému svetu a zvíťazili sme!“ A čím viac pil, tým viac básnil o krásach Ameriky. Po tom, čo vypili takmer celý súdok piva, Nick vytiahol čiru tekutinu, ktorej hovoril vodka, a pokračovali ďalej.

List došiel nasledujúce ráno, keď Alexovi išla prasknúť hlava a z úst mu vanul zápach, ako keby bol práve vylízal spodok lode jazykom. Nick bol na palube a nevoľnosť si vybíjal na poklonkujúcich sluchoch. Vtom sa objavil Eliáš Downey a pýtal si súhlas na vstup na loď, pretože sa chcel porozprávať s Alexandrom. Nick sa na tom zabával. Kričal, aby ho poslali dole do podpalubia, pretože zomieral od zvedavosti, čo také dôležité mu tento chlap chce doručiť. Alex iba prevrátil oči pri pohľade na Nicka, ktorý nalial do troch kalíškov vodku a postavil ich pred nich na stôl.

„Ten muž, za ktorého sa vydala, je diabol. Všetkých nás okráda,“ sťažoval sa Eliáš. „Zobral Josiahovi loď a tvrdil, že bol na nej pašovaný tovar. Všetko to vykonal v súlade so zákonmi. Nikto z nás nemohol urobiť nič, aby mu v tom zabránil. Keby Josiah prišiel so šesťdesiatimi librami, mohol by sa súdiť s tvojím švagrom, aby dostal loď naspäť. Tá loď bola jediné, čo Josiah na tomto svete mal, a teraz nemá ani to.“

„A čo urobil môj otec?“ spýtal sa Alex, nakláňajúc sa dopredu. „Neviem si predstaviť, že by môj otec dovolil zaťovi len tak niekomu zhabať loď.“

Pomaly však začala účinkovať vodka ktorú im nalial Nick, a Eliášove viečka začali oťažievať? „Sayer už nemá v poriadku nohy, mohli by mu ich aj odrezať. Leží v posteli. Nikto nepredpokladal, že bude žiť, no on žije -ak sa tomu dá tak povedať. Leží v posteli a dokonca ani neje. O všetko sa stará Eleanor Taggertová.“

„Taggertovci!“ prekvapene skríkol Alex. „Ešte vždy obývajú chatrč v zátokke a snažia sa skrotiť tie ich prekliate decká?“

„James sa pred niekoľkými rokmi potopil s loďou a Nancy zomrela pri poslednom pôrode. Niekoľko ich chlapcov odišlo do sveta, no aj tak ich doma zostalo dosť. Eleanor pracuje pre tvojho otca a Jess sa stará o loď. Len tak-tak dokážu uživiť rodinu. Veď poznáš Taggertovcov, od nikoho neprijmú dary. Jess je však výnimočná. Ona ako jediná sa vie vzoprieť tvojmu švagrovi. Samozrejme, že by to tak nebolo, keby Taggertovci mali niečo, čo by mohli stratiť, ak sa postavia na odpor. Oni však nemajú nič, čo by ktosi chcel.“

Alex a Eliáš si vymenili úsmevy. Taggertovci boli každému v meste na posmech. Ich rodinu označovali ako ten najhorší príklad nešťastia. Nech by sa komukoľvek z mesta prihodilo čokoľvek, nikdy by na tom nebol tak zle ako oni. Boli chudobnejší a spínavší ako ktokoľvek iný - ale svoju chudobu zakrývali hrdosťou.

„Jessika zostala rovnako divoká ako predtým?“ spýtal sa popod nos Alex, usmievajúc sa pri spomienke na vycivené zašpinené decko, ktoré si z nepochopiteľného dôvodu vybralo práve jeho a znepríjemňovalo mu život. „Teraz musí mať okolo dvadsiatky, však?“

„Asi tak dajako.“ Eliášovi ešte väčšmi oťažievali viečka.

„A zatiaľ sa nevydala?“

„Nikto ju s tými deckami nechce,“ povedal Eliáš hlasom, ktorý začínal byť nezrozumiteľný. „Už ste asi strašne dávno nevideli Jess. Zmenila sa.“

„No, o tom by som trochu pochyboval,“ povedal Alex v okamihu, keď Eliášovi klesla brada na hrud' a zaspal. Alex sa pozrel na Nicka. „Musím sa vrátiť domov a pomôcť im. Nie som si istý, či je to skutočne také vážne, ako sa zdá. Pre môjho otca Warbrooke predstavoval osobné panstvo. Teraz sa musí deliť o moc s niekým iným a určite sa mu to nepáči. A ak sa do toho zamieša niekto z Taggertovcov a spôsobí problém, vznikne tam zmätok. Vrátim sa a posúdim situáciu. Počul som, že asi o šesť týždňov vypláva loď do Ameriky. Možno jej kapitán ešte nemá posádku.“

Nick do seba hodil poslednú vodku. „Ja ťa tam vezmem. Moji rodičia si vždy želali, aby som videl Ameriku, a mám tam aj blízkych príbuzných. Vezmem ťa do toho tvojho mesta a na vlastné oči sa presvedčíš, čo sa deje. Navyše si myslím, že syn by mal splniť otcovo želanie.“

Alex sa na Nicka usmial, no nedal na sebe znáť obavy o svojho otca a jeho zranenie. Nevedel si predstaviť, že jeho silný otec s mohutným hlasom je invalid pripútaný na lôžko. „V poriadku," povedal Alex. „Pôjdem s tebou veľmi rád."

To sa však udialo pred niekoľkými týždňami, a teraz ich od brehov rodnej zeme delilo už iba niekoľko hodín. Od domova, ktorého sa Alex už nemohol dočkať.

V meste New Sussex prekvital obchod. Zovšadiaľ sa ozýval hluk lodí, ktoré prichádzali do prístavu, i tých, čo ho opúšťali. Ľudia na uliciach na seba ustavične pokrikovali a hádali sa. Do toho sa miešali hlasy pouličných predavačov. Vo vzduchu sa vznášal zápach mŕtvych rýb a špinavých ľudí, cez ktorý miestami bolo cítiť čistý morský vzduch.

„Nick zíval, natáhuje svoje veľké telo, a slnečné lúče sa odrážali od zlatej výšivky na jeho plášti. „U môjho bratanca budeš vítaný, aj tak nemá čo robiť a veľmi rád sa s tebou zabaví."

„Ďakujem ti, ale myslím, že najprv pôjdem domov," odpovedal Alex. „Už sa neviem dočkať stretnutia s otcom a chcem vidieť, do akého nešťastia sa dostala moja sestra."

Odišli z prístavu, pričom Alex si prehodil cez plece iba malý batoh. Najprv si naplánoval kúpiť koňa, potom nejaké nové šaty. Všetko, čo mal, sa potopilo v Taliansku a odkedy stretol Nicka, nenosil nič iné, iba pohodlné vrecové nohavice a košeľu z námorníckeho výstroja.

„Tuto, nože, pozri sa!" zakričal na Alexa jeden zo skupiny anglických vojakov. „Zberba ako ty by si mala hľadiť svojho."

Alex sa nestihol ani brániť, keď ho jeden z mužov strčil do chrbta. Batoh, čo niesol na pleci, spadol, keď ho sotil ďalší vojak. Alex sa zaboril tvárou do blata a keď vyplával špinu a blato, v ušiach mu silno zvonilo.

O chvíľu bol opäť na nohách a chcel sa pustiť za skupinkou vojakov, no zrazu ho zastavila silná ruka. „Na vašom mieste by som to nerobil."

Alex bol taký rozčúlený, že spočiatku sa vôbec nemohol sústrediť na námorníka, ktorý pri ňom stál.

„Majú na to právo a ak sa za nimi rozbehnete, zbytočne sa dostanete do väčších problémov."

„Akože na to majú právo?" zavrčal Alex cez zuby. Teraz, keď konečne stál vzpriamene, začal opäť rozumne uvažovať. Bolo ich šesť, a on bol sám.

„Sú to vojaci jeho veličenstva a majú právo robiť si, čo sa im zachce. Ak sa s nimi budete zahrávať, koledujete si o väzenie." Keď Alex neodpovedal, námorník iba pokrčil plecami a pokračoval v ceste.

Po chvíli zízania na chrbty vojakov si Alex opäť vyhodil batoh na plece a kráčal ďalej. Usilovať sa myslieť na čisté šaty a dobrého koňa.

Keď prechádzal popri hostinci, zacítil vôňu pečenej ryby a uvedomil si, že je hladný. O niekoľko minút už sedel za špinavým stolom a z drevenej misky jedol rybací guláš. V duchu spomínal na pokrmy, ktoré jedával s Niekom. Stolovali so zlatými príbormi a z porcelánových tanierov. Boli úplne tenké, takmer priehľadné.

Odrazu zacítil na krku hrot ostrého meča. Zdvihol hlavu a zbadal toho istého muža, čo ho pred chvíľou sotil do blata.

„Takže opäť tu máme nášho malého námorníka," uštipačne poznamenal jeden z mužov. Nahnevaná tvár mladého vojaka zväžnela. „Vstaň. Toto je náš stôl."

Alex pomaly presunul ruky pod stôl. Nemal tam zbraň, no bol šikovný a rýchly. Skôr ako si vojaci uvedomili, čo sa deje, Alex na nich prevrátil stôl a jednému z vojakov zasadil taký úder, že spadol na zem. Ostatní piati v okamihu zaútočili na Alexa.

Dvoch sa mu podarilo zneškodniť. Potom uchopil rúčku ťažkej panvice, ktorá visela priamo nad ohňom. Síce mu popálila ruky, ale keď ju hodil do jedného z mužov, tomu popálila celú hrud'. Práve dvíhal stoličku, že udrie piateho muža, keď ho krčmár tresol po hlave striebornou kanvicou.

Alex sa pomaly zviezol na dlážku.

Alex zacítil, ako mu niekto vychrstol do tváre vedro vody. Vtedy si uvedomil, že ho bolí celé telo. V hlave mu dunelo a s námahou otvoril oči. Podľa zápachu si bol istý, že určite je kdesi v pekle.

„Vstávaj. Si voľný," začul nevrlý hlas, práve keď sa pokúšal posadiť. S námahou otvoril jedno oko, ale hneď ho aj musel zatvoriť, pretože ho čosi oslnilo.

„Alex," zaznel hlas, ktorý spoznal. Patril Nickovi. „Prišiel som ťa odviesť z tejto diery, ale bol by som hlúpy, keby som ťa mal ešte aj niešť. Vstávaj a pod' za mnou."

Alexa oslepila ťažká zlatá výšivka na Nickovej uniforme. Uvedomil si, že jeho priateľ má na sebe jednu z niekoľkých uniforiem, ktoré nosil iba vtedy, keď od niekoho niečo potreboval. Parádna uniforma podľa Nicka robila na ľudí dobrý dojem, preto Nick vždy dosiahol, čo chcel. Ale aj pri záchrane priateľa si dával pozor, aby uniformu nezašpinil.

Napriek tomu, že Alex mal problémy udržať hlavu vzpriamene, podarilo sa mu postaviť sa. Pomaly si začal uvedomovať, že je vo väzení - odpornom a špinavom. Na kamenistej zemi ležala prehnutá slama a čo sa váľalo v kútoch mohol iba tušiť. Steny, ktoré nahmatal, boli studené a mazľavé. Na rukách mu po nich zostalo blato.

Nejako sa mu podarilo nasledovať Nicka až k východu a spolu vyšli na slnečné svetlo. Pred väznicou na nich čakal nádherný koč s mohutnými koňmi. Jeden z Nickových sluhov pomohol Alexovi nastúpiť.

Ešte si ani nesadol a Nick už spustil rev.

„Vedel si o tom, že ťa ráno chceli obesiť?" nazlostené vrčal. „Dozvedel som sa o tebe iba náhodou. Jeden starý námorník ťa videl vystupovať z mojej lode a bol svedkom, ako s tebou vojaci surovo zaobchádzali. Videl, ako si na jedného z nich v krčme prevrhol stôl. Vedel si, že si mu zlomil nohu? Možno o ňu príde. Ďalšieho z nich si popálil a tretí sa po tvojom údere ešte neprebral. Alex, človek v tvojom postavení by nemal robiť také veci."

Alex pri jeho slovách iba prekvapene zdvihol obočie. Niet pochyb, že v Nickovom postavení by mal právo robiť, čo sa mu zachce.

Usadil sa v koči a pozeral von oknom. Nick mu zatiaľ ďalej prednášal o tom, čo smie a čo nesmie robiť. Zatiaľ čo Nick rozprával, Alex si všimol, ako anglický vojak schmatol mladé dievča za ruku a zatiahol ju za dom.

„Ihneď zastav," zvolal Alex.

Nick, ktorý videl to isté, nedovolil kočišovi zastaviť, a keď sa Alex napriek tomu pokúšal dostať von, násilím ho pritlačil na sedadlo. Alex sa od bolesti chytil za hlavu.

„Sú to iba obyčajní sedliaci," neveriacky poznamenal Nick.

„No sú to moji sedliaci," zašepkal Alex.

„Ó, áno, už začínam chápať. Sedliakov je však odjakživa dost'. Množia sa veľmi rýchlo."

Alex sa neunúval odpovedať na také nezmysly. Zo všetkého ho strašne rozbolela hlava. Samozrejme, že sa k nemu dostali chýry o hrôzach v Amerike, v skutočnosti im však neveril. V Anglicku sa hovorilo o odporných osadníkoch, ktorí rovnako ako neposlušné deti potrebovali vládu pevnej ruky. Dokonca videl, ako vyložili a prezreli náklad z niekoľkých lodí, ktoré sa až potom mohli vrátiť do Ameriky. No tomu, čo počul, akosi nechcel veriť.

Teraz už pokojne sedel v prepychovom koči a neobťažoval sa pozeráť von.

Došli k veľkému domu na okraji mesta. Nick vystúpil a nechal Alexa, aby si pomohol sám. Očividne bol naňho veľmi nahneváný a nemal v úmysle ďalej mu pomáhať.

Alex vystúpil z koča a nasledoval Nickovho sluhu do izby, kde ho čakala plná kad'a horúcej vody.

Vyzliekol sa a poumýval. Horúca voda mu na chvíľu pomohla utíšiť bolesť. S ustupujúcou bolesťou začal premýšľať o sestrinom liste. Zo začiatku ho celkom vypustil z hlavy, pretože ho pokladal za prehnaný citový výbuch. Teraz uvažoval, či práve udalosti vo Warbrooku nespôsobili jej zúfalé obavy, že mesto potrebuje pomoc. Eliáš povedal, že Josiahovi zhabali loď, pretože vraj bol podozrivý z predaja pašovaného tovaru. Ak sa vojaci cítia takí mocní, že môžu zaútočiť na nevinného námorníka a môžu obťažovať mladé dievča na ulici, čoho všetkého sú potom schopní dôstojníci a mocní muži?

„Vidím, že ešte vždy premýšľaš o tom, čo sa dnes prihodilo," povedal Nick, keď vošiel do izby. „Čo čakáš, keď sa takto oblečený prechádzaš po prístavnej hrádzi?"

„Človek má právo obliecť si, čo sa mu páči, a napriek tomu by sa mal cítiť bezpečne."

„To si myslia všetci sedliaci," povzdychol si Nick. Potom sa obrátil na sluhu a prikázal mu, aby mu vybalil veci. „Dnes večer si môžeš obliecť šaty môjho bratanca a zajtra dáme pozor, aby si sa vhodne obliekol. Potom môžeš bez obáv cestovať za svojím otcom."

Od Nicka to však vyznelo skôr ako príkaz, nie ako návrh. Veď celý život iba dával rozkazy a ostatní ich plnili.

Keď Nick odišiel, Alex dovolil sluhovi, ktorý mal preňho pripravený uterák s Nickovými iniciálkami, aby sa vzdialil. Uterák si opásal okolo pása. Vonku sa už zotmelo, no svietili pouličné lampy a Alex mohol sledovať, ako sa vojaci potulovali po uliciach. Vo voľných chvíľach prichádzali, potom zasa odchádzali z mesta. Neďaleko začul chrapľavý smiech a zvuk podobný rinčaniu rozbitého skla.

Títo chlapi sa nebáli ničoho, pretože sa tešili ochrane anglického kráľa. Ak sa s nimi niekto pobil ako dnes Alex, mali plné právo obesiť ho. Boli Angličania a Američanov mali za necivilizovaných nevzdelančov, ktorým treba ukázať, čo je disciplína.

Alex sa s odporom odvrátil od okna a zahľadel sa na Nickov polootvorený kufor. Zrak mu padol na čiernu košeľu, prehodenú cez okraj.

Čo keby im niekto odplatil aspoň trochu tej krivdy, ktorej sa dopúšťajú? pomyslel si. Čo keby sa v noci objavil muž oblečený v čiernom a dal tým arogantným vojakom najavo, že nemôžu len tak beztrestne ubližovať osadníkom.

Dôkladne prezrel Nickov kufor, až kým nenašiel čierne jazdecké nohavice.

„Môžem sa ťa spýtať, čo to vlastne robíš?" spýtal sa Nick od dverí. „Ak hľadáš drahokamy, môžem ťa ubezpečiť, že sú dobre a bezpečne ukryté."

„Nič sa neboj, Nick, a pomôž mi nájsť čiernu šatku."

Nick prešiel cez izbu a položil Alexovi ruku na rameno. „Chcem vedieť, čo zamýšľaš."

„Len som si myslel, že by niekto mohol dať tým Angličanom príučku. Čo by si povedal na čierneho fantóma, ktorý by vychádzal z lesa."

„Ó, áno, už začínam chápať." Nickovi zažiarili oči. Táto myšlienka sa jeho ruskej krvi pozdávala. Otvoril ďalší kufor. „Hovoril som ti už niekedy o svojom bratancovi, ktorý zišiel na koni dolu schodmi nášho vidieckeho sídla? Kôň si, pravdaže, zlomil obidve predné nohy, no napriek tomu to bol skvelý zážitok."

Alex zdvihol zrak od košeľe, ktorú držal v ruke.

„A čo sa stalo tvojmu bratancovi?"

„Zomrel." Všetci skvelí muži zomierajú mladí. Druhý raz, to bol však opitý, sa rozhodol, že na svojom koni vycvála z okna druhého poschodia. Obidvaja, on aj kôň sa zabili. No bol to dobrý muž."

Alex si poznámky k historke o bratancovi nechal pre seba a začal si obliekať úzke čierne jazdecké nohavice. Nick bol nižší a silnejší ako Alex, ale aj Alex mal nohy silné a pevné, lebo niekoľko rokov bojoval s rovnováhou na palube lodí. Takže nohavice, ktoré mali byť pohodlné, mu pevne obopli nohy. Košeľ a s nazberkaným živôtikom a prestrihnutými rukávami mu visela cez nohavice.

„A ešte toto," zvolal Nick, držiak nad sebou v ruke vysoké čižmy, ktoré mu siahali do výšky kolien. „A tu je aj šatka." Otvoril dvere a zreval do chodby. „Prines mi čierne pierko!"

„Nemusíš to každému vytárat," poznamenal Alex, keď si obúval čižmy.

Nick pokrčil plecami. „Veď tu nikto nieje, iba môj bratanec a jeho žena."

„A ďalších sto alebo viac sluhov."

„Myslíš si, že ich to zaujíma?" Zdvihol zrak smerom k sluhovi, ktorý držal veľké, načierno zafarbené pštrosie pierko.

„Pani grófka vás pozdravuje," povedal sluha, keď odchádzal z izby.

O chvíľu Nick obliekol Alexovi čierne nohavice a košeľu. Na čiernu šatku vystrihol dierky a previazal mu ňou oči. Potom mu nasadil veľký trojrohý klobúk. Na klobúku sa vlnilo čierne pierko.

„To je ono," zvolal Nick, trochu odstúpil od Alexa a obdivoval svoj výtvar. „A čo zamýšľaš teraz? Preháňať sa ulicami na koni, strašiť mužov a zvádzať mladé devy?"

„Niečo také." Teraz, keď bol už oblečený, nebol si istý pôvodným úmyslom. „Na konci stajne je osedlaný nádherný čierny kôň. Keď sa vrátiš, pripijeme si na... Čierneho jazdca. Áno, pripijeme si na Čierneho jazdca. Teraz už choď, zabav sa a rýchlo sa vráť. Som hladný."

Alex sa zasmial a vykročil smerom k stajni. Pod rúskom tmy sa v čiernych šatách strácal a ako tak chodil sem a tam, zmocňoval sa ho pocit, že to má zmysel. Spomenul si na vojakov, ktorí zatiahli do uličky bezbranné dievča. Pomyslel i na Josiaha a jeho loď. Ved' to bol práve Josiah, kto naučil všetkých troch chlapcov z rodiny Montgomeryovcov viazať prvé námornícke uzly.

Kôň, ktorého mu Nick ponúkol, bol ako zlostný diabol. Nechcel sa dať osedlať. Alex si ho najprv obzrel, potom vysadol a bojoval s ním, až kým nad zvieraťom nezískal kontrolu. Vzápätí vytrielili zo stajne a uháňali smerom do ulíc mesta.

Alex potichu cválal uličkami a čakal na príležitosť, kde by mohol byť užitočný. Netrvalo dlho a jedna sa mu naskytla. Pred hostincom stála mladá pekná žena a v rukách držala malé súdky piva. Pri nej postávali siedmi opití vojaci.

„Pobozkaj nás," povedal jeden z nich. „Iba jeden malý bozk."

Alex neotáľal, ostrohami popohľal koňa a vynoril sa z tieňa. Kôň, ktorého nohy akoby leteli, vyzeral tak nepokojne, že už iba to stačilo, aby si ho vojaci všimli a prestali. Zo strachu pred siluetou muža v čiernom ustúpili dozadu.

Alex si ani neuvedomoval, ako vie zmeniť svoj hlas.

Prehovoril s prízvukom Angličana najvyššej kasty, a nie angličtinou, aká sa za posledných sto rokov vyvíjala v Amerike.

„Prečo to neskúsite so seberovným," zvolal Alex, približujúc sa k dvom z nich s vytaseným mečom. Vojaci sa zľakli a pred zjavením a nepokojným čiernym koňom cúvali dozadu.

Alex ich najprv jedného po druhom mečom šikovne zbavil všetkých gombíkov na uniforme. Gombíky zarinčali na vydláždenej ulici a jeden sa odkotúľal pod kopyto koňovi, ktorý ho hneď podkovou rozmliaždil.

Alex potiahol uzdu a stiahol sa do šera. Vedel, že len čo by pominulo prekvapenie, muži by zaútočili, alebo by zavolali pomoc.

Mečom preťal vzduch, až to zasvišťalo, a hrot pritisol ďalšiemu vojakovi pod bradu. „Najprv popremýšľaj, či budeš obťažovať Američana, inak si ťa Čierny jazdec nájde." Hrotom meča mu prešiel po uniforme, až sa mu uvoľnila košeľ a odhalila hrud', na ktorej zostala tenká krvavá čiara.

Potom sa Alex zasmial. Smial so od nesmiernej radosti. Celým telom mu prúdil pocit víťazstva. Nakoniec rukou pohrozil tým povýšeneckým zbabelým hulvátom, ktorí chodili iba v skupinkách. Smejúc sa pod maskou obrátil koňa a závratnou rýchlosťou sa rútil dolu ulicou.

No akokoľvek rýchlo cválal, nedokázal sa vyhnúť guľke, ktorú naňho ktosi vystrelil zozadu. Zrazu pocítil, ako mu po tele steká niečo horúce. Hlava mu klesla dozadu a kôň sa vzopál. Alex sa však vládol udržať.

Obzrel sa za dievčinou a vojakmi. Jeden z nich ešte vždy držal pištoľ, z ktorej sa dymilo. „Čierneho jazdca nikdy nedostanete," zvolal Alex víťazoslávne. „Bude vás prenasledovať deň a noc. Nikdy vám nedá pokoj."

Vedel, že už dlhšie nemôže pokúšať šťastie, preto otočil koňa a pustil sa dolu ulicou. Okenice na domoch sa začali otvárať a ľudia na okamih zazreli muža v čiernom, ktorý preletel pred ich oknami. Alex za sebou počul ženský hlas, zrejme krčmárky, ktorú zachránil, no bol taký znepokojený svojím krvácajúcim ramenom, že vôbec nerozumel, čo za ním kričala.

Odcválal za mesto a vedel, že sa musí zbaviť koňa. V tmavom odeve a v sedle na čiernom diablove by bol priveľmi nápadný. Neďaleko prístavu, v spleti lodí a lán zišiel z koňa, plesol ho po zadku a chvíľu sa prizeral, ako uháňa smerom k stajniam.

Alex si nevidel na plece, no cítil, že silno krváca a zároveň stráca silu. Najbližším bezpečným miestom bola Nickova loď, ktorá kotvila neďaleko. Tú však stráži jeho posádka.

Alex sa opatrne predieral medzi loďami, aby ho nikto nespozoroval. V meste sa začala

ozývať vrava. Zdalo sa, že všetci vyšli do ulíc a zapojili sa do hľadania. Keď sa Alex dotackal k Nickovej lodi, modlil sa, aby ho jeho ruská posádka pustila na palubu. Vedel, že Rusi vedia byť presne takí nepríjemní, ako sú prívetiví.

Alex sa však obával zbytočne. Keď ho jeden z mužov posádky zbadal, vybehol za ním na mólo a pomohol mu dostať sa na loď. Možno si už zvykli, že ich pán prichádzal uprostred noci celý zakrvavený. Potom si už Alex veľa nepamätal.

Alex otvoril oči a videl, ako sa lampáš hojdá v známom rytme mora.

„No sláva, zdá sa, že nakoniec si prežil.“ Trochu otočil hlavou, aby videl Nicka, ktorý sedel pri ňom. Bol bez plášťa a košeľu mal vpredu špinavú od krvi „Koľko je hodín?“ spýtal sa Alex. Chcel si sadnúť, no zatočila sa mu hlava a musel si opäť ľahnúť.

„Takmer svitá,“ odpovedal Nick. Vstal a vykročil k lavóru s vodou, aby si umyl ruky. „Minulú noc si takmer zomrel. Chvíľu trvalo, kým som ti vybral guľku z pleca.“

Alex na chvíľu zatvoril oči a premýšľal o svojom hlúpom nápade hrať sa na Čierneho jazdca. „Zrejme budem musieť využiť tvoju pohostinnosť trochu dlhšie. Myslím, že o pár dní budem môcť vyraziť do Warbrooku.“

Nick si utrel ruky do uteráka. „Tak sa mi vidí, že ani jeden z nás nepomyslel na dôsledky toho, čo sa udialo minulú noc. Zdá sa, že mesto hľadalo hrdinu a vybralo si teba. Ľudia nehovoria o ničom inom, iba o hrdinských činoch Čierneho jazdca. Myslia si, že je to práve on, kto sa Angličanom odplatí za neprávosti, čo na nich páchali posledných desať rokov.“

Alex si s rozhorčením vzdychol.

„A to nie je všetko. Angličania poslali do ulíc všetkých svojich vojakov, aby ťa hľadali. V meste sú už vyvesené aj tvoje portréty a majú rozkaz namieste ťa zastreliť. Už tu dnes boli dvakrát a chceli prehladať moju loď.“

„V tom prípade odchádzam,“ odvetil Alex. Chcel si sadnúť, no keďže stratil veľa krvi, bol slabý a príšerne ho bolelo rameno.

„Zatiaľ sa mi ich podarilo odohnať. Vyhrážal som sa im vojnou s mojou vlasťou. Alex, keby si čo len vystúpil na lodnú lávku, hneď by bolo po tebe. Hľadajú vysokého a štíhleho muža s čiernymi vlasmi.“ Nick sa pozrel Alexovi do očí. „A okrem toho vedia, že si zranený.“

„Ja viem,“ povedal Alex, sediac na kraji posteľe. Vedel, že čelí smrti, ale nemohol tam zostať a riskovať, že zapletie do nepríjemností aj svojho priateľa. Podopierajúc sa o kreslo, ktoré stálo pred ním, pokúsil sa vstať. .

„Mám nápad,“ zvolal Nick. „Netúžim po tom, aby ma prenasledovalo anglické námorníctvo. Rád by som im dovolil prezrieť moju loď.“

„Veď áno, samozrejme. V tom prípade aspoň nemusím vychádzať von, dolapia ma rovno tu,“ pokúšal sa vtipkovať Alex.

Nicholas ignoroval jeho strach. „Poslal som po šaty môjho bratanca. Je to tučný muž, ktorý sa veľmi nevkusne oblieka.“

Alex začudovane zdvihol obočie. Podľa neho sa Nick obliekal tak, že by mu to mohli závidieť aj pávy, takže si nevedel predstaviť, aký musí byť jeho bratanec.

Nick pokračoval. „Keď ťa oblečieme do jeho šiat, urobíme z teba tučného chlapa, posilníme trochu whisky, a keď si na svoje čierne vlasy nasadiš napudrovanú parochňu, určite ťa nespoznajú.“

„A čo keby som sa zamaskoval a jednoducho vystúpil na breh?“

„A čo potom? Budeš potrebovať pomoc a ktokoľvek ti ju poskytne, ohrozí tým vlastný život. A koľko vás, úbohých Američanov, vie odolať odmene päťsto libier, ktorá je vypísaná na tvoju hlavu? Nie, zostaneš so mnou na mojej lodi a ja ťa dopravím do tvojho mesta. Je tam niekto, kto by sa o teba postaral?“

Alex sa oprel o stenu a cítil sa biednejšie, ako keď sa zobudil. Myslel na Warbrooke, na mesto, ktoré založil jeho starý otec a z ktorého väčšinu teraz vlastní jeho otec. Má tam priateľov a ľudí, ktorých pozná celý život a na ktorých je pyšný. Ak má byť on statočný, tak títo ľudia sú dvakrát statočnejší ako on. Nijakí anglickí vojaci nesmú ohrozovať mesto Warbrooke.

„Dúfam, že sa nemýliš," odvrkol Nick. „Obávam sa, že uveria tomu, čo uvidia." Nick tým narážal na jeho smiešny výzor, ktorý spôsobovali tučné vypchávkys, brokátový plášť a napudrovaná parochňa. Vôbec nevyzeral ako pekný mladý muž, ktorý sa vrátil domov, aby zachránil mesto pred zbabelým švagrom.

„Ved' uvidíš," nezrozumiteľne zašomral Alex a pred novou úlohou sa posilňoval dúškom brandy. „Spoznajú ma, a keď ma takto uvidia, určite sa budú smiať. Pochopia, že sa niečo stalo a postarajú sa o mňa, pokým sa mi to prekliate rameno nezahojí. Len dúfam, že ma neprežradia priamo pred vojakmi. Uvidíš, že ma spoznajú. Dobre vedia, že nikto z rodiny Montgomeryovcov by sa nikdy neobliekol ako páv. Zaiste pochopia, že mám na to dôvod."

„Áno, Alexander," povedal Nicholas upokojujúco. „Dúfam, že máš pravdu."

„Áno, mám. Uvidíš. Poznám svojich ľudí."

„Alex," nežne povedal Nick. „Už sme tu." Pozrel sa na svojho priateľa s pochopením. Alex celých sedem dní bojoval s horúčkou a teraz vyzeral, ako keby týždeň popíjal. Oči mal vpadnuté, pokožku vyschnutú a červenú, svaly slabé a ako z gumy.

„Alex, musíme ťa opäť obliecť do bratancových šiat. Vojaci ešte vždy hľadajú Čierneho jazdca a obávam sa, že už prišli aj sem, na sever. Chápeš ma?"

„Áno," zamrmal Alex. „Vo Warbrooku sa o mňa postarajú. Ved' uvidíš."

Neviem, prečo by som tam mala ísť a stretnúť sa s ním," už asi po tisíci raz zopakovala svojej sestre Jessika Taggertová. „Alexander pre mňa nikdy nič neznamenal - vôbec nič, tak je to."

Eleanor zaviazala šnúrky na korzete Jessikiných šiat. Bola to krásna žena, no Jessika zatienila jej krásu rovnako, ako aj ktorejkoľvek inej ženy v meste. „Musíš tam ísť, pretože rodina Montgomeryovcov je k nám veľmi dobrá. Zlezieš odtiaľ, Sally?" skríkla na štvorročnú sestru.

Dom Taggertovcov sa ničím neodlišoval od obvyčajnej chatrče a v skutočnosti ani nebol o nič lepší. Bol maličký a neoplýval ani čistotou, pretože Jessika a Eleanor museli celé dni pracovať, aby uživilí a postarali sa o sedem mladších bratov a sestier. Ich skromný domček stál na okraji mesta v malej zátokke, kde nemali žiadnych susedov. Nie však preto, že by obľubovali samotu. Keď sa sem pred osemnástimi rokmi prisťahovali, začalo ich v rodine akosi pribúdať a ľudia tam z opatrnosti radšej nechceli ísť bývať.

„Nathaniel!" zrevala Jessika na deväťročného brata, ktorý tesne pre tvárou svojej malej sestry mával troma tučnými, škaredými pavúkmi. „Keď k tebe prídem, oľutuješ to."

„Aspoň nebudeš musieť ísť privítať Alexandra," posmešne odvrkol Nathaniel a hneď potom, ako hodil sestre do tváre pavúky, šikovne vybehol z domu.

„Stoj pokojne, Jess," povedala Eleanor. „Ako ťa mám zašnúrovať do šiat, keď sa jednoducho vrtíš?"

„Ja nechcem, aby si ma do nich obliekala. Skutočne neviem, prečo tam mám ísť. Nepotrebujeme dobročinné dary od ľudí, ako je Alexander Montgomery."

Eleanor si zúfalo povzdychla: „Veď si ho od detstva nevidela. Možno sa zmenil."

„Cha!" Jessika sa zasmiala, otočila sa k nej chrbtom a vzala na ruky malého Samuela, ktorý sa snažil zjesť čosi neidentifikovateľné. Zbadala, že v malej tučnej rúčke ukrýva jedného z Nathanielových pavúkov. „Niektorý zlý ako Alexander sa nezmení. Pred desiatimi rokmi bol nafúkaný všedne a som si istá, že sa nezmenil. Keď Marianna chcela, aby jej ktosi prišiel pomôcť zbaviť sa manžela, prečo nepožiadala niektorého zo starších bratov? Jedného z dobrých Montgomeryovcov?"

„Určite poslala správu každému z nich, no Alex bol prvý, kto ju dostal. Sed' pokojne, kým ti nerozčesám spletené chumáče vlasov." Eleanor chytila do rúk jej vlasy. Nemohla si pomôcť, ale trochu jej ich závidela. Ostatné ženy trávili česaním a upravovaním vlasov hodiny, len aby dobre vyzerali, zatiaľ čo Jessike stačilo vystaviť ich na slnko, na slaný vzduch, napospas morskej vode a vlastnému potu - a vyzerali oveľa krajšie ako vlasy ktorejkoľvek inej ženy. Jej plavá hriva sa na slnku nádherne ligotala.

„Ó, Jessika, keby si si aspoň trochu dala záležať, mohla by si získať srdce každého muža..."

Sestra ju však umlčala. „Prosím ťa, nezačínaj s tým znova. Prečo sa ty nevydáš? Za bohatého muža, ktorý by živil nielen nás, ale aj našich súrodencov?"

„Mám sa vydať za niekoho z Warbrooku?" Eleanor sa poriadne nadýchla. „Za niekoho z mesta, ktoré sa trasie pred jediným zbabelcom a ktoré dovolí, aby ho riadil odporný Pitman?"

Jessika iba stála a odhrnula si vlasy z čela. V okolí nebolo dievčiny, ktorá by so zopnutými vlasmi vyzerala tak dobre ako ona. „Ja po tých zbabelcoch netúžim o nič viac ako ty." Položila maličkého Samuela na zem. „No nie som až taká hlúpa, aby som uverila, že niekto ako Alexander nás zachráni. Myslím, že ľudia hádžu Montgomeryovcov do jedného vreca a nepozerajú na to, že nie sú všetci rovnakí. Je pravda, že lepších chlapov, ako je Sayer a jeho dvaja starší synovia, som ešte nestretla. Keď išli do sveta, tak som si za nimi dokonca aj poplakala - ale za Alexandrom nie."

„Jessika, myslím, že nie si spravodlivá. Čo ti, preboha, Alexander urobil, že ho tak nenávidíš? Nemôžeš ho posudzovať podľa bláznovstiev, ktoré povysťtrájal, keď bol ešte malý chlapec. To by potom náš Nathaniel odvisol už pred štyrmi rokmi."

„Ide o jeho správanie. Vždy si myslel, že je lepší ako ktokoľvek iný. Jeho bratia a otec by

pracovali s hocikým, no Alexander mal o sebe nadmieru vysokú mienku. Jeho rodina bola najbohatšia v meste, no iba on si to uvedomoval a podľa toho sa aj správal."

„Nehovoríš náhodou o jeho štedrosti? Pamätáš sa, keď nám doniesol homáre, a ty si mu ich hodila do tváre? Nikdy som nepochopila, prečo si to spravila. Veď vtedy nám pomáhala celé mesto."

„No dobre, ale oni nič nevedia!" nahnevane odvrkla Jessika. „Áno, hovorím o dobročinných daroch, žiť každý deň z ruky do úst, nemať nič a stále po niečom túžiť. A o tom, že otecko prišiel každých deväť mesiacov, len aby mamu dostal..." Odmlčala sa, aby sa upokojila. „Alexander bol z nich najhorší. Ten spôsob, akým sa ironicky usmieval, vždy keď nám doniesol vrece zomletej kukurice na kukuričnú kašu. A ten jeho povýšenecky pohľad. Keď sa ho náhodou dotklo Taggertovské decko, už si čistil nohavice."

Eleanor sa zasmiala. „Jess, nebolo to náhodou tak, že aj ty si si hned' bežala vyčistiť nohavice, sukňu, alebo utrieť vlasy, ak sa k tebe len priblížil niektorý z malých súrodencov. Myslím si, že k nemu nie si spravodlivá. Alexander nebol ani lepší, ale ani horší ako ostatní chlapci v ich rodine. Možno je to preto, že medzi vami bol iba dvojročný rozdiel, preto si sa s ním porovnávala a cítila určitú spriaznenosť, ale aj nenávisť."

„Radšej by som bola spriaznená so žralokom ako s ním."

Eleanor iba zagúľala očami. „Veď Patrikovi pomohol získať miesto pomocného námorníka na lodi *Morská panňa*."

„Urobil by čokoľvek, len aby sa zbavil ďalšieho Taggerta. Si už hotová?"

„Už hodnú chvíľu. Stavme sa. Ak bude Alexander nafúkaný márnotratiník, ako predpokladáš, na budúci týždeň ti upečiem tri jablkové koláče."

„Určite vyhrám. Bezpochyby bude čakať, že mu pobožkáme ruku. Počula som, že bol v Taliansku. Možno sa stretol aj s pápežom a niečo sa od neho naučil. Myslíš, že nosí navoňané čipkové spodky?"

Eleanor si sestru vôbec nevšímala. „Ale ak vyhrám ja, celý týždeň budeš musieť nosiť šaty, aby si sa zapáčila pánovi Clymerovi."

„Tomu starému hlupákovi, ktorý smrdí ako stará zdochnutá ryba? Veď aj tak na tom nezáleží, lebo vyhrám. Mesto konečne na vlastné oči uvidí, že ak je Alexander sám a nie sú pri ňom jeho bratia a otec, je lenivý, márnotratiný a povýšenecky nafúkanec..." Zrazu prestala hovoriť, pretože Eleanor ju vytláčala von z dverí.

„A ty, Nathaniel, ak sa nepostaráš o decká, tak uvidíš," zakričala Eleanor cez plece na malého brata.

Celou cestou k prístavu musela Eleanor poťahovať Jessiku za ruku. Vôbec jej to nebolo po chuti. Myslela na všetko, čo musí spraviť - opraviť rybárske siete a zaplátať plachty na plachetnici.

„Rada ťa vidím, Jessika," zvolala na ňu Abigail Wentworthová, keď došli do prístavu. „Vidím, že sa Alexandra nemôžeš dočkať."

Jessika bola na pochybách, či ju má udrieť, alebo sa otočiť a odísť. Abigail bola po Jessike druhá najkrajšia žena v meste a za to, že ju predčila v kráse, ju z duše nenávidela. S radosťou jej podchvíľou pripomínala, že vo svojich dvadsiatich dvoch rokoch je už stará. Sama mala iba šesťnásť a pred Jessikou sa vystatovala, že je už dospelá.

Jessika sa na Abigail usmiala najsladšie ako vedela, a chcela jej niečo povedať. Vtom ju však Eleanor schmatla za ruku a odtiahla preč.

„Nechcem, aby ste sa pobili. Želám si, aby dnešný deň Montgomeryovcom vyšiel a dúfam, že vás Sayer nebude ešte dnes vyťahovať z mučiarenskej klady. „Aha, tam je, už ho vidím."

Pri pohľade na loď Jessika otvorila ústa. „Tá loď je priúzka. Som si istá, že je to proti predpisom. Už ju Pitman zbadal? Pravdepodobne mu ju skonfiškuje, a kam sa potom tvoj drahý Alexander podeje?"

„On nieje môj. Keby niekomu patrila, Abigail by tu nesnorila a nečakala naňho."

„Svätá pravda," povzdychla si Jess. „Nechce náhodou iba sedem hektárov plochy prístavu, ktorý patrí Montgomeryovcom? Na čo sa tam ľudia dívajú?"

Eleanor sa otočila smerom ku skupine ľudí, ktorí nehybne stáli a s otvorenými ústami prekvapene civeli. Dav stíchol a uvoľňoval Alexovi cestu.

K Jessike a Eleonór zrazu pristúpil muž. Mal na sebe plášť kanárikovo žltej farby s lemovkou, na ktorej boli vyšité kvety a lístočky. Pestrý plášť mal zakryť veľké brucho. Všetky farby bohatej výšivky sa na slnku trblietali ako dukáty. Krátke jazdecké nohavice, ktoré mu obopínali tučné nohy, boli smaragdové zelenej farby. Na hlave mal parochňu s kučeravými lokňami, ktoré sa dotýkali jeho pliec. Keď prechádzal prístavom, sem-tam sa zatackal, čo vyzeralo, ako keby si viac vypil.

Ľudia z mesta si zrejme mysleli, že do Warbrooku prišiel ďalší dôstojník z Anglicka, no Jessika ho hneď spoznala. Ani tučné brucho, ani parochňa nemohli úplne zakryť jeho vznešený Montgomeryovský výzor. Napriek niekoľkým kilám navyše spoznala typické líčne kosti, ktoré Alexander zdedil po starom otcovi.

Jessika sa predierala dopredu a šuchotala sukňami tak, aby ju každý videl. Stále si myslela, že Alex Montgomery je skazený skrz naskrz, a teraz tu bol aj dôkaz. Stačilo, že bol iba chvíľu bez otcovej tvrdej ruky, a tu je výsledok.

„Dobrý deň, Alexander," povedala posmešne, aby ju každý počul. „Vitaj doma. Ani si sa veľmi nezmenil."

Alex tam iba stál, díval sa na ňu a nechápavo žmurkal očami. Mal ich červené od pár pohárikov, ktoré si dal na posmelenie, a raz sa tak silno zatackal, že ho musel zachytiť jeden urastený počerný muž.

Jessika odstúpila, prezrela si ho zhora nadol, založila ruky v bok a začala sa smiať. O chvíľu sa k nej pripojilo celé mesto.

Nezastavil ich ani príchod Marianny Montgomeryovej. Pribehla do prístavu a zastavila sa, až keď zazrela Alexa.

„Dobrý deň, Mary, sestračka moja," povedal Alex s krivým úsmevom na tvári, pričom ho pridržiaval muž v špinavej košeli.

Marianna neveriacky hľadela na svojho brata a vtedy sa ľudia prestali smiať. Od úžasu zabudla zatvoriť ústa. Až potom zaborila tvár do zástery a začala plakať. Pustila sa do behu a uháňala preč z prístavu. Pod sukňami sa jej mihali opätky a ulicou sa niesli jej vzlyky.

V tej chvíli vytriezvel aj dav, ktorý uštedril Alexovi ešte niekoľko pohŕdavých pohľadov a vrátil sa späť k svojej práci. Mestom sa ozývali slová ako „chudák Sayer" a „veď jeho bratia sú takí statní muži!"

Zakrátko v prístave zostali iba štyria ľudia: Jessika, ktorej sa to veľmi páčilo, pretože stále túžila každého presvedčiť, že Alex nie je taký skvelý, ako si mysleli. Potom zamračená Eleanor, zmätený Alexander a vysoký muž v špinavej košeli.

Jessika tam stála s víťazným úšklabkom na tvári, zatiaľ čo Alexove oči sa začali rozjasňovať. Obrátil sa k nej a pozrel jej do očí. „Toto je tvoja vina," zašomral.

Jessiku to ešte väčšmi rozosmialo. „Ó, nie, Alexander, to je tvoja vina, pretože nakoniec si ukázal, aký v skutočnosti si. Roky si klamal týchto ľudí, no mňa nie. Musíš mi prezradiť meno tvojho krajčira." Otočila sa k sestre. „Nechcela by si si dať ušiť šaty takejto farby?"

Eleanor kradmo pozrela na mladšiu sestru. „Už si toho nahovorila dost, Jessika."

Jess veľkými očami nevinne pozrela na sestru. „Vôbec neviem, čo tým myslíš. Iba som obdivovala jeho šaty a parochňu. Už roky sa vo Warbrooku nenosia parochne." A obdarila Alexandra svojím najkrajším úsmevom. „No ja ťa tu zdržiavam, a ty si určite hladný." Uprene sa pozrela na jeho obrovské brucho. „Niečo také si vyžaduje stálu pozornosť."

Alexander jej skočil po krku, no Nick ho zastavil.

„Preboha," výsmešné poznamenala Jessika. „Prasiatko má aj pazúry."

„Za toto mi zaplatíš, Jessika Taggertová," vyhrkol Alex, lapajúc dych.

„Čím? Krémovými koláčikmi?"

No skôr ako jej Alex stihol odpovedať, zakročila Eleanor. „Tak dobre, Alexander, odprevažíme ťa domov. Hej, ty tam," povedala Nicholasovi, „zober jeho veci a dones ich sem. O svojho pána sa postaráš uňho doma. A ty, Jessika, choď pripraviť niečo pod zub.

Potrebuje sa navečerať."

„Áno, milostivá pani," posmešne odvetila Jessika. „Ďakujem Bohu, že nepatrím do Montgomeryovskej rodiny. Dokážem uživiť pol tucta detí, no toto..." Pozrela sa na Alexovo veľké brucho.

„Chod' už!" rozkázala jej Eleanor. Jessika vybehla z prístavu. Cestou si od šťastia hvízdala a šomrala čosi o koláčoch, ktoré jej Eleanor teraz dlhuje. Eleanor chytila Alexa za ruku, no ani slovom mu nenaznačila, že bol taký opitý, že nevládal ani chodiť. Muž, o ktorom si myslela, že je Alexov sluha, zostal stáť na prístavnej hrádzi.

„Ako sa volá?" spýtala sa Eleanor.

„Nicholas," odpovedal Alex so zatŕiatymi zubami. Od hnevu bol celý červený a oči mu svietili ako dva uhlíky.

Eleanor sa zastavila, držiac Alexa za ruku. „Nicholas, mal by si urobiť, čo som ti povedala. Zober všetky pánove veci a pod' so mnou. A radila by som ti, aby si to urobil hneď teraz."

Nick na chvíľu skamenel a potom si ju ostro premeral zdola nahor. Nepatrne sa pousmial a odišiel po všetky veci a šaty, ktoré mal Alex požičané od jeho bratanca. „Áno, milostivá pani," odpovedal pokojným hlasom a pripojil sa k nim. Kráčal niekoľko krokov za nimi a sledoval, ako sa Eleanor pri chôdzi hojdajú sukne.

„Určite váži aspoň stodvadsať kíľ," smiala sa Jessika. Sedeli u nich doma, na jednom konci stola ona, na druhom Eleanor, a medzi nimi - podľa veku a veľkosti - ich malí súrodenci. Jeden spínavší ako druhý. Pred každým stála drevená miska plná hustej rybacej polievky, v ktorej pôvodne mala byť aj zelenina, a drevené lyžice, o ktoré sa s láskou starali ako o vzácny strieborný riad. Polievka bola veľmi jednoduchá, bez korenia, iba z rýb, ktoré sa hodnú chvíľu varili v obyčajnej vode. Tá trocha zeleniny z minulého leta sa im už minula, a nová sa v záhradke ešte neurodila.

„Čo povedal Sayer?" spýtala sa Jessika a ešte vždy sa smiala.

Eleanor na ňu uprene pozrela. U Montgomeryovcov pracovala už štvrtý rok, a keď pred dvoma rokmi zomrela Alexova matka, začala im spravovať dom. Marianna bol najstaršia z Montgomeryovských detí. Pre svoj vzhľad, alebo možno aj pre svoju panovačnosť, si dlho nemohla nájsť manžela. Starala sa o svojho invalidného otca a o veľikánsky dom. No keď do mesta prišiel nový colný dôstojník John Pitman, ktorý jej začal dvoriť, Marianna zabudla na všetko ostatné. Polovica mesta sa jej usilovala vysvetliť, že Angličan chce iba otcovo bohatstvo, lenže Marianna ich povýšenecky odmietala počúvať. Necelé dva týždne po svadbe však zistila, že ľudia mali pravdu. Teraz musela znášať ťažké bremeno, že práve ona je zodpovedná za mnohé problémy, ktoré Warbrooke postretli. Všetky povinnosti týkajúce sa domu zverila Eleanor a väčšinu času trávila vo svojej izbe, kde vyšívala jednu výšivku za druhou. Keď nemohla vyriešiť problém, ktorý spôsobila, nechcela naň ani myslieť.

„Nemyslím, že teraz by sme sa mali o tom rozprávať." Eleanor pozrela na deti, ktoré sa dychtivo dívali do svojich misiek s polievkou. Zároveň však tak pozorne počúvali, že sa im až uši začali vykrúcať.

„Pán Montgomery povedal, že jeho pani stále rozmaznávala najmladšieho syna a že ju varoval, že niečo také sa môže stať," prezradil Nathaniel. „Myslím, že mal na mysli Alexove šaty a to, aký je tučný. A slečna Marianna srdcervúco plakala. Eleanor, kto je vlastne ten Nicholas?"

Eleanor sa uprene pozrela na mladého Taggerta. „Nathaniel, koľkokrát som ti vravela, aby si tajne nenačúval? A okrem toho si sa mal starať o Sally."

„Aj ja som tam bola," zašepkala Sally. „Ukryli sme sa..."

Nathaniel jej rukou zakryl ústa, aby bola ticho. „Staral som sa o ňu, no chcel som aj všetko vidieť. Kto je ten Nicholas?"

„Akiste je to Alexov sluha," povedala Eleanor, „a nesnaž sa meniť tému. Už som ti stokrát povedala..."

„Nemáme tu niekde náhodou jablkový koláč?" ironicky sa spýtala Jessika. „Už som sa o Alexandrovi Montgomerym dozvedela všetko, čo môžem znieť. Je to tučná stará veľryba,

ktorá uviazla na plytčine, a nakoniec sa ukazuje vo svojom pravom svetle. Nate, zajtra zoberieš do zátoky prútené koše a nalovíš morských rakov."

„Nie! Zasa ja?" zareptal.

„A ty, Henry," odvrátila sa k dvanásťročnému bratovi, „pôjdeš pozrieť, či už sú černice, a zoberieš so sebou Sama. Philip a Israel, vy sa zajtra vypravíte so mnou, budeme zväzať drevo na opravu lode."

„Drevo?" spýtala sa Eleanor. „Myslíš si, že by si to mala robiť? *Mária Katarína* neznesie toľkú váhu."

Jessika sa vystrela a zbystrila pozornosť ako vždy, keď niekto hovoril o jej lodi. Nebolo toho veľa. Možno to, čo o nej povedal Jahleel Simpson, že „*Mária Katarína* môže plávať, no určite to veľmi nerada robí", je aj pravda, ale bola to jej loď a jediné, čo jej okrem bratov a sestier otec zanechal. Na tú loď bola veľmi pyšná. „Môžeme na nej plachtiť a, mimochodom, potrebujeme peniaze. Niektorí predsa musia zaplatiť za tie jablká."

Eleanor pozrela do svojho taniera, kde mala kúsok jablkového koláča. Niekedy si jedlo „požičiavala" z kuchyne pána Sayera Montgomeryho. Nie príčasto, ani toho nebolo veľa, no vždy mu ho čestne zaplatila. Stále však mala pri tom ten istý príšerný pocit. Keby o tom Sayer alebo Marianna vedeli, určite by jej povedali, aby si zobrala jedlo, ktoré zvýšilo, no Sayer bol príliš zaneprázdnený ľutovaním samého seba a Marianna trávila čas plačom nad skutočnosťou, že svojím výdajom uvalila na mesto všetko zlo sveta.

Dvojročný Samuel medzitým zamotal lepkavú lyžicu do vlasov svojej sestry a ťahal ju. Tým ukončil rozhovor dospelých.

Nasledujúce ráno sa Alex zobudil s bolesťou sánky, pretože celú noc zatínal zuby a škripal nimi. Dokonca aj v spánku pociťoval zlosť. Ustavične sa mu v mysli vynáral včerajší deň, ako tam stál a bál sa, že rameno mu opäť začne krváčať, ako sledoval ľudí vôkol seba, ako zbadal anglických vojakov na nepokojných koňoch - vojakov, ktorí nepochybne niekoho hľadali - a to, ako sa mu Jessika Taggertová vysmiala, bolo vskutku viac, ako mohol zniesť. Ľudia veľmi ľahko uverili, že je zbabelec. Presne ako povedala Jessika. Ako rýchlo zabudli, aký v skutočnosti bol.

Vybral sa za svojím otcom. Celý dom si už o ňom šepkal. Marianna sklonila hlavu na otcovu posteľ a nahlas plakala. Sayer iba letmo pozrel na svojho syna a mávol rukou, akoby ho pohľad na najmladšieho potomka natoľko znechutil, že s ním viac nechcel ani hovoriť.

Alexander bol priveľmi slabý, aby sa bránil a obhajoval. Včerajší deň ho veľmi vyčerpal. Posledné dni stratil veľa krvi a veľmi ho nahnevalo, čo sa včera v prístave stalo. Vyšiel z otcovej izby a nasledoval Nicka do svojej komnaty, kde padol na posteľ.

Ani pohľad na veľkovovodu Nicholasa Ivanovitcha, ktorý niesol jeho batožinu, ho nerozveslil. Upadol do polospánku a snívalo sa mu, že škrtí Jessiku Taggertovú. No v ďalšej časti sna sa s ňou už miloval. Kedy, dopekla, vyrástla na takú krásavicu? Pomyslenie na výsmech takej krásnej ženy ho vôbec netešil.

Teraz ležal v posteli, hľadel do stropu, bolela ho hlava a rameno sa mu chvelo. Časť jeho mozgu, nepatrná časť, ktorá nebola ani trochu nazúrená, začínala opäť uvažovať. Napadlo mu, že to, čomu všetci uverili, mu možno príde vhod. Na vlastné oči videl, čo sa deje v New Sussexe. Presvedčil sa, že mestu vládnu anglickí vojaci. Počul o tom, ako kruto sa správajú k Američanom. Dokonca videl aj to, že tovar, ktorý sa predáva v Anglicku za polovičné ceny, sa tam dováža na amerických lodiach.

Možno sa niečo podobné deje aj vo Warbrooku.

Len čo sa zobudil, chcel zavolať Mariannu a ukázať jej ranu. Mienil jej prezradiť, že on je ten Čierny jazdec. Vedel, že sestra by mu pomohla zotaviť sa a ochránila by ho aj pred pomstou zo strany Angličanov. Bol zvedavý, ako by sa zatvánila, keby sa dozvedela, že nieje taký tučný opilec, ako si o ňom myslela! No uvedomil si, že by tým mohol ohroziť jej život.

Zrazu sa otočil k dverám, pretože niekto vstúpil do izby. Bol to Nick a ešte v polospánku sa usadil do kresla. „Tá ženská ma zobudila ešte pred svitaním a chcela, aby som išiel narúbať

drevo," mrzuto zašomral a veľmi sa tomu čudoval. „Ešteže mi to moji ľudia ukázali, lebo ináč by som nevedel, ako sa to robí. Tá žena nie je veľmi tolerantná. Nemohol som ani na chvíľu prestať, jednostaj ma pobádala do práce."

„Jessika?" spýtal sa Alexander a v jeho hlase bolo cítiť niečo viac ako výsmech. Už pri myšlienke na ňu mal chuť zovrieť jej pekné biele hrdlo.

„Nie. Tá druhá, Eleanor." Nick si položil hlavu do rúk.

Alex už predtým poznal Nickove nálady a vedel, že najlepšie je nedovoliť mu, aby sa ľutoval. Sadol si a prikrývka, ktorou bol prikrytý, mu sklzla z mocných širokých ramien, čím sa odhalili obvazy na ranách.

„Myslím, že by som nikomu nemal prezradiť, že nie som ten, za koho ma pokladajú," začal Alex. „Myslím, že pokiaľ sa mi nezahojí rameno a pokiaľ ľudia neprestanú hovoriť o Čiernom jazdcovi, naďalej sa budem obliekať ako páv. Môžeš byť dovtedy mojím sluhom? Potrebujem niekoho rozvážneho ako ty, kto sa nebojí menšieho nebezpečenstva."

Nick rázne zdvihol hlavu. „Všetci moji muži sú Rusi, a tí sa neboja ničoho. Chceš byť opäť Čiernym jazdcom?"

„Možno." V hlave mal však teraz iba jednu myšlienku. Ako sa odplatiť Jessike, ktorá si z neho pred celým mestom urobila posmech. Predstavoval si, že ako Čierny jazdec k nej cez okno vylezie do izby, priviaže jej pekné biele rúčky o posteľné stĺpiky a ...

„Počúvaš ma?" zvolal Nick. „Nikdy som nestretol drzejších ľudí, ako ste vy, Američania. Asi by som sa mal vrátiť domov, skôr než stretnem ďalšieho ako ty. No nápad s Čiernym jazdcom sa mi veľmi pozdáva. Pošlem loď, aby priviezla ešte nejaké bratancove šaty a novú parochňu."

„No dúfam, že mi necháš aspoň jedného zo sluhov, ktorým tak nadávaš."

„Nie," uvážene odpovedal Nick. „Tá hra sa mi páči. Zostanem tu a naďalej budem predstierať, že som tvoj sluha. A nikomu neprezradím, kto vlastne si." Nick privrel oči. „A tá Eleanor Taggertová oľutuje, čo o mne dnes ráno povedala."

„Tak potom sme sa dohodli," odvetil Alex. „Zostaneme spolu. Stanem sa najnevšednejším príkladom mladého muža v Amerike. A ty nám, Američanom, ukážeš, ako sa má poriadne pracovať."

Nick sa pri Alexovej poznámke zamračil. „Ak ma niekto pošle pracovať na pole, končím. Ó, nie, na druhej strane, aspoň budem mať svojej rodine čo rozprávať."

„Dúfam, že tvoja rodina ti verí viac, ako mne moja. Začneš ma už pomaly obliekať? Myslím, že tú parochňu začínam nenávidieť."

Alexander si nechal na obliekanie dlhší čas. Keď si prezrel ranu, začali spolu s Niekom starostlivo vypchávať voľné miesta, až kým úplne nevypchali saténové jazdecké nohavice. Okolo panvy mu Nick oviazal niekoľko vrstiev, takže brucho mu vytŕčalo od tela takmer tridsať centimetrov. Na havranie vlasy si nasadil ťažkú napudrovanú parochňu. Keď boli hotoví, mal na sebe toľko vrstiev, že mu začalo byť veľmi teplo a pot mu stekal do očí.

„Nie som si istý, či sú toho vôbec hodní," povedal Alex s rozhorčením.

„Sú to tvoji ľudia," pokrčil plecami Nick.

„Ktorí sa obrátili proti mne." Alexovi sa v mysli vybavil obraz z prístavu, kde sa z neho Jessika Taggertová vysmiala. *Keby tam nebola, uverili by môjmu prestrojeniu?*

Asi o jedenástej Alex kolísavou chôdzou vstúpil do spoločenskej miestnosti Montgomeryovského domu, kde naňho čakalo veľa ľudí. Predstierali, že im ide o dobrý obchod s Montgomeryovcami, ale Alex im videl na očiach, že čakali iba naňho. Na okamih zadržal dych. Bol si istý, že niekto z prítomných sa začne smiať a povie mu, aby zhodil to prestrojenie, keď je už tu, doma, medzi svojimi a priateľmi.

No jeden po druhom si ho iba obzreli a ďalej sa starostlivo venovali svojim pohárom.

Alex sa pozrel na Eleanor, ktorá dirigovala ženy pri hrncoch. Spoločenská miestnosť bola kombináciou kuchyne, prijímacieho salónika a zasadacej miestnosti. Odkedy Montgomeryovci vlastnia väčšinu Warbrooku, takmer všetky obchody sa dojednávajú tu. Takmer každý v meste už prešiel touto miestnosťou. Sayer Montgomery dal každému, kto vstúpil do jeho domu, vedieť, že oplýva pohostinnosťou. Ľudia sem prichádzali z rôznych dôvodov a každého, kto vošiel, ponúkli jedlom a pohárom.

V kúte, kde sa spájali stoly, začalo byť rušno. Bolo jasné, že dvaja muži sa úmyselne nahlas rozprávajú.

„Môj zať tú pšenicu vypestoval vlastnými rukami, no predtým, než ju chcel vyviezť do Španielska, musel sa zastaviť v Anglicku a vyložiť ju kvôli inšpekcii."

„A ja dovážam kakao z Brazílie. Skôr ako som ho doviezol do Bostonu, musel som prejsť kontrolou v Anglicku."

Muži sa ponad poháriky pozreli na Alexandra, no on sa tváril, že ich nepočuje. Ved' oni sa tiež neobťažovali a neboli takí zdvorilí, aby sa mu prihovorili priamo. Tak prečo by on mal prejavovať záujem? A čo, vari čakali, že niečo urobí s anglickými zákonmi? Vyzeralo to, akoby títo páni žili ešte v stredoveku a on bol šľachticom, ktorý pôjde priamo za kráľom a post'ažuje sa mu.

„A ja som kvôli šesťdesiatim librám prišiel o loď," ozval sa Josiah Greene.

Alexander sa zahľadel na obrovský tanier s jedlom, ktorý pred neho položila Eleanor. Mal pocit, že je jediným divákom v hľadisku a sleduje hru, ktorú už raz videl. Sedel za stolom a počúval Josiahov príbeh. Určite ho už každému vyrozprával aspoň tisíckrát, no kvôli Alexandrovi si to všetci ešte raz s radosťou vypočuli.

Rozprávali o tom, že Josiah mal nádhernú loď, na ktorú bol veľmi pyšný. No jedného dňa nahneval Johna Pitmana. Išlo o kus poľa, ktorý Josiah vlastnil, ale odmietol mu ho predať. Pitman teda vyhlásil, že na lodi skrýva pašovaný tovar. Zhabal mu loď, ale nič nenašiel. Vzápätí prišiel s tuctom vojakov a uprostred noci urobil prehliadku Josiahovho domu. Počas prehliadky zničili pivnicu plnú zásob jedla, plátno roztrhali na márne kúsky, porozbíjali nábytok a na smrť vystrašili jeho dcéry. Josiah sa pokúšal získať loď naspäť, povedali mu však, že najprv musí zaplatiť kauciu vo výške šesťdesiat libier. Lenže to si nemohol dovoliť, pretože všetky jeho peniaze mal Pitman. Koľkokrát Josiah vyplával z Warbrooku, toľkokrát musel Pitmanovi zaplatiť šesťdesiat libier. Priatelia mu pomohli a peniaze preňho zozbierali. Dokázať nevinu však musel sám. Pitman tvrdil, že na palube jeho lode bol pašovaný tovar; Josiah sa bránil, že na svojej lodi nikdy pašovaný tovar neviezol. Ich tvrdenia sa dostali až pred námorný súd, kde nebolo poroty, ale iba jediný sudca. Takže rozhodnutie bolo jasné. Loď pripadla Pitmanovi a jeho dôstojníkom, pretože Josiah nemohol dokázať vlastnú nevinu.

Alexander pri rozprávaní takmer zabudol na svoje trápenie. Hľadel na zničeného Josiaha, za ktorého príkoria mohol nenásytný Angličan. Pitman chcel kúpiť iba Josiahovo pole, no keď ho

nedostal, siahol po všetkom, čo kedy Greenovcom patrilo.

Alex sa radšej sústredil na jedlo. Nechcel, aby ostatní spozorovali, že v ňom vrie zlosť. Hoci naďalej chcel zostať v prestrojení, nemohol sa prezradiť, ako naňho ich slová zapôsobili. Boli ako deti. Mysleli si, že niekto, kto nosí meno Montgomery, môže zrazu vyriešiť ich naliehavé problémy a všetko dať do poriadku.

Odrazu sa otvorili dvere a do miestnosti vstúpila Jessika Taggertová. V ruke držala kôš plný ustríc. Alex si s úľavou povzdychol, pretože dlhšie by už nevedel skrývať svoje pocity.

Jessika sa poobzerala vôkol seba. Všetci nehybne stáli a hľadeli, akoby čakali na búrku. Jessika v tej chvíli už vedela, o čo ide.

„Ešte stále dúfate?“ smiala sa a postupne si prezerala jedného po druhom. „Stále si myslíte, že tento Montgomery vám pomôže? Boh stvoril iba troch Montgomeryovcov: Sayera, Adama a Kita. Tento si nezaslúži ich meno. Tu máš, Eleanor,“ povedala a kôš s ustricami podala sestre. „Zdá sa, že sa ti tu zídu.“ Uštipačne sa pozrela na Alexa, ale on nereagoval.

Pomaly zdvihol hlavu a pozrel na ňu. S námahou potláčal hnev, no veľmi sa mu to nedarilo. „Dobrý deň, slečna Jessika,“ povedal jemným hlasom. „Ideš predávať ustrice? Nemáš azda manžela, ktorý by sa o teba postaral?“

Muž, ktorý sedel na opačnom konci stola, sa začal chichotať. Keďže Jessika bola veľmi pekná žena, chlapi sa okolo nej krútili jedna radosť. Niektorí ju žiadali o ruku, iní jej dvorili - jednoducho o nej snívali. No teraz tu bol muž, ktorý dal každému najavo, že o ňu nikto nemá záujem.

„Ja sa o seba viem postarať,“ povedala Jessika a vypla hrud'. „Nechcem, aby sa mi pri nohách obšmietal nejaký muž; aby mi hovoril, čo mám robiť a ako to mám robiť.“

Alexander sa na ňu usmial. „Ved' vidím.“ Prezrel si ju zhora nadol. Jessika dávno zistila, že okolo svojej malej loďky sa nemôže obšmietat' v dlhých sukniach, preto sa radšej obliekala ako námorníci. Nosila vysoké topánky, vrecové nohavice po kolená, voľnú košeľu a na nej vestu bez zapínania. Od väčšiny námorníkov vo Warbrooku sa odlišovala len tým, že mala veľmi úzky pás, a preto si nohavice silno sťahovala opaskom.

„Povedz mi,“ nežne pokračoval Alex, „ešte vždy túžiš vedieť meno môjho krajčírka?“

Chlapi sa začali tak hlasno smiať, že to ani nezodpovedalo jeho ironickej poznámke. Ved' keď prechádzala prístavom a krútila bokmi, mnohí z nich ani nedýchali a s otvorenými ústami ju sledovali. Dokonca aj v mužských šatách mala krivky, ktoré by jej mnohé ženy mohli závidieť.

Vtom zasiahla Eleanor, aby predišla ďalším posmešným narážkam. „Ďakujem ti za ustrice. Poobede by si nám možno mohla doniesť tresky.“

Jessika znechutene prikývla. Zlostila sa, že Alexander ju pred toľkými chlapmi zosmiešnil. Predtým, než odišla, zadívala sa naňho prísny pohľadom a vôbec si nevšímala chlapov, čo sa jej vysmievali a tešili sa z jej poníženia. Potom sa zvrátila na opätku a vyšla z domu.

Eleanor zdrapia Alexov tanier, na ktorom bolo ešte plno jedla, čo nevládal dojesť. Pozrela sa naňho prenikavým pohľadom, no nepovedala ani slovo. Ved' napokon, bol synom toho, pre koho pracovala. Namiesto toho sa obrátila k Nicholasovi, ktorý postával pri dverách. „Odnes to sviniam. Ale ihneď!“

Nick otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať. Potom ich zatvoril a v očiach sa mu zaiskrilo. „Áno, milostivá pani,“ odpovedal. „Ja ženám nikdy neprotirečím.“

Jeho slová opäť spôsobili v miestnosti výbuch smiechu a na chvíľu Alex pocítil, že patrí do tohto mesta, a nie je cudzincom, za ktorého sa musel vydávať.

No ich smiech čoskoro prerušil, keď vstal, či skôr pokúšal sa vstať. Na svoje veľké proporcie ešte nebol zvyknutý a keď vstával, jeho veľké vypchaté brucho narazilo o okraj stola. V tej istej chvíli si vytočil rameno a zacítil bolesť v už skoro zahojenej rane po guľke. Bol zmätený a nevedel, či ho na stoličke drží bolesť, alebo niečo iné. Chvíľu trvalo, kým sa z tejto situácie spamätal.

Jemu sa to celé videlo skôr smiešne, no u obyvateľov mesta to vzbudilo súcit.

Keď sa na nich pozrel, videl im ho v očiach. Odvrátil sa od nich, aby zakryl hnev, a odišiel.

Nastal čas navštíviť Johna Pitmana.

Našiel ho tam, kde predpokladal. V pracovni, ktorá už tri generácie slúžila Montgomeryovcom. Bol to nízky zavalitý chlap, do pol hlavy plešatý. Alex mu nevidel do tváre, pretože Pitman za písacím stolom horlivo študoval účtovné knihy. Skôr ako stihol zdvihnúť hlavu, Alex si pozorne prezrel izbu a zistil, že na stenách chýbajú dva portréty Montgomeryovských predkov. Všimol si, že na skrinke, ktorá patrila jeho matke, visela veľká zámka. Zdalo sa, že tento muž má v úmysle privlastniť si túto izbu.

„Hm, hm," zamrmľal Alex, akoby si prečísloval hlasivky.

Pitman zdvihol zrak.

Alex si najprv všimol oči, ktoré ho prebodli pohľadom. Boli veľké, tmavé a leskli sa ako čierne diamanty. *Tento muž je schopný všetkého*, pomyslel si Alex.

John Pitman si Alexa premeral zhora nadol prísny okom. Zdalo sa, že si spomína, čo všetko o ňom počul, a porovnáva to s tým, čo má teraz pred sebou.

Alex si pomyslel, že ak ho chce oklamať a utvrdiť v tom, čo si myslí, musí pre to aj niečo urobiť. Vytiahol čipkou lemovanú bielu hodvábnu vreckovku. „Dnes je ale horúco, však? V tejto horúčave sa cítim takmer na odpadnutie." Afektované pricupkal k oknu, pričom vykrúcal bokmi. Oprel sa o okenný rám a vreckovkou si jemne utieral pot na krku.

Pitman sa usadil do kresla, mlčky sa díval na Alexa a hodnotil ho.

Alex hľadel z okna a predstieral, že od únavy mu padajú viečka. Z okna pozoroval Nicka, ako kŕmi sliepky. Robil to tak, že polovicu zrna odvíal vietor. Zazrel, ako sa za ním rozbehla Eleanor. Záštera sa jej trepotala a za ňou cupkali dvaja malí Taggertovskí nespratníci.

Alex sa opäť pozrel na Pitmana. „Tak ty si teda môj nový švagor."

Pitmanovi chvíľu trvalo, kým odpovedal. „Áno, som."

Alex vykročil od okna smerom ku kreslu.

Škrobené si sadol a preložil nohu cez nohu, pokiaľ mu to dovoľovali vypchávkové na nohách a na bruchu. „A čo má znamenať, že okrádaš ľudí tohto mesta?" Pitman chvíľu vyčkal a potom sa pozrel na Alexa. Oči prezrádzali stav jeho duše. Alex v nich zbadal, ako si Pitman všetko v rýchlosti preratúva.

„Nerobím nič protizákonné," odvetil prekvapujúco miernym hlasom.

Nick sa tváril, že odtrhol kúsok nitky z čipkovanej lemovky na rukáve a prezeral si ju na svetle. „Zbožňujem kvalitné čipky," roztúžene poznamenal a opäť pozrel na Pitmana. „Predpokladám, že si sa oženil s mojou sestrou, ktorú nik nechcel, iba preto, aby si sa dostal k majetku našej rodiny."

Pitman mlčal. Z očí mu sršal hnev a po chvíli natiahol ruku k zásuvke. *Chce na mňa vytiahnuť pištoľ?* premýšľal Alex.

Vylúdlil zo seba najunavenejší hlas, aký len dokázal, a svojmu švagrovi predostrel návrh. „Možno by sme si k sebe mali nájsť cestu. Veď vieš, nikdy som nezapadol do našej panovačnej a divokej Montgomeryovskej rodiny. Dával som prednosť hudbe, umeniu a kultúre stolovania pred vystrájaním na palube rozkolísanej lode a pokrikovaním na bandu smradľavých námorníkov." Pri rozprávaní mu vyskočila až husia koža. „No môj otec sa rozhodol poslať ma do sveta, aby sa zo mňa stal poriadny chlap. Peniaze, čo mi dal na cestu, som veľmi rýchlo premárnil, a preto som teraz tu."

Alex sa na Pitmana usmial, ale ten nepovedal ani slova. „Keby som bol ako moji bratia, mal by som plné právo vyhodiť ťa z tejto pracovne." Naklonil sa k zamknutej skrinke. „Určite je plná dokumentov. Možno sa tam nájdú aj listiny o vlastníctve. A ako odhadujem, zrejme si použil naše peniaze pre seba a nakúpil si majetok, ktorý však po právnej stránke patrí Montgomeryovcom."

Pitmanove oči žiarili ako dva žeravé uhlíky a vyzeral, akoby chcel vyskočiť z kože.

„Dohodnime sa. Nemám chuť stráviť celý život v tejto miestnosti prehrávaním sa v papieroch, a nechcem sa dostať ani na loď, kde odo mňa každý bude očakávať hrdinské skutky, aké každú chvíľu robievali moji bratia. Ty sa nedotkneš Montgomeryovských pozemkov - pretože my nikdy nepredávame zem - a zo ziskov mi odvedieš, povedzme, dvadsaťpäť percent.

Potom sa ti už nebudem stavať do cesty."

Pitman na okamih zatajil dych. Najprv pociťoval nebezpečenstvo, ktoré sa vzápätí zmenilo na obavy. „Prečo?" To bolo všetko, čo povedal.

„A prečo nie? Prečo by som sa mal obetovať pre niekoho v tomto meste? Moja vlastná sestra ma ani neprivilovala, a to len preto, že nežijem tak, ako sa od Montgomeryovcov očakáva. Pre mňa je oveľa pohodlnejšie nechať ťa robiť túto prácu, zatiaľ čo ja si budem užívať podiely z tvojich ziskov."

Pitman sa trochu uvoľnil a stiahol ruku zo zásuviek. Bol však naďalej ostražitý. „Prečo si sa vrátil?"

Alex sa schuti zasmial. „Preto, môj drahý priateľke, že čakali, aby som s tebou zatočil."

Pitman mu opätoval úsmev a upokojil sa. „Hádam by sme spolu mohli dobre vychádzať."

„Ó, áno, verím, že áno." Alexander sa s ním začal rozprávať veľmi familiárne, pretože ho chcel presvedčiť, že o tieto veci nemá záujem. Pravdou však bolo, že sa chcel dozvedieť, čo urobil s ich majetkami, a keby sa dalo, aj to, čo plánuje urobiť. Tým, že sa Pitman stal colným inšpektorom v meste, získal aj značnú moc. Bolo iba na ňom, či ju zneužije alebo nie.

Medzitým, čo sa usiloval vytiahnuť z Pitmana nejaké informácie, sem-tam zazrel v okne hlavu, ktorá vždy, keď sa pozrel, zmizla. Alex však vedel, že do okna nazeral jeden z malých Taggertovcov.

Alex kývol na Pitmana. „Som už unavený. Neskôr si povieme viac. Myslím, že sa vyberiem na krátku prechádzku a ešte pred večerou si trochu zdriemnem." Zívol a ústa si zakryl vreckovkou. Potom sa zdvihol a bez slova vyšiel z izby.

„Ak chytím toho fagana, vykrútim mu krk," šomral si cestou. Nemohol si dovoliť rýchlo prebehnúť po chodbe a dolapiť decko, lebo keby ho niekto zbadal, mohlo by to vyvolať pochybnosti. Nebolo jednoduché tváriť sa bezducho, a pritom sa tak veľmi ponáhľať. Musel ho dolapiť a zistiť, čo vie.

Vonku sa zastavil a začal rozmýšľať, kam sa ten nezbedník mohol skryť. Spomenul si, že ako chlapec sa často ukrýval v lese.

Starou indiánskou cestičkou kráčal do pokojného tmavého lesa, ktorý sa ťahal za ich domom. Asi pol míle odtiaľ bol útes, ktorý viedol k malej kamenistej pláži v zátok *Farrier's Cove*. Alex mieril práve k nej.

Zbehol dolu útesom a ocitol sa zoči-voči malému Taggertovi, ktorý stál pri Jessike.

„Nathaniel, môžeš ísť," povedala povýšenecky a pozrela na Alexandra. Na očiach jej bolo vidieť, ako ho z celej duše nenávidí.

„Ale, Jess, ešte som ti nepovedal..."

„Nathaniel!" ostro ho okríkla, keď liezol hore útesom.

Alex zostal ticho, pretože sa chcel dozvedieť, čo všetko jej chlapec povedal.

„Takže teraz už vieme, prečo si sa vrátil do Warbrooku. Títo úbohí hlupáci si mysleli, že im pomôžeš. Štvrtina z nich by ťa nosila na rukách."

Alex sa snažil zakryť svoje pocity. Zdalo sa, že ten malý darebák jej povedal všetko. Úžasná pamäť - nehovoriac o jeho výnimočnom sluchu. Otočil sa k nej chrbtom, aby mu nevidela do tváre. Musel nájsť spôsob, ako by ju umlčal. Keby sa to dozvedeli ľudia v meste... Spomenul si na invalidného otca. Určite by ho to zabilo.

Otočil sa k nej a usmial sa. „Takže, koľko ti mám zaplatiť, aby si bola ticho?"

„Mňa si nekúpiš."

Pohrdavo na ňu pozrel, potom si priložil k nosu vreckovku, ako keby chcel prekryť rybáci zápach jej šiat. „Veď vidím."

Pristúpila k nemu. Bol vyšší ako ona, no keďže sa hrbil, boli takmer rovnako vysokí. „Nenachádzam také vulgárne slová, ktoré by ťa mohli opísať. Berieš peniaze od niktoša, ktorý ničí našich ľudí len preto, aby si sa mohol pretŕčať v tých tvojich hodvábnych košeliach."

Keď sa k nemu priblížila, Alex zabudol na všetko, čo mu povedala, a nechcel, aby mu to zopakovala ešte raz. Uvedomoval si iba jej oči, ktoré žiarili ako plamienky a boli plné vášne, a jej prsia, ktoré sa pohojďovali iba pár centimetrov od jeho hrude. Jessika naňho kričala a nadá-

vala mu, pričom použila slová, ktoré mu nikdy predtým nijaká žena nepovedala. No on si to vôbec neuvedomoval. Keď sa jej pery priblížili k jeho, zarazila sa a ustúpila dozadu. Alex zhlboka dýchal.

Jessika od neho odstúpila a pozrela naňho. Rýchlo klipkala očami a zostala načisto zmätená.

Alex sa spamätal a túžobne sa zahľadel na more. Rozmýšľal, že doň skočí, aby schladil svoju vášeň.

„A komu to chceš povedať?“ spýtal sa, no jeho pohľad už zabľúdil inam.

„Ľudia majú z Pitmana strach, pretože zastupuje kráľa - nehovoriac už o anglickom námorníctve. No z teba, z teba strach nemajú. Keby vedeli, čo dnes ráno počul Nate, obesili by ťa. Nedovolili by ti ďalej žiť. Chcu, aby niekto niesol vinu za to, čo sa stalo Josiahovi.“

„Takže čo mieniš urobiť s tou správou?“

„Keď sa to dozvie tvoj otec, zabije ho to.“ Spustila zrak na kamenistú pláž. Kúsok od nej ležal kôš plný ustríc, ktoré zrejme nazbierala, kým prišiel.

„Možno ti uľahčím rozhodnutie.“ Pokúšal sa zachovať nenútený postoj a skryť energiu a túžbu, ktorá mu spaľovala celé telo. „Ak to vyzradíš, hoci iba tvojej sestre, vaša rodina bude trpieť. Teraz máš aspoň strechu nad hlavou a čo ješť.“ Prezeral si nechty na rukách. „A všetky vaše decká sú nažive.“ Opäť na ňu pozrel.

Keď zbadal, že jeho hrozbám uverila, čosi sa v ňom pohlo. Azda sa v celom Warbrooku nenájde nikto, kto ho celý život poznal a povedal by: „Alexander Montgomery by také niečo nikdy neurobil.“

„Ty... ty by si to neurobil.“

Letmo sa ňu pozrel, ale nekomentoval to.

„Pri tebe Pitman vyzerá ako anjel. Aspoň niečo z toho, čo robí, robí pre svoju krajinu. Teba však vedie nenásytnosť a lakomstvo.“ Obrátila sa k nemu chrbtom, ako keby chcela odísť, no zrazu sa otočila a uštedrila mu také zaucho, až sa mu z parochne vzniesol obláčik púdu.

Alex videl, že ho ide udrieť, no nezastavil ju. Každý, kto počul všetko čo ona, mal právo vyliat si na ňom zlosť. Rukami sa zaboril do vypchávkov na stehnách. Túžil ju objasť a pobožkať.

„Je mi ťa ľúto,“ šepala. „Aj nás všetkých mi je ľúto.“ Otočila sa, vystrela štíhle telo a kráčala po pobreží smerom k lesu.

„Ben Sampson príde o všetko, čo má. Uvidíš," tvrdila Eleanor. S Jessikou boli v kuchyni. Ona dokončovala upratovanie a Jessika prípravu jedla.

„Možno," pokojne odvetila Jessika. „No potom opäť iba zarobí." Minulú noc Jessika zakotvila svoju loď vedľa jeho veľkého korábu, ktorý sa práve vrátil z Jamajky. Medzitým, čo sa zvitavali, jednému z členov posádky spadla debna a rozletela sa. Falošné dno bolo naplnené pašovaným čajom. „Všetko, čo musí urobiť, je niekde ho uskladniť na dvadsaťštyri hodín. Potom ho môže smelo prepašovať do Bostonu."

„Keď si to videla ty, koľko ďalších očí to muselo vidieť?"

„Nik to nevidel." Uchopila do rúk drevený džbán. „Nevidel to dokonca ani tvoj drahý Alexander."

„Čo majú znamenať tie slová? Povedala som iba, že na takého tučného muža toho veľa nezje a je veľmi pozorný a milý. Nikomu z nás, ani mne nedáva prácu navyše," vysvetľovala sestre a medzitým odrezávala hlavy veľkým treskám.

„Veď ty o ňom vôbec nič nevieš," odvrkla Jess a myslela na to, čo začul Nate. Keby Bena chytili a skonfiškovali mu majetok, Alexander by na tom iba získal. „Nič viac si neželám, len aby sa Adam alebo Kit vrátili domov. Určite by Pitmana vykopli z domu."

„Vlastného švagra? Muža, ktorého vymenoval sám kráľ? Rozmýšľaj trochu reálne, Jessika. Chceš tu presedieť celý večer a nečinne zaháľať? Musím sa vrátiť k Montgomeryovcom a ty máš odnieť ryby pani Wentworthovej."

Jess sa zahľadela na kôš plný očistených rýb. „Lenivé paničky," pohrdavo poznamenala. „Slečna Abigail sa zrejme bojí, aby muži nezacítili rybí pach na jej čistých bielych ručičkách."

Eleanor treskla košom o stôl. „Nič by sa ti nestalo, keby si aj ty trochu porozmýšľala, ako páchneš. Teraz už choď, zober to a nepúšťaj sa do Abigail."

Jessika sa začala brániť, no Eleanor sa neobťažovala počúvať ju a odišla z ich maličkého domu. Nechotne teda zobrala kôš s rybami a pustila sa smerom k veľkému domu, ktorý patrila Wentworthovcom. Ryby odovzdala pani Wentworthovej a myslela si, že s Abigail sa už nestretne. Keď však otvorila zadné dvere a vstúpila na verandu, jej šťastie sa pominulo.

„Jessika!" zvolala na ňu Abigail. „Som rada, že ťa vidím."

Jess však dobre vedela, že to hovorí iba tak.

„Dobrý večer. Aký pekný večer. Zrejme bude jasná noc, však?"

Abby sa k nej úmyselne naklonila. „Už si počula o pánovi Sampsonovi? Vraj dnes priplával a doviezol čaj, ale nešiel cez Anglicko. Myslíš, že to Pitman zistí?"

Jessika zo seba od prekvapenia nemohla vydať ani hlások. Ak sa o čaji dozvedela Abigail, potom sa o tom určite dozvie aj Pitman. *Musím Bena varovať!* To bolo všetko, na čo bola schopná myslieť. Spolu s Abby sa rozbehli k schodom z verandy, pretože ani ona si nechcela nechať ujsť zážitok. Vtom sa popri nich prehnal Čierny jazdec na krásnom čiernom koni a bezmála ich zrazil na zem.

Obe v tej chvíli skameneli. Jess ešte stihla objat' Abby, akoby ju chcela chrániť.

„Jess," povedala Abby, lapajúc po dychu, „mal aj masku previazanú cez oči?"

Jessika neodpovedala a rozbehla sa po zaprášenej ceste, ktorú po sebe zanechával Čierny jazdec. Abigail si vytiahla sukne nad kolená, aby sa jej lepšie utekalo, a modlila sa, aby ju jej matka alebo cirkevní duchovní nezbadali. Bežala tesne za Jessikou.

Zastavili sa až pred Sampsonovým domom. Tam však už stáli šiesti anglickí vojaci a mušketai mierili na Bena.

„Neviem, o čom to vlastne hovoríte," klamal Ben a napriek chladnému vánku, ktorý pofukoval, mu po tvári stekali kvapky potu.

„Otvorte v mene Johna Pitmana, kráľovského poverenca," zakričal jeden z vojakov a pušku zodvihol ešte

vyššie.

„A kde je Čierny jazdec?" pošepla Abigail. Jessika sa započúvala do zvukov, ktoré sa večer vznášali nad mestom. „Tam je," pošepla a pozrela k stromom, čo sa vypínali za Benovým domom. Zbadala, že sa tam čosi pohlo. Schmatla Abbinu tučnú ruku a ťahala ju cez cestu do

bezpečia verandy pri dome. Keď ta dorazili, rozpútalo sa hotové peklo.

Muž s maskou pricválal k vojakom. V ruke držal silnú rybársku sieť, ktorá za ním viala vo vetre. Jazdec s maskou ich prekvapil. Vojaci a Ben zostali stáť a iba zízali. Čierny jazdec prehodil sieť cez štyroch vojakov a na zvyšných dvoch vytiahol pištoľ. Za opaskom mal hotový zbrojný arzenál. Muži, ktorí neboli zapletení do siete, inštinktívne odhodili muškety. Tí, čo sa chytili, ešte vždy mali zbrane, no ich ruky bojovali so sieťou, nie so spúšťou na zbrani.

„Nikto vo Warbrooku nemá čaj, ktorý by nebol preclený," povedal muž na koni. Jeho prízvuk bol trochu zvláštny, nie celkom anglický, no nepodobal sa ani prízvuku rodín, ktoré žijú v Amerike už niekoľko generácií.

Abigail sa pozrela na Jess a chcela jej niečo povedať. Jessika nesúhlasne kývla hlavou.

„chod' späť k svojmu pánovi a povedz mu, že ak ešte raz niekoho neprávom obviní, bude sa zodpovedať Čiernemu jazdcovi." Koncové lano rybárskej siete hodil jednému z vojakov. „Vezmite si ich naspäť."

Muž, ktorý si hovoril Čierny jazdec, prešiel popri Benovi a vojakoch tak blízko, že kopytá koňa dopadali tesne pri ich nohách.

Cválajúc prešiel popri Abigail a Jessike, ktoré stáli na vyvýšenej verande. Silno potiahol opraty a zahľadel sa na ne.

Napriek tomu, že cez oči mal masku a trojrohý klobúk príliš stiahnutý do tváre, očividne to bol veľmi pekný muž. Za hodvábnou čiernou maskou sa skrývali prenikavé čierne oči plné života. Nižšie pod maskou sa črtali zmyselné, krásne vykrojené pery. Čierna košeľa, čierne nohavice a čižmy obopínali jeho mocné, svalnaté telo.

Abigail si sťažka povzdychla, a keď jej Čierny jazdec venoval pohľad, len-len že nezamdlela. Keby ju Jessika nechytla za ruku a nepridržala, určite by spadla.

Jazdcova tvár sa rozžiarila a pery sa mu rozťahli do pekného úsmevu. Vedel, že Jess musí vynaložiť veľa sily, aby udržala Abby.

Čierny jazdec sa s úsmevom na tvári nahol k Abigail. Rukou si ju pritiahol k sebe a dlho a vášnivo ju pobožkal.

V tej chvíli vojaci a Ben takmer zabudli, prečo sa Čierny jazdec vlastne objavil. Týmto romantickým gestom na nich veľmi zapôsobil. A okrem toho anglickým vojakom, ktorým sa čnelo za domovom, nevelmi záležalo na tom, či sa v Sampsonovej pivnici nájde nejaký čaj alebo nie. Bol tu záhadný muž s maskou, ktorý sa preháňal krajinou v čiernom odeve a rozdával bozky.

Keď Čierny jazdec pobožkal Abigail, vojaci mu zatlieskali. Keď sa však otočil k Jessike, k žene, o ktorej sníval každý muž a ktorá sa každému z nich vysmiala do tváre, zadržali dych.

Jeho pohľad Jessiku ohromil. Myslí si o nej azda, že je tiež taká pochabá ako Abigail, ktorej ak nejaký muž zloží poklonu, hneď po ňom zatúži?

Keď sa k nej nahol, aby ju tiež obdaril bozkom, Jessika sa pred ním zaklonila dozadu. Nemohla však ujsť, pretože pridržiavala Abigail. „Nedotýkaj sa ma," vyprskla naňho.

Nebola pripravená na zmenu v jeho očiach, ktoré akoby sa naplnili nenávisťou.

Chvíľu ešte stála na verande a pomáhala Abigail stáť vzpriamene, až zrazu, ani nevedela ako, Čierny jazdec si ju prehodil cez sedlo. Ako ju vyhodil, silno sa udrela o prednú časť sedla. V tej istej chvíli začula, ako Abigail spadla na dlážku verandy. Okrem toho sa okolo nej ozval ohlušujúci rehot vojakov a Bena. Dvere na domoch sa začali otvárať a ľudia vychádzali od prestretých stolov, lebo práve bol čas večere. Všetci sa vyšli pozrieť, čo sa vonku robí. Dolu ulicou cválal na čiernom koni muž v čiernych šatách a s čiernou maskou na očiach. Cez sedlo mal prehodenú Jessiku. Nasledoval ho sprievod štyroch vojakov, ktorí boli zapletení do rybárskej siete a neunúvali sa oslobodiť. Ďalší dvaja vojaci držali sieť za hlavné lano. A všetci sa od srdca smiali. Za vojakmi kráčal Ben Sampson a vliekol za sebou malátnu Abigail Wentworthovú. Ľudia zbadali, ako pani Sampsonová spolu s dvoma najstaršími synmi vytáhuje z pivnice debny čaju.

Nikto nemal ani potuchy o tom, čo sa deje. Keď muž s maskou zhodil Jessiku Taggertovú

do kade so špinavou vodou, ktorú pani Coffinová ako najväčšia neporiadnica nechala cez noc vonku, všetci sa rozosmiali.

Jessika k nemu zdvihla zrak, pretierajúc si oči od špinavej vody.

„Prosím, povedz pani Coffinovej, že sa jej ospravedlňujem za tú vodu," stihol ešte zakričať cez plece, skôr ako popohnal koňa a zmizol v tme.

Jessika sa pokúšala dostať z kade a pritom musela počúvať, ako sa z nej smejú. Snažila sa držať hlavu vzpriamene, no nebolo to jednoduché. Bola si istá, že celé mesto ju pozoruje.

So všetkou dôstojnosťou, ktorú v sebe nazbierala, zdvihla sa z kade, hoci vedela, že námornícke šaty sa jej prilepili na telo. Keď to ľudia zbadali, začali sa smiať ešte viac.

Znenazdajky sa objavil Nathaniel a vzal ju za ruku. *Drahý, sladký Nathaniel*, pomyslela si a ľutovala, ako sa mu vyhrážala, keď jej vyviedol nejaké šibalstvo.

„Prestaňte sa smiať z mojej sestry," zvreskol, no nik ho neposlúchol.

„Odved' ma k Eleanor," šepala mu Jessika. Neplakala. Nikdy, za žiadnych okolností by neplakala. Kráčala vzpriamene, hlavu držala hore a neobzrela sa ani doľava, ani doprava.

Nathaniel z istých dôvodov, o ktorých vedel iba on, nepriviedol Jessiku k Eleanor, ale do domu Sayera Montgomeryho.

Jessika, ktorá sa všemožne snažila potlačiť plač, iba strnulo stála a uprene hľadela na starého muža, ktorému už nohy prestali slúžiť. Keď bola malá, naháňal jej strach, a odkedy utrpel zranenie, skoro ho nevidela, iba niekedy na krátku chvíľku.

Uvedomovala si, že Nate mu povedal o všetkom, čo sa stalo, a vysvetlil mu, prečo je Jessika mokrá a celá smrdí a prečo ma opuchnuté oči a tvár od nevyronených slz.

Sayerove oči sa rozjasnili a otvoril svoju náruč. „Ako muž už asi nie som užitočný, no ešte vždy mám rameno, na ktorom sa môže pekné dievča vyplakať."

Jessika dvakrát nepremýšľala a hodila sa mu do náručia. Plakala, akoby jej niekto zlomil srdce. „Nič zlé som mu nespravila," nariekala. „Nikdy som ho nestretla, tak prečo by som sa od neho mala nechať pobožkať?"

„Ách, ale veď to bol Čierny jazdec," povedal Sayer, držal ju v náručí a hladil jej chrbát. Ani trochu mu nevadil jej rybácí zápach. „Väčšina dievčat by sa zachovala ako Abigail." „Abigail je hlúpa," odvetila. Trošku sa vystrela, no zostala mu v náručí.

„Máš pravdu," zasmial sa Sayer. „No veľmi pekná hlupaňa. Na pomilovanie."

„Ale, aj som si... myslela..." Jessika sa opäť rozplakala. „Muži ma nemajú radi a ja ich tiež nemám rada."

„Ale áno, majú ťa radi a páčiš sa im. Ibaže sa ťa boja. Len málokto z nich dokáže všetko to, čo ty. Pozerajú sa na teba ako na kapitána tej deravej- loďky," na chvíľu prestal a zasmial sa. „Vidia, ako držíš Nathaniela na uzde a dobre vedia, že si oveľa lepším chlapom ako oni."

„Chlapom?" prudko vydýchla. „Myslia si, že som chlap?"

Pritisol si ju k sebe a zaboril ruky do vlasov, ktoré jej zakrývali driek. „To vôbec nie. Dobre vedia, že si najkrajšie dievča, aké kedy stretli."

„No nie som až taká pekná ako Abigail," povedala, zazerajúc na Sayera.

„Abigail je krásavicou dnes, keď má šestnásť, no už zajtra nebude taká pekná. Ty, moja drahá, ty budeš nádherná, aj keď budeš mať sto rokov."

„Prialo by som si, aby som už teraz mala sto rokov. Ako sa zajtra pozriem všetkým tým ľuďom do očí?"

Prstami si podoprel bradu. „Nič zlé si neurobila. Teraz sa na to musíš dívať takto: Zatiaľ čo sa ti celé mesto prizeralo, Benova žena stihla vyniesť všetky debny s čajom."

„Pitman teraz zmôže iba to, že Bena obviní."

Sayerova miestami pekná tvár zmeravela. „Áno, môj zať ho môže iba obviniť. Možno Alexander..."

„Alexander!" Jessika sa vystrela. „Ako môžete mať dvoch takých úžasných synov a tretieho takého... takého..."

„To je otázka, ktorú si kladiem aj ja," zamyslene odpovedal Sayer a pozrel na Jessiku. „Chcem, aby si sa zamyslela nad tým, čo Čierny jazdec pre Bena urobil. Pokús sa popremýšľať"

o tom, čo sa ti stalo, ak vezmeš do úvahy celú včerajšiu scénu." Tajomne sa usmial. „A nabudúce, keď zbadáš Čierneho jazdca, vyber sa opačným smerom."

„Nabudúce! Nenaberie odvahu znovu sa objaviť. Pitman pošle svojich vojakov, aby prevrátili celú krajinu naruby, len aby ho našli."

Sayer ju od seba odstrčil. „Choď už a umy sa. Sem-tam by si si mohla obliecť aj nejaké pekné dámske šaty."

Usmiala sa naňho, lebo sa cítila oveľa lepšie. „Rozkaz, kapitán." Nahla sa k nemu a pobožkala ho na líce. „Ďakujem vám." A vyšla z izby.

Sayer počkal, kým odišla, a potom zakričal: „Nathaniel!" O chvíľu sa chlapec zjavil, držiac za ruku svojho mladšieho bráčka Samuela. „Chcem, aby si mi zistil všetko, čo sa len dá o tom Čiernom jazdcovi."

„Ale ako? Nemôžem nič urobiť. Eleanor mi zverila to chlapča do opatery. A on nevie ani vyliezť na strom." Chlapec zostal sklamané zívať s otvorenými ústami.

Sayer chvíľu premýšľal. „Pozri sa do tamtej zásuvky a podaj mi kľbko špagátu, ten mosadzný kruh a môj nožík. Keď boli moji chlapci ešte malí a Lily sa plavila so mnou, uviazal som jej čosi ako taštičku, aby mohla nosiť deti na chrbte. Uvidíme, či sa nám podarí vyrobiť sedačku aj pre Nathaniela. Dokázal by si sa vyšplhať na strom aj so Samuelom na chrbte?"

„Vyšplhám sa až ku hviezdám," odvetil Nathaniel. „Máte ešte tie pepermintové cukríky? Keď mu ich dám, vždy je ticho."

„Ak zistíš, kto je Čierny jazdec, kúpim ti more pepermintových cukríkov."

„Sám zbožňuje pepermint, ja nie," povedal Nate a zatváril sa tak, že sa veľmi podobal na svoju sestru.

„A čo by chcel Nathaniel?" spýtal sa Sayer a začal splietat' dlhé silné povrazy do mosadzného kruhu.

„Svoj vlastný rybársky čln, aby som mohol chytať a predávať ryby."

Sayer sa usmial. „V poriadku. A dáme mu meno *Jazdec*. Ešte mi pridrž tento koniec. Sám, teraz už choď a zisti, čo sa len dá."

Nathaniel a Sayer sa na seba usmiali.

Jessika si rukávom utrela slzy a kráčala cez les domov. Spomedzi stromov odrazu vyskočil Pitman a Jessika od strachu zvýskla. Zvyčajne chodil veľmi dobre oblečený a upravený. Nesmel mať rozopnutý ani jeden gombík. Ako keby chcel Američanom ukázať, ako sa majú obliekať. No dnes večer bol strapatý a neupravený. Za sebou ťahal plášť a vestu nemal pozapínanú. V jeho očiach bolo niečo divoké a smrdel rumom.

„Milá Jessika," nežne ju oslovil a jazyk sa mu plietol. Ešte nikdy pri ňom nestála tak blízko a ani teraz nechcela. Letmo sa naňho usmiala a snažila sa ho obísť. Vonkoncom s ním netúžila zostať sama. S opitým mužom, ktorý si vždy robil, čo mu bolo po vôli.

„Ach, Jessika," nežne vzdychol Pitman. Postavil sa jej do cesty a upieral pohľad na šnúrkou na jej košeli. „Už si vyschla? Už si zabudla na ten odporný zážitok?"

Ustúpila dozadu o jeden krok. „Prišiel si sa sem opit' kvôli tomu podliakovi, čo hľadá slávu? Kvôli Čiernemu jazdcovi?" neveriacky sa spýtala.

Priblížil sa k nej. „Nevidíš, koľko je hodín? Čo by tak mohol robiť muž v lese s fľašou v ruke, keď ho doma čaká dobrá a pekná manželka? Chodím sem každý večer." Pohlol sa a skoro sa jej dotkol. Pevne uchopil šnúrkou, ktorou bola stiahnutá jej blúзка. „Chodím sem a snívam o tebe, milá Jessika, o Jessike s krásnymi bokmi, o Jessike..." Jessika vypleštila oči, odtlačila ho a začala utekať. Trvalo chvíľu, kým opäť nadobudol rovnováhu, no ona zatiaľ zmizla z dosahu. Bežala lesom, križom-krážom, až kým nevběhla do domu, nezabuchla za sebou dvere a ne-spustila dubovú závoru.

Vtom vstúpila do izby Eleanor. Na sebe mala nočnú košeľu s kapucňou. „Kde si bola?" spýtala sa. „Báli sme sa o teba."

Keď Jessika neodpovedala, Eleanor ju objala. „Mala si ťažký deň, však? Počula som, čo sa ti stalo."

Jess si nechcela pripomínať jazdca ani kaďu, ba ani opitého Pitmana a jeho odporné ruky, ktoré sa jej dotýkali.

„Vráť sa do postele,“ odvrkla sestre. „Idem zo seba zmyť všetku špinu a hneď prídem.“

Eleanor jej v polospánku prikývla a ľahla si.

Po kúpeľi, počas ktorého prekliala všetkých chlapov na svete, vyšla rebríkom na povalu. Všetci Taggertovci spali v jednej posteli. Tí vyšší mali hlavy smerom na sever a tí menší smerom na juh. Poprikrývala ich a tým, čo pri nej ležali najbližšie, dala pusku.

Nathaniel sa zobudil a oprel sa o ruku. „Prečo si utekala?“

Tomu dieťaťu nikdy nič neušlo. „Možno ti to zajtra poviem. Teraz už spi.“

Nate si opäť ľahol medzi svojich dvoch bratov. „Ja ti ho nájdem, Jess. Nájdem ti Čierneho jazdca a potom ho môžeš obesiť.“

Jess tento jeho nápad rozosmial. „Na slučku použijem šnúru na bielizeň od pani Coffinovej. Teraz už spi.“ Keď si líhala medzi malého Samuela a Eleanor, ešte vždy sa usmievala.

Jessika hodila lopatku na kamenistú pláž, schmatla mušle a šmarila ich do koša.

„Tie mušle za nič nemôžu, veď to vieš.“

Zdvihla zrak a nad ňou stál Alexander Montgomery. Mal oblečený žltý hodvábný plášť, ktorý sa v žiari slnka trblietal.

„Prišiel si sa zo mňa vysmievať?“ Zlostne naňho zagánila a z očí jej sršala nenávisť. „Dnešné ráno ti nestačilo? Musíš sa ku mne tajne prikrádať a aj tu sa mi vysmievať?“ Vytiahla ďalšiu mušľu, ktorá sa zarývala do piesku. Urobila všetko, čo len mohla, aby sa aspoň tak vysporiadala s ránom, no nebolo to jednoduché. Keď ráno vošla do spoločenskej miestnosti Montgomeryovského domu, všetci muži ju odrovnali svojím smiechom. Najviac sa smial pán Coffin.

Keď Alexander ešte v polospánku vstúpil do izby, všetci sa ponáhľali porozprávať mu o hrdinských skutkoch odvážneho hrdinu - Čierneho jazdca. Ľudia medzi sebou hovorili, že je poriadne vysoký (meral vyše stoosemdesiat centimetrov) a aj veľmi pekný („určite kvôli nemu zamdlela aj malá Abigail Wentworthová“). Vedel majstrovsky narábať s mečom. Jessika mohla držať jazyk za zubami, ale neodpustila si to. Všetkých víťazne usmernila, že Čierny jazdec zatiaľ neurobil nič viac, ako vytasil meč a obratne ním narábal. Všetci zbystrili pozornosť. Hneď jej však odpovedali, že ten muž riskoval život, aby pomohol ostatným.

Jessika schmatla kôš a lopatku, ktorú Eleanor používala na vyhrabávanie lastúr, a utekala na svoju súkromnú pláž. Bol tu však Alexander, ktorý rušil jej samotu.

„Nepotrebujem ťa tu, aby si sa zo mňa smial,“ povedala s rukami založenými v bok.

Alex si sadol na kmeň stromu, ktorý ležal na pláži. „Neprišiel som sa z teba vysmievať. Chcem ti iba povedať, že podľa mňa si si nezaslúžila, čo sa ti včera prihodilo. Myslím, že Čierny jazdec nekonal správne.“

Jessika naňho chvíľu nedôverčivo hľadela, potom zatvorila ústa a lopatkou vyhrabala ďalšiu mušľu. „Prišiel si sem a riskoval, že si zašpiniš svoje nádherné šaty len preto, aby si mi to povedal? Prečo? Čo odo mňa chceš? Dvadsaťpäť percent z toho, čo zarobím?“

Alex jej odpovedal pokojným hlasom. „Viem aké je, keď sa z teba smeje celé mesto, a ty s tým nemôžeš nič urobiť.“

Jess sa naňho pozrela a spomenula si na chvíľu, keď práve ona spôsobilá, že sa z neho pri návrate domov smial celý Warbrooke. Začervenala sa a pokúsila sa vyhrabať ďalšiu lastúru. „Ospravedlňujem sa ti. Asi som to trochu prehnela. No každý v meste básnil iba o tom, že jeden z Montgomeryových synov sa vráti a všetko dá do poriadku. Nepozdávalo sa mi to, a keď som ťa zbadala...“ Pozrela mu do tváre a zmĺkla. „Je mi ľúto, že som sa smiala.“

Pokračovala vo vyhrabávaní lastúr, ale už nebola taká nervózna.

„Skutočne by si chcela spoznať môjho krajčírka?“ spýtal sa Alex. „Môžem mu povedať, aby ti niečo ušil. Možno niečo v modrej. Išlo by ti to k vlasom.“

Jess sa chystala, že mu niečo drzo odvrkne, ale keď zbadala, ako sa smeje, tiež sa rozosmiala. „Koľko mušlí musím vyhrabať, aby som zaplatila za ušitie modrých hodvábnych šiat?“

„Stálo by ťa to viac ako mušle. Stálo by ťa to priateľstvo. Chcem iba toľko, aby si ľudí v meste prestala navádzať, aby sa zo mňa smiali, a ja ti kúpim šaty.“

„Óh!“ Zmocnil sa jej pocit viny. Nikdy nepomyslela na to, ako sa Alexander môže cítiť, keď je predmetom posmechu všetkých v meste, no teraz tento pocit veľmi dobre poznala. „Prosím, nekupuj mi šaty,“ povedala a zahanbene sa pozrela na svoju lopatku.

„Tak potom môžeme byť priateľmi?“

„Myslím... myslím, že áno.“

Nastala chvíľka ticha. Pozrela na Alexandra, ktorý sa usmieval. Hoci mal skoro celú tvár ukrytú pod napudrovanou parochňou, nevyzeral zle. Určite mu jeho nafúkaný sluha každé ráno holí hlavu. Je pravda, že šaty a brucho vyzerali dosť smiešne. Dokonca aj Abigail, ktorej sa páčia všetci muži, hlavne bohatí, ho ignorovala.

Alex si so spokojným úsmevom vyzliekol hodvábne sako a ľahol si na kmeň stromu. Brucho mu vytŕčalo, ako keď sa tučná veľryba vznáša na mori. „Povedz mi, čo si myslíš o Čiernom jazdcovi.“

Jessika sa na chvíľu zamyslela. „Má rád slávu. Prečo by sa ináč takto predvádzal?“

„Možno práve to chcel. Určite chcel upútať pozornosť, aby za ten čas Ben stihol odnieť z domu všetok čaj. Počula si, že všetci už odišli? Ben, jeho žena a štyri deti vyplávali uprostred noci. Nemyslíš si, že Čierny jazdec im dal šancu na útek pred Pitmanom?“

„Nespomínaj to meno pred mnou! Ty, ktorý od neho berieš podiel na zisku!“

Keď popri ňom prechádzala, chytil ju za zápästie a jemne zovrel jej päst vo svojej. „Nenapadlo ti niekedy, že keď si zoberiem dvadsaťpäť percent zo švagrových ziskov, dozviem sa, aké obchody robí a koľko zarába? A ako jeho partner môžem nazrieť do jeho záznamov. Ak mi začne dôverovať, môžem zistiť, ktorá ďalšia loď padne za obeť.“ Pustil jej ruku.

„Nie, nikdy som na niečo také nepomyslela.“

Alex si podoprel hlavu rukami. „Premýšľaj o tom.“

Jess vysypala mušle do koša a neveriacky, jedným okom po ňom pokukovala. Žlté hodvábne nohavice obopínali tučné stehná a dva gombíky na bruchu mu išli takmer odletieť.

„Je mi jedno, čo si myslíš. Čierny jazdec sa nevráti, Už nebude mať odvahu. Pitman po ňom ide.“

„A ty si samozrejme myslíš, že Pitman je šikovnejší a múdrejší ako Čierny jazdec, však?“

Ťažko sa jej o ňom premýšľalo, pretože za to, čo jej urobil, cítila k nemu ukrutnú nenávisť. „Je to obyčajný chvastúň, ktorý túži po sláve. Dúfam, že ho už nikdy neuvidím.“

„A nemáš ani potuchy, kto by to mohol byť? Veď si bola tak blízko pri ňom.“

„Skutočne neviem. Ale keby som ho uvidela ešte raz, určite by som ho spoznala. Mal veľmi nemilosrdný pohľad. Ó, nie!“ zvolala pri pohľade na more. Jednu z drahocenných rybárskych sietí prehodila cez skalú, aby sa vysušila, a teraz ju jeden z mnohých krabov, ktorých priniesla vlna, ťahal preč. Skočila po nej, no nechytla ju. Potom vbehla do mora.

Alex bol ihneď na nohách. Prichytil sa pri tom, že za ňou vyrazil. Uvedomil si, že musí naďalej hrať svoju rolu. „Jessika, chceš za tou sieťou plávať až do Číny?“

Stála po pás v studenej vode a pozorovala, ako more unáša sieť ďaleko od brehu. „Myslím, že by som ju dočiahla, keby som sa mohla dostať na okraj útesu.“ Jessika sa naňho pozrela a v duchu odhadovala, či by to zvládol. „Mohol by si mi podržať nohy? Ja by som sa zatiaľ prevesila cez výčnelok útesu.“

Alex súhlasne prikývol, ale nepozrel na ňu. Usiloval sa vyhnúť pohľadu na mokrú blúzku, ktorá sa jej prilepila na prsia. „Myslím, že to zvládnem.“

„Som dosť ťažká.“

Poutieral si spotené dlane do mäkkých vypchaných stehien. „Vyskúšame to.“

Jess sa vystrela ako mohla a rukami si pomáhala zdolať skalnatý previs.

Alex stál nad ňou. Vrecové námornícke nohavice jej prilipli k stehnám a zvýraznili krivky jej nádherného tela.

„Alex!“ netrpezlivo zvolala Jessika. „Držiš ma alebo nie?“

„Áno, držím ťa,“ zarazene odpovedal Alex. Chytil ju za členky a zdvihol, takže sa mohla

spustiť za previs útesu.

„Ešte trochu viac," povedala a natiahla sa ešte väčšmi, aby rukou dočiahla sieť. „Mám ju. Už ma môžeš vytiahnuť."

Alex ju s ľahkosťou vytiahol. Dával pozor, aby sa neporanila o ostré skaly. Keď už bola hore, pustil jej nohy.

Jess ešte chvíľu ležala a prezerala sieť. „Nepotrhal sa. Som ti veľmi vďačná." Svižne sa postavila. „Alex, si nejaký bledý. Myslím, že som pre teba príliš ťažká. Posad' sa a odďýchni si."

Alex urobil, ako mu prikázala.

„Iba zoberiem mušle a pomôžem ti. Vrátime sa spolu. Muž ako ty... s takou stavbou tela, by sa nemal takto preťažovať." Zbehla dole brehom, vzala kôš plný lastúr a vrátila sa. Alex naďalej nehybne sedel na skale. Tvár mal bledú a po čele mu stekali kvapky potu. *Chudák*, pomyslela si. *Určite nieje zvyknutý na pohyb*. Podala mu ruku. „Opri sa o mňa. Pomôžem ti. Vrátime sa do domu tvojho otca a Eleanor ti pripraví šálku čaju - nie pašovaného, ale drahého čaju," dodala. Usmievala sa naňho a súcitne ho potľapkávala. „Eleanor ti pomôže nazbierať sily."

„Ona si azda myslí, že mám deväťdesiat rokov!" zavrčal Alexander cez zuby, keď s Nicholasom česal mocného žrebca.

Práve sa nachádzali na malom ostrovčeku neďaleko Warbrookskeho prístavu. Tento skalnatý ostrov neslúžil na nič. Bol dobrý akurát na množenie komárov a múch. Pred osemnástimi rokmi sa počas strašnej zimnej búrky pri južnom pobreží ostrova potopila loď a nik neprežil. Nasledujúce ráno našli muža, ktorý bol primrznutý k vrcholu hlavného s'ťažňa a v ruke držal lampáš. Ľudia vraveli, že ešte štyri dni videli, ako po ostrove putuje svetlo. Keď však ostrov prehládali, nikoho nenašli. Niektoré ho potom nazval *Ostrov duchov* a každý sa mu odvtedy vyhýbal. Teraz sa stal vynikajúcim úkrytom pre jazdcovho koňa a postroj.

„Stála pred mnou v mokrých šatách, čo sa jej lepili na anjelsky útle telo. Potom si ľahla, plazila sa za sieťou a jej zadok... Prepáč," ospravedlnil sa koňovi, keď silnejšie pritlačil na kefu, ktorou ho česal. „Čo si myslíš, že som z kameňa?"

„Nie, zo stodvadsiatich kilogramov tuku."

„To neznamená, že nie som muž," povedal Alex. Oblečené mal iba jazdecké nohavice, ktoré mu tesne obopínali svalnaté stehná, a slnko mu dohnedo zafarbovalo mohutný chrbát.

„Potom to robí tá parochňa," poznamenal Nick a jeho oči sa šibalsky smiali. „Alebo možno satén. Alebo že by to bola tvoja lenivá chôdza? Možno sa jej nepáči, že celý deň sedíš a ješ. A mohol by to byť aj ufnukaný tón v tvojom hlase."

Alex otvoril ústa a chcel niečo povedať, no keď silnejšie pritlačil na kefu, ktorou česal koňa, opäť ich zatvoril. „Nie som taký dobrý herec. Musí predsa vidieť, že ja... že ja..."

„Že po nej šialene túžiš?"

„Po Jessike Taggertovej? Nikdy v živote! Čo by som tak od nej mohol čakať? Ved' ani jeden z Taggertovcov, okrem Eleanor, nemá nič v hlave."

„No nie je to Jessikin rozum, po ktorom si tak zatúžil, však?"

„Chcel som ti to povedať len preto, aby si videl, aká je tá ženská hlúpa. Povedala, že vraj by Čierneho jazdca spoznala, pretože má krutý výraz, ale ved' som tam stál rovno pred ňou. Nehovorme o nej. Videl si malú Abigail Wentworthovú, keď som ju pobožkal? Teraz je z nej žena, s ktorou by už chlap mohol stráviť nejaký ten čas."

„Áno, keby si sa potom, po svadbe chcel unudiť k smrti," odvrkol Nick zívajúc. „Musel by si ju ustavične nejakو zabávať. Čo by si robil, keby ju už Čierny jazdec začal nudiť? Prezliekol by si sa za diabla? No a potom čo?"

„Abigail si uvedomila, prečo to Čierny jazdec robí. Pochopila, že riskuje život, aby zachránil iných. Jessike to ale vôbec nenapadlo."

„Možno, že si jej zalepil oči tou špinavou vodou, preto nepochopila, čo sa vôkol nej deje."

Alex sa zarazil. „Ospravedlňujem sa jej za to. Ale aspoň som urobil to najlepšie, čo som mohol. Keby som nemal dôvod, určite by som si nevybral takú hlúpu a agresívnu ženu, ako je

Jessika."

„Už to celkom chápem. Skontroluj mu kopyto na pravej prednej nohe," povedal Nick a povedal to takým tónom, aký majú iba ruskí veľkovojevodovia. „Možno by si sa mal viac venovať Abigail a Jessiku nechať radšej

na pokoji."

„Dobrý nápad," odvetil Alex a vrátil sa k česaniu svojho tátoša.

Alexander sedel na tvrdej pohovke v salóniku u Abigail Wentworthovej. Pot mu cícerkom stekal po krku a miešal sa s púdom z parochne. Vytváral mu tak na pokožke vrstvu, ktorá ho veľmi svrbela. Túžil dať si ju dolu a poškrabať sa, ale zachoval malátnu pózu.

„A je vysoký a veľmi pekný," vysvetľovala Abby, pozerajúc sa zasnene cez okno.

„Myslel som, že mal masku." Alex sa hral s pierkom na klobúku. Včera ráno, keď Pitman raňajkoval, využil príležitosť a prehládaval mu pracovňu. Našiel list, v ktorom mu admirál jeho kráľovskej výsosti ďakoval za skonfiško-vanie Josiahovej lode *Morská panna*, a v ktorom mu okrem iného oznamoval, že Pitmanov podiel na zisku z predaja dorazí na lodi *Zlatá laň*. Alex dnes ráno začul, že *Zlatú laň* už zazreli a že dorazí do Warbrooku dnes večer.

„Samozrejme, že mal masku," odvrkla Abigail. „No ženy také veci zbadajú. Bol výnimočne pekný."

„Nenájde sa vo Warbrooku niekto ako on?" spýtal sa Alex, sledujúc ju cez pierko. Teraz nemohol myslieť na nič, iba na to, ako sa ukryje na lodi, zoberie peniaze od kráľových poverencov a unikne. Zmizne bez toho, aby sa preliala čo len jediná kvapka krvi.

„Pravdaže vo Warbrooku niet nikoho, kto by sa Čiernemu jazdcovi podobal. Žijem tu od narodenia a viem, že tu nie je nikto, kto by bol rovnako pôvabný ako on, taký vysoký a taký statočný ako on. Je najlepší..."

Alex ju už ďalej nepočúval. Za ten týždeň od jeho výjazdu sa Abigail vyhlásila za akéhosi znalca Čierneho jazdca. Jej veľké klebetné ústa ešte väčšmi znemožňovali Alexovi, aby sa znovu objavil na verejnosti ako Čierny jazdec. Pitmanovi sa veľmi nepáčilo, že ho nemohol dolapiť. Nikto v meste sa mu to neodvážil pripomenúť -okrem Abigail. Zdalo sa, že nevie hovoriť o inom, iba o Čiernom jazdcovi. Keďže každý v meste chcel vedieť o jej zážitku čo najviac, dva dni po tom, čo ju pobozkal, sa stala stredobodom pozornosti. No na štvrtý deň už ľudia opäť premýšľali, čo dajú do úst a čo na seba. Okrem Abigail. Tá nehovorila o ničom inom, iba o Čiernom jazdcovi.

Alex dal na Nickovu radu a rozhodol sa tráviť viac času s peknou Abigail. No Abby si ho vôbec nevšimla. Jediný muž, o ktorom snívala, bol Čierny jazdec.

„Ver mi, viem, ako vyzerá."

„Jessika Taggertová mi prezradila, že má krutý pohľad."

Abigail sa postavila a jej plné poprsie sa od zlosti až zdvihlo. „Čo môžu vedieť ľudia, ako sú Taggertovci? Veď si videl, čo si Čierny jazdec myslí o Jessike, nie? Vždy som hovorila, že potrebuje kúpeľ."

Alex otvoril ústa a chcel jej povedať, že Čierneho jazdca nahnevalo to, že mu nechcela venovať bozk, po ktorom tak túžil. Alexa však v skutočnosti nezaujímalo, čo si Abigail myslí, lebo by to potom musel komentovať. V tejto chvíli by najradšej odišiel na *Ostrov duchov* a zhodil zo seba prestrojenie. Túžil skočiť do studeného slaného mora. Okrem toho si musel premyslieť, ako sa zbaví Pitmana a jeho pochybne získaných peňazí.

Milej Abigail sa zdvorilo ospravedlnil a vyšiel na hlavnú ulicu vo Warbrooku, na ktorej bolo stále rušno. Pocítil, že ho nesmierne priťahuje chladný vánok, čo prichádza od oceána, a vybral sa tým smerom. Niekoľko cudzincov, ktorí sa prechádzali po meste, sa zastavilo a zízalo naňho. Dnes mal oblečené saténové šaty kráľovskej modrej farby. Na veste boli hodvábnou niťou vyšité zelené a žlté kvety. Nick pred časom poslal svojich sluhov do New Sussexu, aby Alexovi priniesli od tučného bratanca viacero šiat. Alex mal teraz na výber z jeho nevkusnej farebnej garderóby. Sluhovia mu doviezli aj štyri veľké parochne, ktoré tak nenávidel.

Prvé, na čo v prístave narazil, bola Jessikina stará pomalá loď *Mária Katarína*.

Warbrooke mal na americkom pobreží najhlbší prístav, do ktorého mohli vplávať dokonca aj veľké lode.

„Hej, Alex!" zvolala naňho Jessika. Visela na lane, ktoré upevňovalo najväčšiu plachtu, a pokúšala sa ju zaplátať. „Hľadáš si nevestu?"

Skupinka námorníkov, ktorí stáli za jeho chrbtom, si ho premeriavala zhora nadol a vysmievala sa mu. „A ty si si koho vyhliadla, Jessika?" spýtal sa nahlas, narážajúc na jej mužské oblečenie. Potešilo ho, že námorníci sa ešte väčšmi rozosmiali.

Jessika sa usmiala a zliezla dolu po lanách. „Pod' na loď," navrhla mu, „no dávaj si pozor na svoje pekné šaty, všade je tu asfalt a klince."

Jessikina loď z diaľky nevyzerala zle. Zblízka však bolo vidno, že je to iba plávajúci vrak. Bola to malá loď s dvoma plachtami, no aj tak sa veľmi čudoval, ako ju môže na mori sama zvládnuť. Len kotva musela vážiť prinajmenšom deväťdesiat kíl.

Na palube, v podpalubí, na chodbičke, na schodoch, dokonca aj v malej kajute cítil azda každú rybu, ktorú kedy táto loď viezla. Po prvýkrát, ale už nielen naoko, použil svoju navoňanú vreckovku.

„Je toho na teba priveľa?" zaškerila sa Jessika.

Alex najprv vyskúšal pevnosť jednej z dvoch stoličiek a potom si na jednu sadol. „Ako to tu vôbec môžeš vydržať, na takej starej lodi?"

Oči sa jej zablykli. „Nezabúdaj, že som Taggertová."

„To je pravda. A nepochybujem, že to znamená, že ty žiaden zápach necítiš."

Jessika sa rozosmiala. „Možno je to trochu zložitejšie, ako si myslíš. Mám tu rum. Dáš si dúšok?"

„Po schôdzke s Abigail by som potreboval celý sud rumu."

„S najkrajšou dievčinou v meste? Jazdcovou láskou?"

Alex si povzdychol. „Nespomínaj mi to meno. Po tom všetkom, čo som sa o ňom napočúval od Abigail, dúfam, že už nikdy o ňom nezačujem ani slovo."

Jessika naliala rum do polovice dvoch drevených čaši. „Nepovedz to Eleanor," poprosila s úsmevom na tvári.

Alex vypil svoj dúšok a strašne sa pri tom zatváril. „Už viem, prečo ti ten zápach neprekáža. Niekoľko týchto dúškov a tvoj nos už nič necíti."

Jessika si na chvíľu sadla. Jednu nohu si vyložila na stoličku a druhú si oprela o kľučku na skrinke. Zaujala tak typicky mužskú pózu, ale napriek tomu pôsobila až príliš žensky. Pod blúzkou sa jej vypínalo poprsie a nohavice jej objímali stehná - presne tak, ako si Alex predstavoval, že to robia jeho ruky. Pohodlne sa usadil na stoličke.

„Tak, čo nové chystá Pitman?" spýtala sa Jess a nechala, aby jej rum prenikal až do kostí. Takýto moment oddychu a prítomnosť niekoho, s kým sa mohla podeliť o rum, bol pre ňu nevýslovným potešením. Žiadna zo žien by si s ňou takto neposedela a muži sa jej báli ako nejakej choroby, alebo sa na ňu vrhali ako na korisť. Posedenie s Alexom, ktorý o ňu neprejavoval fyzický záujem, sa jej videlo čímsi osobitým, akoby v ňom mala dôverného priateľa.

„Jess, ako by si sa skontaktovala s Čiernym jazdcom?"

„Prečo to chceš vedieť?"

„Viem niečo, čo by ho mohlo zaujímať." Chystal sa jej povedať o peniazoch, ktoré Pitman čoskoro dostane. Keby sa však Čierny jazdec objavil a vedel by o informácii z Pitmanových osobných spisov, Alex sa obával, že Jessika by odhalila, kto to v skutočnosti zistil.

„Myslím, že by si sa s tým mal zveriť Abigail," odvetila a zlomyselné sa uškrnula. „Som si istá, že Čierny jazdec dnes v noci vklzne do jej spálne."

„Žiarliš?" povyťahol Alex jedno obočie.

„Kvôli naničhodnému zlodejovi? Čierny jazdec nie je o nič lepší ako obyčajný zbojník. Keby mal odvahu, verejne by sa postavil proti Pitmanovi."

A *odvisol preto*, pomyslel si Alex. „Takže nemáš ani potuchy, ako sa Čierny jazdec dozvedel o Benovom pašovanom čaji?"

„Celé mesto o tom vedelo. Dokonca aj Abigail sa to dozvedela." Položila svoj pohár a naklonila sa. Oči sa jej rozjasnili a líca dostali červenú farbu.

Alex sa opäť začal potiť.

„Čo keby sme tú správu posunuli ďalej? Čo by sa stalo, keby sme niekoľkým ľuďom povedali, že *Zlatá laň* privezie Pitmanovi peniaze z predaja Josiahovej lode? Keby sa tie chýry začali šíriť v prístave, Pitman by si pomyslel, že ich priniesol nejaký námorník z lode jeho výsosti."

Alex si odpil z rumu a dúfal, že u Taggertovcov sa azda nájde ešte jeden, kto má za hrst' rozumu.

Napriek neslušným poznámkam námorníkov z lode *Zlatá laň* Jessika zotrvala na svojej lodi. Tí chlapi strávili na mori osem mesiacov a pohľad na krásavicu zo starého vraku, čo kotvil vedľa, pre nich predstavoval viac, ako si mohli priať. Jessika sa zvyčajne stránila lodí, ktoré sotva zakotvili. Minulú noc však urobila všetko preto, aby svoju malú loďku zakotvila čo najbližšie k tej veľkej. Pohľady námorníkov z lode sa zbíjali Jessike vo výstrihu ako potkany v kanáli. Zo všetkých síl sa ich pokúšala ignorovať. Po včerajšej schôdzke s Alexom sa vybrali každý svojou stranou a nenápadne začali šíriť správu o Pitmanových peniazoch, ktoré majú priplávať na lodi *Zlatá laň*. Stačilo málo a nová zvesť podráždila obyvateľov Warbrooku. Ved' peniaze z predaja lode patrili jednému z nich. Svoj hnev si začali vybiť na anglických námorníkoch, ktorí práve doplávali do prístavu: Medzičasom došlo k štyrom bitkám a troch mužov zavreli na námestí do mučiarenskej klady.

Keď správa preletela takmer celým mestom, Jessika vyplávala z prístavu chytať morské raky. Zakotvila blízko severovýchodného pobrežia, odkiaľ mohla pozorovať, či *Zlatá laň* prichádza. Celé popoludnie hádzala a vyťahovala siete. A čakala. Ešte netušila, ako sa situácia vyvinie. Vedela však, že ak sa objaví Čierny jazdec a bude potrebovať pomoc, určite mu ju neodmietne.

Už niekoľkokrát jej hlavou prebehla myšlienka, že tomu mužovi pomôže, hoci ju verejne ponižil, lebo túžba odplatiť sa Pitmanovi bola silnejšia. Ak sa Američania nezačnú búriť proti Angličanom, ktorí ich utláčajú, nikdy sa to neskončí.

Keď Jessika zbadala *Zlatú laň*, palubu mala už do polovice zahádzanú morskými rakmi, ktorí sa rozliezali na všetky strany. Keď vchádzala do prístavu, kde chcela ukotviť svoju loď vedľa tej veľkej, pokúšala sa vyzeráť nenápadne. Na móle ju už čakal Nathaniel.

Chytil lano, ktoré mu Jess hodila, a upevnil ho o stĺpik, kam sa uväzujú lode. „Meškáš. Eleanor mi prikázala, aby som ťa išiel čakať.“

Jess mu neodpovedala. Hoci v porovnaní so susednou loďou bola dosť nízko, pozorne striehla, čo sa tam deje.

„Preboha...“ prekvapene zvolal Nate, keď uvidel záľahu morských rakov.

„Choď po ostatné decká, uložte ich do košov a predajte,“ rozkázala mu Jessika.

Nathaniel na ňu nevrlo pozrel. Chlapec bol na svoj vek veľmi vnímavý a vedel pochopiť oveľa viac ako jeho rovesníci.

„Nerob mi problémy a urob, čo ti vravím!“ hnevala sa Jessika, pretože nemala dobrý výhľad na *Zlatú laň* a nevedela, čo sa tam robí.

Na palube svojej smradľavej loďky strávila celú noc. Keď do prístavu došla Eleanor, Jessika jej len cez zuby odpovedala na otázku, prečo neprišla domov. Spala veľmi málo. Ani nezišla dolu do relatívne luxusnej kajuty. Namiesto toho zostala na palube a podriemkavala, opierajúc sa o bok lode. V ruke držala palicu pre prípad, že by sa niektorý z námorníkov pokúsil o to, čím sa jej vyhrážali.

Zobudila sa na úsvite. Celé telo mala stuhnuté a nemohla sa ani narovnať. Zrazu začula, ako kdesi nablízku slabo zaerdžal kôň. Nahla sa cez okraj lode a uvidela osedlaného žrebca.

Úplne ju to prebralo. Bol čierny a kde-tu mal malé šedé škvrny. Jeho lesklá uhladená srst' však nemohla ukryť nepokoj, ktorý zviera ovládal. Kôň patril Čiernemu jazdcovi.

Na jej lodi *Mária Katarína* sa zjavila silueta. Bol to Josiahov najstarší syn George Greene. Mladý, dvadsaťšesťročný nahnevaný muž, ktorého podviedli.

Jessika sa k nemu otočila.

„Tiež si to videla?“ spýtal sa ticho a potom nahlas pokračoval. „Počul som, že máš na predaj morské raky.“ Jeho oči prezrádzali, že ich niekto pozoruje.

„Samozrejme, George, mám. Počkaj, idem po vrece.“ Jess zbehla do podpalubia a vytiahla vrečko z hrubej látky. Vyplnila ho rozstrapkaným starým lanom a vybehla hore schodíkmi. „Bude to stačiť?“ Pristúpila bližšie k Georgovi. „Vieš niečo?“

„Nič. Otec je zúfalý. Chce Pitmanovu smrť.“

„Aj ja by som sa s ňou chcel plaviť," ozval sa hlas zhora.

„Už by si radšej mal ísť," pošepla Jessika. „Pochutnaj si na rakoch," zvolala, aby to počul námorník.

„Zostanem pri jeho koni. Možno ma bude potrebovať."

Jess súhlasne prikývla a otočila sa mu chrbtom.

Zrazu nad ich hlavami ktosi zakričal a rozpútal sa nezvyčajný zmätok.

„To je on!" zvolal George a nádej v jeho hlase naznačovala, že Čierny jazdec sa znova objavil.

„Choď k jeho žrebčovi," prikázala mu Jessika. „Možno bude potrebovať pomoc." Krátkym rebríkom šikovne vyliezla na hornú palubu a chytila sa lán sťažňa, ako keby naň chcela vyliezť.

V tej chvíli sa k nej z najvyššieho zábradlia lode *Zlatá laň* po lane, ktoré bolo upevnené o najvyšší sťažň, spustil Čierny jazdec. Pod ľavou pazuchou držal truhlicu previazanú motúzom. Ranné slnečné lúče sa od jeho čiernej košele odrážali tak, že celé okolie v okamihu znehybnelo.

Zdalo sa, že okolitý svet sa na moment úplne zastavil. Šikovne zoskočil a dopadol tesne pred Jessiku. Oči sa im stretli.

„Máš peniaze," zhlboka dýchala a oči jej svietili šťastím.

Jednou rukou si ju silno pritisol k sebe a vášnivo ju pobožkal.

Jessika bola príliš vyplašená, aby sa bránila. Iba tam stála a on ju božkal. Ako rýchlo si ju k sebe pritisol, tak rýchlo sa od nej aj vzdialil. Jessika však už nerozmýšľala nad tým, prečo sú tam. Uvedomovala si iba, že ten záhadný muž sa ju opovážil pobožkať. Vystrela ruku, že mu dá zaucho, no on jej chytil zápästie a nežne jej pobožkal dlaň. „Dobré ráno, Jessika," povedal a venoval jej úsmev, ktorý už poznala.

Uchopil lano, ktoré bolo prehodené cez okraj lode, a o chvíľu ho nebolo.

Jessika si uvedomila, že teraz nemôže márneť drahocenný čas hnevom. Musí mu pomôcť pri úteku. Hoci námorníci z lode *Zlatá laň* od ohromenia znehybneli, ich kapitán nie. Jessika začula, ako nahlas vydáva rozkazy. Nad hlavou sa jej rozpútal zhon a štyria muži sa pripravovali vstúpiť na jej loď.

Nebola taká hlúpa, aby námorníkom jeho veličenstva bránila vstúpiť na loď, mohla ich však trochu zdržať. Prehodila si cez ruku namotané lano a jeden koniec hodila Georgeovi, ktorý opäť vstúpil na palubu. Jazdec preskočil cez okraj lode a zmizol.

Vtom vstúpili na loď štyria námorníci. Boli mu takmer v päťách.

Jessika sa pevne oprela o zábradlie lode a v rukách držala jeden koniec lana. George na druhej strane lode potiahol za druhý koniec a všetci štyria námorníci oň zavadili a spadli. Vtom začuli konský dupot.

„Zoberte ich!" počula kapitána, ako kričal z lode nad nimi. O chvíľu sa jej už netrpezlivo dotýkali odporne drsné ruky námorníkov. A keď jej ohmatávali prsia a zadok, škerili sa jej do tváre.

Vyviekli ich z lode na prístavné mólo. Odtiaľ prešli cez lodnú lávku na palubu *Zlatej lane*. Námorníci ju vôbec nešetrili. Pred anglickým kapitánom ju spolu s Georgom zrazili na kolená.

Kapitán bol nízky zavalitý chlapík. Mohol mať okolo päťdesiatky. Z výšky sa na ňu pozrel. „Takže takto sa obliekajú dámy v kolóniách?" posmešne sa spýtal. „Strčte ich do podpalubia."

Zavreli ju do odpornej, špinavej a malej kajuty. Georga hodili inam. Na zemi bolo asi päť centimetrov hnusnej rôsolovitej vody a Jessika si bola istá, že tu niekedy skladovali svinský hnoj.

Neprešlo ani päť minút a Jessike sa zdalo, že v tom zatuchnutom, smradľavom a tmavom mieste trčí už celú večnosť. Keď sa pohla, rozmiešala všetky usadeniny. Nemala si ani kam sadnúť. Z tejto akiste najšpinavšej diery na svete nebolo úniku.

Stála tam, čakala a voda jej rýchlo presakovala cez kožené čižmy. Ani na chvíľu neoľutovala, že pomohla Čiernemu jazdcovi. Až teraz však začala rozmýšľať, aké to pre ňu bude mať následky.

Prešlo niekoľko hodín a dvere cely sa otvorili. Jessika bola pripravená na stretnutie s katom. Namiesto toho tam stál Alexander v ligotavých žltých saténových šatách. Keď vyšli na palubu, rukou si musela zakryť oči, lebo jeho šaty sa na slnku tak jagali, až ju oslepovali.

Nevidela ho veľmi jasne, no až pridobre cítila jeho hnev.

„Pod!“ To bolo všetko, čo vyriekol tichým, rozrušeným hlasom.

„Ja...“ začala Jessika, no Alex ju iba postrčil smerom k lodnej lávke.

Okolo prístavu sa zhromaždili ľudia. Jessika sa premohla a niesla sa popri nich hrdo a so vztyčenou hlavou.

Alex nastúpil do koča a Jessiku si vôbec nevšimol. Keď už aj ona sedela v koči, prudko trhol opratami a kone sa rozbehli dolu ulicou.

„Prečo si na mňa taký nahneváný?“ kričala, aby prehlušila lomoz koča. Alex jej neodpovedal.

Viezli sa prašnou cestou na koniec lesa a potom hore kopcom. Vedela, že niekde nablízku je studnička.

„Vystúp z koča,“ rozkázal jej, keď zastali.

„Nie, pokiaľ mi nepovieš, čo sa deje,“ odsekla.

Alex obišiel koč, aby sa dostal na jeho druhú stranu, kde sedela Jessika. „Musel som všetkých podplatiť, aby som ťa zachránil pred katom, to sa deje. Keď si pomáhala Čiernemu jazdcovi, zahrávala si sa z ohňom. Mali ste odvisnúť ako výstraha pre všetkých. Kapitán si to tak naplánoval. Dúfal, že by to hádam zastavilo Čierneho jazdca.“

„Ó, nie,“ povzdychla Jessika, schádzajúc z koča. „Predpokladala som, že by to mohli urobiť. A prečo sme vlastne tu?“

Alex sa upokojil. „Eleanor ti poslala čisté šaty a tu je aj mydlo a uterák. Smrdíš ešte horšie, ako keď si tam vošla.“ Položil si na nos vreckovku. „A Eleanor si myslí, že by si sa niekoľko dní nemala ukazovať medzi ľuďmi.“

„Prečo neprišla s tebou?“ Zobrala batôžtek z koča.

„Myslím, že mala menšiu kolíziu s vedrom špinavej vody. Nickovi vynadala, že niečo zle poumýval, a zrejme to neskončilo najlepšie, hoci on to tak nemyslel.“

Jessika naňho vyvalila oči. „Chceš povedať, že ten urastený mladík vylial na moju sestru vedro špinavej vody?“

„Áno. Myslím, že áno.“

„Len nech mi príde na oči. Poviem mu svoje,“ nahnevane odvrkla a vystúpila z koča.

Alex ju chytil za ruku. „Eleanor mu už povedala, čo si o ňom myslí, a verím, že o tom viac nechce počuť. Teraz si však problémom ty. Súrne potrebuješ kúpeľ.“

Jessika zdráhavo kráčala za Alexom k prameňu s malým jazierkom.

Alex si sadol, otočil sa k nej chrbtom a Jessika sa začala vyzliekať. Nevidela, ako sa mu začali potiť ruky a pot mu stekal po tvári a krku. „Povedz mi, čo sa vlastne stalo,“ spýtal sa už pokojnejším hlasom.

Bez akéhokoľvek vzrušenia v hlase mu začala rozprávať, ako strávila včerajšok chytaním morských rakov, pričom striehla na *Zlatú laň*. V duchu však premýšľala, prečo ho Eleanor poslala a nakázala mu, aby sa okúpala. Za iných okolností by sa v žiadnom prípade v prítomnosti muža nevyzliekla, ale Alexander Montgomery mal podľa nej ďaleko od muža, a preto sa jej to zdalo normálne. Pomyslela si, že namiesto neho by tu radšej mohol byť ten hrôzostrašný Čierny jazdec.

„Pokračuj, Jessika,“ vyzval ju a utieral si spotené dlane o trávku. „Čo sa stalo, keď sa zjavil Čierny jazdec?“

Jessika si umývala prsty na nohách. „Nenávidím toho muža! Nenávidím ho! Chcela som ho zachrániť, riskovala som vlastný život, a on zo mňa opäť urobil hlupáka.“

„Počul som, že ťa pobožkal.“

„Ak sa to dá tak nazvať. Všetmožno sa o to usiloval. Po tom všetkom, čo som preňho urobila. Ruky si necítim od vyťahovania sietí, a on so mnou takto zaobchádza. Mala som mu tú masku strhnúť, aby každý videl, čo je zač. Zaslúži si to.“

„No neurobila si to," potichu skonštatoval. „Namiesto toho si potiahla lano a zastavila kráľových mužov. Nebyť teba, dostali by ho."

„A pozri, ako sa mi odpláca. Môžem ťa ubezpečiť, že som to neurobila kvôli nemu. Spravila som to kvôli Josiahovi Greenovi."

„Počula si, že Čierny jazdec tie peniaze odovzdal Josiahovi, ktorý hneď potom odišiel z mesta?"

„S Georgom?"

„Nie." Alex zaváhal. „Zajtra má dostať dvadsať rán korbáčom s oloveným koncom."

Jess na chvíľu prestala dýchať. „To ho môže zabiť," zašepkala. Rýchlo si začala zmývať penu z vlasov. „Alex, musíme niečo urobiť, aby sme mu pomohli."

„Nie, neurobíme nič, a ty už vôbec nie. Za včerajšok už máš jeden čierny bod. Nech by sa dialo čokoľvek, druhýkrát už Čiernemu jazdcovi nesmieš pomôcť."

„Nemaj strach. Ak mu pomôžem, tak jedine tak, že ho povediem hore schodmi ku katovi."

„Skutočne sa naňho tak hneváš? Nenapadlo ti, že tým bozkom ti možno chcel poďakovať?"

„Nie," odvrkla. Postavila sa priamo pred neho a začala si vpredu šnúrovať šaty. Boli zelené, vyblednuté a také vynosené, že šnúrovačka na prsiach sa každú chvíľu mohla potrať. Pôvodne patrili jej matke, potom ich nosila Eleanor a až teraz bol rad na Jess. „Podľa mňa si Čierny jazdec namýšľa, že je ten typ chlapa, po ktorom túži každá žena."

Sadla si tesne pred neho a dreveným hrebeňom si začala česať vlasy. Alex jej pomáhal vyberať zmotané chuchvalce.

„A nie je taký, akého by si chcela? Otoč sa a dovoľ, aby som ti pomohol. Ak sa neprestaneš takto šklbať, o chvíľu budeš mať holú hlavu." Alex jej začal jemne česať krásne dlhé vlasy.

„To určite nie." Zaklonila sa a vychutnávala, ako ju češe.

„Jess, chcela by si raz mať vlastný dom a deti?"

„A kto by sa oženil s niekým z rodiny Taggertových? Všetci muži majú strach, že by sa museli starať o Nathaniela. Vieš, čo by potrebovalo toto mesto?" Otočila sa, aby mu pozrela do očí. „Adama alebo Kita. Áno, Kit by to dokázal."

„Mojich bratov?" spýtal sa zdesene. „Čo si myslíš, že by moji bratia spravili?"

„Zachránili by nás. Chcem povedať, zachránili by mesto. Nedovolili by Pitmanovi, aby bol pánom v Montgomeryovskom dome. Vyhodili by ho von za uši."

„A riskovali tým, že kráľ sa nahnevá na celé mesto?" spýtal sa Alex neveriacky.

„Určite by našli nejaké východisko. Vedeli by zachrániť Warbrooke, oslobodiť tvoju sestru a zbaviť sa Pitmana. Existujú aj iní colní inšpektori, veď vieš."

Alex sa zaklonil, odtrhol sedmokrásku a privoňal k nej. „Takže ty si myslíš, že moji bratia by to všetko vyriešili?" Ústa sa mu od zlosti chveli a preto použil kvietok, aby to trochu zakryl.

„Adam a Kit. Som si istá. Keď som bola ešte malá, vždy..."

„Čo?" spýtal sa Alex lenivo.

Jess sa zasnívala a usmiala sa. „Predstavovala som si, že som vydatá za Adama. Bol taký pekný, taký hrdý a taký múdry - a tie jeho oči, ako orol. Vieš, kde je teraz?"

„Do pekla," povedal, no rýchlo pokračoval. „Ospravedlňujem sa, pichol som si do prsta. O Adamovi som naposledy počul, keď bol ešte na ceste ku Cathy a Kit bojoval kdesi vo vojne."

„Myslím si, že Mariannine listy k nim nedorazili."

„Nie, ja som jediný, kto prišiel."

„Óh," Jess si zrazu uvedomila, ako sa musí Alex asi cítiť. Nezdalo sa, že by sám mohol nejako pomôcť. „Alex, nepremýšľal si o tom, že by si sa trochu pohyboval? Keby si mi na niekoľko dní prišiel pomôcť loviť krevety, možno by si trochu schudol."

Alexander jemne zatriasol hlavou. „Nie, ďakujem. Môžeme už ísť? Ochladzuje sa."

„Ešte sme nehovorili o tom, čo spravíme s Georgom."

„Nemôžeme mu pomôcť. George sa z toho dostane. Rany sa mu zahoja. Musím strčiť kapitánovi do vrecka ešte nejaké peniaze, aby si to nerozmyslel a neobesil ho. Radšej nech príde o kúsok kože z chrbta, ako keby mal prísť o život. Zajtra, keď ho budú bičovať, zostaneš pekne doma." Zboku sa na ňu pozrel. „Možno ho zachráni Čierny jazdec."

„A kto zachráni Čierneho jazdca?" odvrkla. „Nie je až taký schopný a kvôli jeho nadutosti ešte niekto príde o život."

Možno ja, pomyslel si Alex.

Alexander sa opatrne poobzeral vôkol seba. Zachrániť Georga pred bičovaním vôbec nebolo jednoduché. Nicholas mu pri tom pomáhal. Zoradil svojich sluhov na koniec davu, a keď bol Alex v odeve Čierneho jazdca pripravený vyštartovať zo svojho úkrytu, Nick im prikázal, aby vystrelili. Strhol sa zmätok a Alex tak bez ujmy stihol docvárať až k Georgeovi, vytiahnuť ho k sebe do sedla a utiecť. Trvalo mu trochu dlhšie, kým unikol anglickým vojakom. Keďže nepoznali zákutia mesta, pre Čierneho jazdca to bola hra na schovávačku. Trochu sa s nimi ponáťahoval a vzápätí zmizol.

Josiah Greene čakal s koňmi na okraji lesa. Mienil prestúpiť na loď, čo smerovala na juh. „Vedel som, že prídeš," povedal Josiah. „Vedel som, že nenecháš môjho chlapca zbičovať za to, že ťa zachránil."

Alexa trochu znepokojilo, že Josiah predvídal jeho kroky, ale aj to, že vedel, kde vkročí do lesa. Ak to Josiah tak jednoducho uhádol, nabudúce tam naňho môžu čakať vojaci. Čierny jazdec bez jediného slova pustil Georga a zmizol v lese.

Je úžasné, ako rýchlo som sa sial pre ľudí symbolom nádeje, pomyslel si Alex. Už teraz sú na mne závislí. Keď sa stane krivda, všetci čakajú na Čierneho jazdca, že ju napraví. Všetci okrem Jessiky Taggertovej.

Adam by snád' mohol zachrániť mesto, pomyslel si Alex, keď si spomenul na Jessikine slová. *Možno aj Kit. Nerozmýšľal si nad tým, že by si trochu schudol?* Vo chvíli, keď mu to hovorila, mal sto chutí ukázať jej, aký je v skutočnosti štíhly. Eleanor ho vyslala za Jessikou. Pribalila pre ňu čisté šaty a rozkázala mu, aby dohliadol na to, aby sa okúpala. Ani jedna z týchto žien ho nepokladala za muža.

Jessika sa bez problémov vyzliekla, hoci stál iba niekoľko centimetrov od nej. A vtedy, keď vyťahovala sieť a on ju držal za nohy, vtedy si myslel, že to hádam ani neprežije. Upravil si masku na očiach a ubezpečil sa, že drží pevne. V niektorých chvíľkach zatúžil Jessiku schmatnúť za ruku, zmocniť sa jej a ukázať, že je chlap. „Och."

Začul nárek, ako keby niekto napoly zamdlieval a napoly prosil. Uvedomil si, že tak tuho o Jessike premýšľal, že vôbec nedával pozor na cestu.

Chytil opraty, zastal a počúval. Vytušil, že sa k nemu ktosi približuje. Vytiahol meč a čakal.

Bola to slečna Abigail Wentworthová. Hnala sa lesom a jej pekná tvárička od námahy sčervenela. Zdola sa pozrela na Čierneho jazdca, ktorý sedel na svojom čiernom žrebcovi. Položila si ruky na prsia a podlomili sa jej nohy. V momente bol pri nej Alex a chytil ju, skôr ako stihla spadnúť na zem.

„Použiješ ho proti mne?" lapala dych, ležiac mu v náručí a pozerala na meč. „Šabl'ou mi roztrhneš šaty a prinútiš ma, aby som sa ti podvolila?"

„Prečo nie, ja..." Nebol si celkom istý, čo jej má odpovedať. Pohl'ad na jej bujné poprsie, ktoré si úmyselne odhalila, ho nútil rozmýšľať o jej návrhu. „Si v poriadku?"

Oblapila ho okolo krku a pritlačila prsia na jeho hrud'. „Som tvoja otrokyňa, tvoja zajatkyňa. Rob si so mnou, čo len chceš."

Alex sa prekvapene zatváril a o chvíľu ju už bozkával. S takou vášňou mu opätovala bozky, že ani nevedel ako a už sa ocitli na zemi.

Bola vášnivá, rozohnená a ochotná podrobiť sa mu. No Alex si uvedomil, že je dcérou najlepšieho priateľa jeho otca.

„Abby," povedal a snažil sa vymaniť z jej náručia. Rozpustila si vlasy, ktoré ho štekli na tvári. „Abby," s povzdychom vyslovil jej meno.

„Zbožňujem, keď vyslovuješ moje meno. Môj Čierny jazdec. Iba môj. Moja jediná skutočná láska." Naklonila sa k nemu a chcela ho opäť pobožkať. On ju však od seba odtisol.

„Chod' domov k mame," povedal a zistil, že sa mu chveje hlas. Prečo sa práve vo svojom rodnom meste musí vydávať za Čierneho jazdca? Keby bol kdekoľvek inde, bez váhania by sa tejto mladej vášnivej kobyľky zmocnil. „Chod' domov, Abby. Prosím ťa, chod' už domov."

Hodila sa okolo stromu, líca jej sčerveneli a prsia takmer vyskočili zo stiahnutých šiat. „Aký si šľachetný," zlostne zasyčala.

„Skôr hlúpy," zamrmal Alex, hľadiac na ňu. Keby sa od nej hneď neodtiahol, určite by stratil rozum. Keď vyskakoval do sedla, polovička mysle mu hovorila, že je blázon. „Dovidenia, slečna Abigail," zvolal nežným hlasom a popohnal koňa.

„Prekliate ženy!" nadával. Jessika ho vôbec nepokladá za muža a Abigail si zase myslí, že má viac sily ako stádo žrebčov. Nervózne sa mrvil v sedle a cítil sa ako polovičný chlap. To isté si o ňom určite pomyslela aj Abigail. Teraz sa však musel dostať na Ostrov duchov - a modlil sa, aby už nestretol nijakú ženu.

Jessika sa pozrela na veľký kôš plný černíc a zaškerila sa. Napriek tomu, že vlastní loď a vie sa na nej sama plaviť dokonca až do New Sussexu, dnes musela celý deň zbierať černice ako dajaké nezbedné decko.

A to všetko kvôli Čiernemu jazdcovi!

Keď v meste oznámili, že Georga Greena dajú zbičovať, všade sa povrávalo, že Čierny jazdec ho príde zachrániť. Ľudia tvrdili, že Čierny jazdec ho musí zachrániť, lebo je to vecou jeho cti.

Ako keby niečo vedeli o jeho zmysle pre česť, pomyslela si Jessika. Zdalo sa, že všetci v meste mu pripisovali magické schopnosti a talent, aké žiadna ľudská bytosť nemala. Od muža s čiernou maskou očakávali, že napraví všetko zlo a krivdu.

Nie všetci si však mysleli, že Čierny jazdec je dokonalý. Keď Jess doniesla Montgomeryovcom kôš plný rýb, ich obľúbených tresiek, povedali jej, že ju chce vidieť Sayer. Nestretla sa s ním odvtedy, čo ju Čierny jazdec hodil do špinavej vody, a potom mu plakala na ramene. Keď vchádzala k nemu do izby smiala sa, no keď z nej vychádzala, nebolo jej do smiechu.

Sayer ju požiadal, aby sa nasledujúci deň vyhýbala mestu. Už-už sa ho chcela spýtať, čo mu dáva právo žiadať to od nej, ale zdržala sa. Montgomeryovci sa dlhé roky správali k ich rodine veľmi dobre. A navyše nemohla byť taká nezdvorilá k staršiemu zmračenému mužovi, ktorý sa staral iba o jej dobro. Neochotne pristala, že strávi deň v lese. Sayer jej dokonca zakázal, aby sa objavila v prístave či v blízkosti svojej lode.

Takže teraz trávi čas v lese, venuje sa detskej práci, a to všetko len pre muža, ktorý si hovorí Čierny jazdec.

Pod stromami, pri černicovom kríku bola nádherná machová posteľ. Vyzerala veľmi lákavo. Možnože Eleanor by celkom vyhovovalo, keby sa vrátila trochu neskôr. Možno by sa o ňu začala trochu báť. Samolúbo sa usmiala, ľahla si na mach a už aj spala. Bohužiaľ, snívalo sa jej o mužovi s čiernou maskou, ktorý spôsobil v jej živote veľký zmätok. Ešte raz v sne prežívala napäté chvíle, keď ju ponížil i keď ju pobozkal.

„Jessika! Jessika, si v poriadku?"

Jessika sa nemohla zobudiť a až po chvíli si uvedomila, že sa ocitla v mocnom náručí. „Niečo sa mi snívalo," povedala. „On..." Zarazila sa, pretože ju držal práve ten, čo spôsobil všetky jej problémy - Čierny jazdec.

„Ty!" zvolala. „Ty!" Bez váhania sa odtiahla a udrela ho po tvári.

„Za čo som si to zaslúžil, ty malý škriatok!" kypel zlosťou. Chytil ju za plecía a tlačil k zemi. Obnosená látka jej šiat to nevydržala a šaty sa vpredu rozleteli. Spod nich vykukla jemná biela látka, ktorá jej obopínala telo od pásu cez prsia až ku krku. Cez ňu presvitala jemná ružová pokožka.

Jessika zacítila, že sa jej roztrhli šaty. Zlostne sa pozrela do očí, ktoré sa skrývali za čiernou maskou. „Ak sa ma čo len dotkneš, zabi..."

„Chcem sa ti odvdáčiť," zlostne povedal. Položil svoje pery na jej a silno ju tlačil k zemi.

Bolo to už po druhýkrát, čo Jessika pocítila jeho pery, napriek tomu mu začala vzdorovať. Radšej by zomrela, ako by sa mu podvolila. Kopla ho a zasiahla priamo do holennej kosti. Zacítila, ako sa mu od bolesti stiahlo brucho, ale pery od nej neodlepil.

Jednou rukou jej nad hlavou držal obe ruky. Druhou jej pridvihol bradu a svoje ústa pritisol na jej. A aby sa nemykala, celou váhou ju priľahol.

Jessika na okamih znehybnela. Pocítila niečo, čo ešte nikdy predtým. Bolo to azda to, o čom

klebetili novomanželky? Kvôli tomuto pocitu oči zasnúbených dievčat tak žiarili?

Čierny jazdec sa na chvíľu odtrhol od jej úst, no ich tváre zostali veľmi blízko. Bol večer a jeho tvár vyzerala pri hviezdach ešte tmavšia a oči mu žiarili ako nikdy predtým.

„Jessika," oslovil ju, avšak v jeho hlase bolo cítiť náznak pochybnosti.

Niekoľkokrát klipla očami a zrazu sa jedným prudkým pohybom od neho odtiahla a postavila sa.

Čierny jazdec sa na ňu usmial svojimi krásne formovanými ústami a zdvihol k nej zrak. „Dobre, Jessika, napriek tvojim mužským spôsobom si predsa len žena."

Jess nabrala za plnú hrst' černíc a chcela mu ich hodiť do tváre.

On však vyskočil ako divá šelma a zdrapol jej ruku. Zovrel jej malú rúčku do svojej veľkej dlane a stískal, až kým jej spomedzi prstov netiekla šťava z černíc. Uprene jej hľadel do očí a medzitým obližoval šťavu, čo jej tiekla po prstoch. Pri pohľade na jeho jazyk sa Jessike rozbúchalo srdce.

Dal jej ruku za chrbát a pritisol sa k nej, takže ich telá sa dotýkali. „Myslím, že niekoľko černíc mi uniklo," pošepol, nahol sa a pritisol si tvár na jej hrud'. Prsia sa jej vyplli a on ich vášnivo bozkal.

Pozrel sa na ňu.

Jessika sa mu s úžasom dívala do očí a vôbec nerozumela svojim pocitom. Nemohla sa ani pohnúť. Iba tam hlúpo stála a dovoľila mu, aby sa jej dotýkal.

„Dovidenia, moja sladká Jessika. Som si istý, že sa ešte stretneme."

Potom nasadol na koňa a Jessika tam zostala stáť s rukami v bok. Rozmliaždené černice jej stekali po sukni, no ona iba stála a pozerala, ako odchádza.

Končeky prstov si položil na pery a poslal je bozk.

Bol to práve jeho úsmev, jeho samoľúby úsmev, ktorý ju vytrhol z omámenia. Nabrala plnú hrst' černíc a hodila mu ich do tváre. Čierny jazdec tam však už nebol. Zostal po ňom iba smiech, ktorý sa ozýval lesom.

„Nenávidím ho! Nenávidím ho! Nenávidím ho!" kričala a od zlosti dupala. Rýchlo schmatla dva košíky černíc, ktoré nazbierala. „Ja ho skutočne z duše nenávidím." Vybrala sa dolu chodníkom smerom do mesta, ešte sa však obzrela a zahľadela sa na posteľ z machu, kde ležala s Čiernym jazdcom. Bez rozmýšľania odtrhla malú žltú kvetinku, čo rástla na okraji machu, a založila šiju do roztrhnutého živôtika na šatách.

„Musím to zašiť," mrmlala si popod nos a prezerala si šaty, či ešte niekde nie sú potrhané.

„Nenávidím ho, z duše ho nenávidím," opakovala stále dookola, ako keby tomu chcela uveriť. Potom sa rozbehla domov.

„Zase trestáš toho koňa?" spýtal sa Nicholas, keď zozadu pristúpil k Alexovi. „To mohla spôsobiť iba Jessika."

Alex ďalej energicky česal koňa, až sa jeho čierna srst' ligotala. Roztržito sa zahnal za komármi, ktoré sadali na jeho nahé spotené telo. „Ako som počul, naposledy sa ti nevodilo veľmi dobre. Poumýval si už dlážku v kuchyni?"

Nick iba zavrčal a hľadal čo najsuchšie miesto na tom bahnitom ostrove. „S tou rebekou raz zatočím."

„Viem, čo tým myslíš. Jessika bude moja smrť. Chvíľu je chladná ako ľad, až má ľad aj na mihalniciach, a o chvíľu ma ide spáliť."

„Eleanor odo mňa žiadala, aby som vyčistil kozub. Povedal som jej, že do kozuba iba prikladám, no nič z neho nebudem vyberať."

„Samozrejme, že Jess riskovala svoj život, aby pomohla Čiernemu jazdcom. Keby nebolo jej, dávno by ho chytili. A potom, nebolo správne, že sa k nej Čierny jazdec správal tak bezohľadne."

Nick si prechádzal prstami po brade. „Stále mi hovorili, že mám kráľovskú krv. Mnoho žien mi povedalo, že by vo mne spoznalo bratanca čarovnej dokonca aj keby som bol nahý. Alebo najmä vtedy. Tak prečo Eleanor Taggertová nevie, že mám ruskú kráľovskú krv? Ako sa opo-važuje so mnou zaobchádzať ako... ako s nejakou pomocnicou v kuchyni?"

Alex začal svojmu tátošovi česať hrivu. „Skutočne je veľmi odvážna. Vedel si, že celé mesto sa z nej smialo, keď ju hodili do podpalubia? Georga Greena však pokladali za hrdinu, Čierneho jazdca tiež, ale Jessika Taggertová bola podľa nich iba hlúpe dievča.“

„Eleanor musí byť asi slepá. Má najkrajšie a najjasnejšie modré oči, aké kedy Boh stvoril, no sú jej nanič.“

„Vysmievali sa z jej šiat, vysmievali sa z jej lode, z detí, no ona sa naďalej snažila robiť všetko najlepšie, ako mohla. Malá Molly mi povedala, že Jessika má iba jedny nohavice, ktoré aj ona nosí, a jediné škaredé a staré zelené šaty.“ Zrazu prestal česať koňa. „A Čierny jazdec jej ich roztrhal.“

„Eleanor povedala...“ Nick sa zarazil. „Myslel som si, že ty si Čierny jazdec. Ty si jej roztrhal tie šaty?“

Alex sa zamračil. „Áno, myslím, že som to bol ja. Nechcel som. To všetko kvôli Abigail. Rob si som mnou, čo len chceš,“ posmešne zopakoval jej slová. „A potom sa tam zjavila Jessika. Ležala na zemi a spala. Spočiatku sa mi zdalo, že je zranená, a potom sa jej Čierny jazdec -myslím seba - dotkol, ona ma udrela a...“

„Chápem. A šaty sa jej roztrhli. Úplne si jej ich roztrhol a vyzliekol?“

„Pravdaže nie! Dokonca ani Čierny jazdec, ten chvastúň, by neublížil takej počestnej žene.“

„Mal si pri tom použiť meč. Ženám sa to páči. Raz som takto pomocou meča vrstvu za vrstvou vyzliekol jednu cigánku, ktorá mi tancovala. A potom...“

Alex hodil kefu na zem a pustil sa do Nicka. „Ale ona taká nieje! Je statočná, šľachetná, rozumná a...“

„No Čierny jazdec sa jej zmocnil. Možno by si ho mal vyzvať na súboj.“ Nickove oči sa smiali a kútikmi úst mu mykalo.

Alex stál nad Niekom, svaly mu poskakovali od zlosti a začal si uvedomovať absurdnosť svojich slov. Otočil sa k žrebci. „Som Čierny jazdec, ale som aj Alexander.“

„Ách, máš dilemu, či miluje muža ako takého, alebo toho, koho stelesňuje. A možno váha medzi jeho dušou a bozkami. Čo myslíš, čo si vyberie?“

Alexander neodpovedal, pretože sám si nebol istý.

Potom sa tomu od srdca zasmial. „Čo ma po tom, čo Jessika Taggertová robí? Som jej vďačný, že pomohla Čiernemu jazdci. Myslím tým, že pomohla mne. Je pravda, že je pekná a príťažlivá, ale takých je na svete more. Včera večer ma otec poučil, že je čas, aby som sa oženil a splodil dedičov. Tvrdí, že nechce zomrieť skôr, ako uvidí svoje vnúčatá. Myslím si, že veľa času trávi s malým Nathanielom.“

„Ani mi ho nespomínaj!“ zvolal Nick. „Stále je pri Eleanor. Včera som...“ Nick prestal hovoriť a pri spomienke, ktorú si zrejme chcel nechať pre seba, sa pousmial. „Nemal by som toľko problémov, keby okolo mňa stále nepobehovalo to chlapčisko.“ Zdvihol hlavu a spýtal sa: „Prečo sa s Jessikou neoženíš?“

„Ako kto? Ako Čierny jazdec? Alebo ako Alexander, o ktorom si myslí, že je tučný a lenivý?“

„Ach,“ vzdychol Nick.

„A čo to má znamenať?“

„Iba ach. Nič viac, nič menej.“

Alex dočesal koňa. „Zajtra sa Alexander Montgomery vyberie na pytačky. V meste sú aj iné ženy ako slečna Jessika. Sladké, poslušné a milé ženy, ktoré posudzujú muža podľa jeho duše. Chápem, že s vypchávkami a parochňou nevyzerám najlepšie, no pod tým všetkým sa skrýva muž. Jessika uvidí, že existujú aj ženy, ktoré vedia oceniť, čo sa skrýva pod saténom.“

„Veríš ženám väčšmi ako ja.“

„Dôverujem iba Jessike. Má viac rozumu ako všetky ostatné.“

„Aj ako jej sestra. Až na niektoré chvíle...“

„Niekedý sa aj Jessika zvykne správať veľmi hlúpo. Prečo však nevidí, že som...“

Obaja muži pokračovali v lamentovaní.

Eleanor pripravovala večeru na tom istom stole, kde Jessika kontrolovala účtovné knihy.

„Mohla by si dávať väčší pozor?“ skríkla na Eleanor, keď jej cesto šplachlo na dôležité dokumenty. „Myslím si, že starý pán Clymer by nebol rád, keby musel z hlavnej účtovnej knihy zoškrabávať kukuričnú kašu.“

„Jeho nezaujímá, čo je v nej. Kniha je iba zámienkou, aby ťa mohol vidieť. Ved' aj tak to zranenie ruky iba predstiera. Včera som ho videla, ako šikovne narábala sekerou.“

„Nech má akýkoľvek dôvod, aspoň využijeme kožu z jeho garbiarne. Deti potrebujú na zimu topánky.“

Eleanor d'alej miesila cesto vo veľkej drevenej mise. „Nevidela si v poslednom čase Alexandra?“

„Nie, už asi týždeň som ho nevidela,“ odpovedala a v hlave zratúvala čísla.

„Nepohádala si sa s ním, však nie?“

Jess pozrela na svoju sestru, akoby prišla o rozum. „Čo to hovoríš? O čom by sme sa tak mohli pohádať?“

Eleanor vyliala cesto do liatinového pekáča, ktorý stál pri malej peci. „Neviem. Zdalo sa, že ste dobrí priatelia, a teraz sa s ním nestretávaš. Dúfam, že sa z neho opäť nevysmievaš, či áno?“

Jess zaťala zuby. „Nie, nevysmievala som sa z neho. Nevyhrážala som sa mu prstom. Nevyskočila som spoza rohu a nezrevala naňho bú. Mala by si vedieť, prečo som sa s ním, ani s nikým iným nestretla.“ Cívela na ňu spoza stola. Po tom, čo bola vo väzení za to, že pomohla Čiernemu jazdcovi, a Alex ju oslobodil, zavolať si ju Sayer Montgomery a riadne ju pokarhal. Samozrejme, že pri ňom sedela aj Eleanor a plakala do jeho čistých vreckoviek. Potrestali ju jednoduchým vyhnanstvom v lese. Bol to práve ten deň, kedy mali bičovať Georga Greena, no keď sa Jessika vrátila s roztrhanými šatami a sinkou na hrdle, Eleanor takmer dostala hysterický záchvat. Jess jej nepovedala pravdu, no Eleanor to vedela, pretože Jessika sa pri zmienke o Čiernom jazdcovi hneď začervenala.

Teraz, týždeň po tom, čo sa opäť objavil Čierny jazdec, Jess sa čoraz častejšie zdržiavala doma. Nevychádzala dokonca ani k svojej loďke, ba nezašla ani do mesta. Namiesto toho sa naplno starala o všetkých sedem detí. A ako keby to nestačilo, starý pán Clymer ju ešte požiadal, aby sa pozrela na hospodárenie v jeho garbiarni, za čo jej sľúbil niekoľko opracovaných koží.

Takže celý týždeň sa Jessika venovala jeho účtovným knihám (Clymer ich nemal spracované za posledné dva roky), alebo vyťahovala nezbedné deti z kozuba, zratúvala čísla v stĺpčekoch, striehla na deti, aby sa navzájom nepozabíjali, opäť rátala, vykrikovala na Nathaniela, aby nezlostil svoju sestru, alebo aby išiel na ustrice, pridávala kolónky do účtovnej knihy, potom zbila Sama, pretože ťahal mačku za chvost, a potom... Takto sa to dookola opakovalo, celých sedem dní.

A teraz sa jej Eleanor opýta, či sa azda nepohádala s Alexandrom. „Nikoho som nenahnevala. Celý týždeň bola zo mňa vzorná mladá žena. Vyrábala som sviečky, prala, umývala deťom tváričky aj zadočky. Robila som...“

„A vyhýbala si sa colnému inšpektorovi. Ved' vieš, že ťa podozrieva. Iba pán Montgomery...“

„Áno, ja viem,“ povzdychla si Jess. „Som mu veľmi vďačná. Skutočne som veľmi rada, že to pre mňa urobil a veľmi ľutujem, že som bola taká hlúpa a pomohla Čiernemu jazdcovi.“ Pri týchto slovách sestra spozornela a Jessika sa nesmelo spýtala. „Máš niečo nové?“

„Po celom meste sú rozvešané letáky a na Čierneho jazdca je vypísaná odmena. To znamená, že pán Pitman chce toho tvojho Čierneho jazdca dolapiť.“

„To nieje môj Čierny jazdec!“ zvolala Jessika. „Vôbec nie je môj! Iba som mala smolu, že som bola v zlom čase na zlom mieste.“

Eleanor sa nadýchla, že niečo povie, ale v tom ktosi zaklopal na dvere. Trvalo jej chvíľu, kým sa pretisla cez deti, čo bežali k dverám. Otvorila a zbadala Alexandra vo veľkolepom ružovom saténe. Napudrovanú parochňu mal na šiji voľne previazanú ružovou saténovou mašľou a v rukách držal drevenú vyrezávanú truhlicu. Zvítal sa s Eleanor a pohladil deti po

hlave. Potom si pozrel na ruku, ktorou pohladil dieťa.

Eleanor mu hned' podala vlhkú utierku. „Dobry večer, Alexander. Čo ťa k nám privádza v takýto krásny večer?"

„Mohol by som hovoriť s Jessikou?" povedal trochu hanblivo. „Mám na mysli niekde vonku. Napadlo mi, či by sme sa nešli prejsť do mlyna."

„Sám, prestaň s tým. Nevieť. Musím pracovať na týchto účtovných knihách," ozvala sa Jessika. „Je to veľmi dôležité?"

„O chvíľu bude pri tebe," povedala Eleanor a tlačila Alexa von z dverí, pričom mu z rúk zobrala vlhkú handru. „Jessika," povedala prísne, „zober si môj plášť a chod' s ním."

„Inokedy je pre mňa priveľmi nebezpečné, aby som odišla z domu, no keď príde Montgomery, zrazu smiem, a nie je to pre mňa nebezpečné. A kto ma ochráni pred kolibríkmi, ktoré napadnú ten jeho plášť?"

„Jessika..." Eleanor zvýšila hlas. „Chod'! Alex už celý týždeň chodí na pytačky."

Jess na ňu vyvalila oči. „A ty si myslíš, že ja budem ďalšia v poradí? Ó, Bože, Nathaniel, chod' a dones farbu, aby som si spravila bojové pomalovanie, pretože mladý pán Alex ide na lov."

Eleanor tam iba stála a nechápavo civela na svoju sestru.

„No dobre, idem. Nate, keby som náhodou kričala, príď ma zachrániť."

„A kolibríky?" dodala Molly.

Eleanor poháňala Jess k dverám. Mala na sebe šaty, čo nosievala, keď išla na more. Plášť si však zabudla. „Bud' naňho milá," zakričala za ňou a zatvorila dvere.

„Dobry večer, Alexander, mal si dnes veľa práce?" spýtala sa a pritom sa usmiala. Za iných okolností by jej prechádzka s ním celkom padla vhod, ale teraz, keď bola zaneprázdnená Clymerovými knihami, myslela len na to, kedy sa vráti.

„Donieslo sa mi, že tento týždeň si sa častejšie stretávala s pánom Clymerom," povedal Alex a pod pazuchu držal drevenú truhlicu, ktorá sa zboku opierala o jeho vyčnievajúce brucho.

„Viackrát, ako by som chcela. Tvrdí, že si zranil ruku, a tak si sám nemôže dať do poriadku účtovné knihy. Aj štyrikrát za deň si nájde zámienku, aby ma prišiel navštíviť."

„Požiadal ťa už o ruku?" spýtal sa Alexander.

„Pýta sa ma to každých pätnásť minút. Minule, keď sa ma to znovu spýtal, Sám sa mu vycikal na nohu. Chudák starý Clymer sa ani nepohol, stál tam ako soľný stĺp a čakal na odpoveď."

„A tá bola?"

„Nie, ďakujem. Je to od vás veľmi milé, pán Clymer, ale nie, ďakujem. Už roky mu dávam tú istú odpoveď."

„Prečo sa zaňho nevydáš? Je bohatý a mohol by tebe, Eleanor i deťom poskytnúť slušné bývanie, pekné šaty a všetko, po čom ženy túžia."

„Ale nie všetky ženy. Eleanor a ja sme si po smrti rodičov sľúbili, že sa vydáme iba vtedy, ak sa budeme chcieť vydať a počkáme na tých pravých. Neuspokojíme sa s niečím druhotriednym."

„Clymer teda pre teba nie je dosť dobrý?"

Zastala a nechápavo naňho pozrela. „Alex, čo to má všetko vôbec znamenať? A čo máš v tej truhlici? Eleanor mi povedala, že si celý týždeň chodil na pytačky. Stalo sa niečo?"

„Mohli by sme si sadnúť? Strašne ma tlačia topánky," povedal úprimne. Sadol si na plochý kameň pri ceste. „Pravdu povediac, prišiel som za tebou, Jessika, s prosbou o radu. Môj otec chce, aby som sa oženil." Uprene pozoroval jej tvár, aby zbadal, či prejaví dajaké city.

„A?" spýtala sa Jess. Sadla si k nemu, ale na zem, a do úst si zobrala trávku. „Vo Warbrooku je veľa krásnych žien. Žiadna sa ti nepáči?"

„Áno, je ich niekoľko. Cynthia Coffinová je veľmi pekná."

„To áno. A vie piecť veľmi dobrý chlieb. Tvojmu otcovi by sa určite páčila. Takže si ju požiadal o ruku?" Jessika na Alexovej tvári nespozorovala výraz zhnusenía.

„Ešte som neoslovil žiadnu z nich. Zatiaľ si robím prieskum. Coffmovcom sa veľmi zapáčila

myšlienka, že budem ich zaťom."

„Pán Coffin by sa veľmi rád zmocnil prístavu. Zrejme si myslí, že si neschopný ako aj tvoj..." Zarazila sa a rýchlo si ho premerala od hlavy až po päty. „Máš nový plášť?"

Tvár sa mu rozžiarila a z očí mu sršal chladný pohľad. „Páči sa ti?"

„Alex, prečo..."

„Elien Makepeaceová ma pozvala na večeru," skočil jej do reči.

„Elien je zlá žena. Ja by som ju na tvojom mieste nechcela."

Alex nervózne zaťal zuby. „Zdá sa, že Cathryn Wheatburyová o mňa vôbec nemá záujem."

Jess zívla. „Pretože je zaľúbená do Ethana Ledbettera. Ako aj mnoho iných žien. Ethan sa ti bude pliesť do cesty. Ty máš peniaze a meno. Ethan má však ..." Zasmiala sa.

„Čo má Ethan?"

„Dobrý vzhľad, šarm, pôvab. Je ako džentlmen. Naposledy, keď bol na mojej lodi Mária Katarína..."

„U teba na lodi! Čo ste robili, keď ste boli osamote?" dožadoval sa Alexander odpovede.

Jess sa vystrela a prekvapene naňho pozrela. „Prosím ťa, nerozkazuj mi ešte aj ty. Už som si svoje vypočula od tvojho otca a sestry. Ethan ku mne niekedy chodieval kupovať ryby - aj so svojou matkou. Ethan jej robí nosiča."

Alex si vydýchol. „Čudujem sa, že ich vôbec unesie."

„S jeho silnými rukami?" odvetila a keďže si na voľačo spomenula, tajomne sa zasmiala. „Ten chlap by uniesol aj celý veľrybí chvost. Vieš, Alex," povedala s vážnym výrazom, „už niekoľkokrát mi napadlo, že Ethan by mohol byť Čiernym jazdcom. Majú rovnaké postavy, obaja sú vysokí, silní, dobre vyzerajú a nemyslím si, že Ethan by mal z niečoho strach. Iba minulé rok..."

Alex sedel vzpriamene a stuhol ako ostrie meča. „Ako vieš, ako Čierny jazdec vyzerá? Minule, keď sme sa stretli, tvrdila si, že ho nenávidíš."

„To áno, ale nie som slepá. Jedine Ethan má takú silu, aby na lane preskočil na druhú loď, ako to urobil Čierny jazdec."

„Ved' to dokáže každý druhý námorník v prístave. Potom by mohol byť Čiernym jazdcom ktokoľvek z nich."

„Potom som..." Pozrela naňho, no v tme sa jej strácal. „Žiarliš?"

„Na Čierneho jazdca?" pohrdavo odvrkol.

„Nie, na Ethana. Mnoho dievčat z mesta z neho nevie spustiť oči. Musíš pochopiť, že keď sa budeš o niekoho uchádzať, môže sa ti stať, že Ethan ti bude konkurovať, no Ethan nemá... chcela som povedať, že Ethan nieje..." Snažila sa byť ohľaduplná, no bolo to veľmi ťažké. Jej zrak padol na jeho brucho a parochňu.

Alex na ňu chvíľu uprene hľadel, potom trochu hanblivo sklonil hlavu a privrel oči. „Jessika, chcem ti niečo povedať, niečo, čo som nepovedal ešte nikomu vo Warbrooku, dokonca ani otcovi... Vie o tom iba môj verný sluha Nicholas. Po tom, čo sa mi pri brehoch Talianska potopila loď, dlhý čas som ležal v horúčkach, veľmi vysokých horúčkach. Skoro som zomrel."

Zvedavo sa na ňu pozrel cez mihalnice. „Dôsledkom tejto choroby mám postihnuté niektoré svaly." Položil si ruku na brucho. „Vieš, kvôli tej horúčke nemôžem schudnúť. Nemôžem ovládať svaly a preto sú také zoslabnuté."

Jess nedokázala zo seba vydať ani slovka. Zmocnil sa jej pocit viny, keď si spomenula, koľkokrát sa z neho vysmievala. „A tvoje vlasy?" spýtala sa.

„Moje vlasy? Ó, áno, aj tie mi vypadali. Parochňou si zakrývam plešatú hlavu."

„Alex," ľútosťne pošepla. „Je mi to strašne ľúto. Skutočne som nevedela. Myslím, že kvôli tej chorobe si taký slabý. Preto ani nemôžeš jazdiť na koni alebo pracovať, a niekedy ani dobre chodiť."

„Áno," odvetil.

„No tvoje šaty," povedala. „Možno, že keby si sa obliekal..."

„Je to jediné, čo mi zostalo," odpovedal. „Bez hodvábných šiat by som bol iba tučný,

holohlavý a slabý chlap, ktorý bol niekedy námorníkom."

„Ja... asi máš pravdu. Alex, je mi to tak ľúto. Keby to tie hlupane vedeli."

„Ženy?"

„Tie, o ktoré sa uchádzaš. Keby to vedeli, určite by sa našla nejaká, čo by ti bola skôr opatrovateľkou ako manželkou. Skúsil si to u Nelby Masonovej?"

„Nelba Masonová!" zvolal. „Pri nej aj ropuchy vyzerajú ako krásavice. Má vôbec ústa pod tým jej nosom?"

„Áno, malé ústočká, no skoro žiadne pery. Alex, jej otec má dvesto akrov dobrých pozemkov, vhodných na farmu. Dobré, zabudnime na Nelbu. No určite sa niektorá z dievčat chytí na tvoje peniaze."

„To sa ale nedá porovnať s Ethanovým objatím," zamrmal Alex.

„To je pravda, ale určite sa pre teba niekto nájde."

„Tu máš," povedal náhle Alex. „To je pre teba."

Jess zobrala drevenú truhlicu a otvorila. Vo vnútri našla modré bavlnené šaty.

„Patrili mojej matke," povedal Alex. „Myslím, že ich vôbec nenosila."

„Ja ich ale od teba nemôžem prijať."

„Moja sestra sa vydala za Pitmana, čím mu dala do rúk moc nad mestom. A Pitman je dôvod, prečo sa objavil Čierny jazdec, a ten ti roztrhal šaty - Eleanor mi to prezradila -, takže tieto šaty ti dlhujem."

„Ale Alex..."

Položil ruku na jej. „Jess, prosím, vezmi si ich. A deťom som priniesol pomaranče. Sú v truhlici pod šatami."

„Pomaranče?" ticho povedala Jess a spomenula si na niečo, čo sa stalo, keď bola ešte dievčatko. Vtedy sa jej zo všetkých mladých chlapcov najväčšmi páčil Adam Mont-gomery. A ešte keď bol malým chlapcom s dlhými nohami, už vtedy ho prenasledovala. Raz, keď utekala cez prístav, spadla a rozbila si koleno. Nemala ani potuchy, že Adam vie, ako sa volá, a už vôbec nie to, že za ním všade cupitá. No keď spadla, otočil sa k nej, pomohol jej vstať, posadil ju na stĺpik, pozrel sa jej na koleno, potom sa usmial a povedal: „Už budem kráčať pomalšie." V ten večer jej po Alexovi poslal ten najsladší ananás.

„Jess?" spýtal sa Alex. „Si v poriadku?"

Pozrela sa naňho a usmiala sa. „Nakoniec sa z teba možno stane skutočný Montgomery."

„Skutočný?" spýtal sa a od zlosti mu zaiskrili oči. „Vidím, že ma jednoducho prirovnávaš k mojím dokonalým bratom."

„Teraz Alex..." začala, pretože videla, že ho opäť nazlostí. „Prijmem od teba šaty a pomaranče. Ďakujem ti."

„Vrátim sa už?" spýtala sa odmerane.

Jessika nechcela raniť jeho city. Chcela mu to vynahradiť, a keď sa vracali domov, chytila ho za ruku.

S úsmevom sa k nej otočil a na chvíľu ju chytil okolo ramien.

„Neboj sa, Alex. Niekoho ti nájdeme. Uvidíš. Porozprávam sa s Eleanor a uvidíme, kto by to mohol byť. Som si istá, že medzi prístavom tvojho otca a jeho veľkým domom určite býva pekná mladá dáma, ktorej nebude prekážať, že si tučný a plešatý. A môžeme hľadať aj južnejšie, určite uspejeme. Len sa nič neboj." V pološere mu venovala úsmev. Alex však otočil hlavu na druhú stranu a celú cestu až k domu už nepreriekol ani slovo. Podal jej truhlicu a Jess sa s ním zdvorilo, no dosť chladne rozlúčila.

Nasledujúci deň Eleanor trvala na tom, aby Jessika opäť zostala doma. V meste sa ešte vo veľkom rozprávalo o Čiernom jazdci k ľudia špekulovali, kto by to asi mohol byť. Jessikino meno sa tiež často spomínalo. Eleanor jej však nepovedala, že jej meno sa naďalej spája iba s výsmechom. Pekná dievčina sa stala zdrojom zábavy.

Keď sa stmievalo, Jessika zatúžila vyjsť z domu. Hlavou sa jej prehánali rôzne myšlienky. Napadlo jej, či náhodou neprehnilo dno loďky, alebo či anglickí vojaci nedostali rozkaz skonfiškovať ju. Eleanor sa jej vysmievala, že má o svojej lodi vysokú mienku. Podľa nej by ju

mohli chcieť iba ak potkany.

Jessika vyšla z domu, aby z koryta vyliala špinavú vodu. Na chvíľku zastala na okraji lesa a vdychovala chladný nočný vánok.

Zrazu ju niekto chytil okolo pása a zakryl jej ústa.

„Nehýb sa a nekrič.“

Ten hlas by spoznala kdekoľvek.

Mykala hlavou a chcela sa mu vymaniť.

„Dám ruku preč, ak nebudeš kričať. Ak nie, privoláš Angličanov, a tí zoberú nielen mňa, ale aj teba.“

Jessike sa nepáčilo také vydieranie, ale jeho veľká ruka ju dusila. Súhlasne prikývla.

Stiahol ruku z úst, Jess sa zhlboka nadýchla a on ju jediným pohybom otočil k sebe a silno oprel o strom. Jednou nohou bezpečne obľapil jej nohy a rukou pritlačil hlavu o kmeň. Druhú ruku mal voľnú a ňou sa začal túlať po

jej tele.

„Čo chceš?“ Prudko vzdychla, hľadiac mu do očí, ukrytých za maskou. „Prečo si tu? Čo zasa spravili Angličania?“

„Prišiel som, aby som ťa videl,“ povedal Čierny jazdec a pritisol sa k nej. Ruku mal na páse a prsty už hladkali jej rebrá. „Pozorujem ťa, Jess. Vidím ťa. Myslím na teba.“

„Zato ja na teba nemyslím,“ odvrkla a pokúsila sa od neho odtrhnúť.

Nahol sa k nej a pobožkal ju na krk, tesne pod uchom. „Nikdy si na mňa nespomenieš? ‘Nepamätáš sa, ako sme boli spolu v černicovom hájiku?’“

„Nie,“ klamala, a keď jej nežnými perami prechádzal po celom krku, akoby sa vnárala do stromu.

Rukami objal jej tenký, jemný krk a palcom jej podopieral bradu. A jemné prsty putovali nižšie. Ich končekmi vkĺzol pod šatku, ktorá vyplňala hlboký štvorcový výstrih na šatách.

„Sú tieto šaty náhradou za tie, čo som ti roztrhal?“ spýtal sa a nežne jej hladkal prsia a bradavky.

„Áno,“ povedala nevyrazným a dychtivým hlasom, keď pocítila, ako sa jej vášnivo prehrabuje vo vlasoch.

„Odkiaľ ich máš?“

„Od Alexandra,“ pošepla. Jeho pery putovali nižšie a nižšie.

Jazdec zdvihol hlavu, aby sa na ňu pozrel. „Videl som vás spolu, vtedy večer. Čo k nemu cítiš?“

„Je to môj priateľ.“

„Objím ma, Jessika,“ prikázal jej ticho.

Jessika bola príliš slabá, aby ho neposlúchla. Zdvihla ruky, chytila ho okolo krku a on si ju privinul k sebe. Už ju nemusel tisnúť k stromu. Cítila celé jeho telo, také teplé a pevné. Dych sa jej zrýchľoval.

„Si moja, Jessika,“ pošepol jej do ucha Čierny jazdec. „Si moja.“

Cítila jeho hodvábnu masku, ako ju hladila nad perami. Chcela, aby ju pobožkal. Túžila cítiť jeho pery na svojom tele.

„Nepatrím nikomu,“ rozhodla sa povedať.

Opäť ju chytil za vlasy, zaklonil jej hlavu a svojimi perami objal jej pery.

Jessika reagovala proti svojej vôli. Tento muž nemal právo dotýkať sa jej, hovoriť, že je iba jeho, no len čo sa perami dotkol jej úst, nemyslela na to, čo je správne a čo nie. Pevne ho držala okolo krku a keď si ju pritisol k sebe, reagovala nežne a čoraz silnejšie túžila pritúliť sa k nemu.

„Jessie,“ šepol a hlavu jej opieral o svoje rameno tak,

že skoro ani nemohla dýchať. „Neznesiem, keď ťa vidím s iným mužom.“

„Kto si?“ prosebné zašepkala. „Prezrad’ mi, kto si. Nikomu to nepoviem.“

„Nie, moja drahá, nebudem riskovať tvoj život.“ Usilovala sa ho od seba odtrhnúť, no on sa ani nepohol. „Nemôžeš sa len tak objaviť v mojom živote, vysmievať sa mi, tisnúť ma k

stromom, líhať na mňa v černicovom hájičku a čakať, že... že... Ja ani neviem, čo odo mňa vôbec chceš. Nevieť ani, kto vlastne si, a ani to nechcem vedieť. Želám si, aby si odišiel a viac sa nevrátil. Angličania ťa dolapia a namiesto ťa obesia." „A tebe by to bolo jedno?"

Rukami ho ešte pevnejšie zovrela a tvár ponorila do jeho hodvábanej čiernej košele, pričom cítila tlkot jeho srdca. „Prečo by mi to nemalo byť jedno?" klamala. „Ved' ani neviem, kto si. Vyber si inú ženu, ktorej by si preukazoval svoju láskavosť."

Prstami jej nadvihol bradu a pozrel jej do tváre. „Myslíš to vážne? Dnes večer som prišiel iba preto, aby som ťa videl. Viem, že si sa schovávala, pretože si mi pomohla, a ja sa ti za to chcem poďakovať."

„Pred všetkými si ma ponížil. Teraz sa mi všetci vysmievajú."

Jeho zmyselné ústa sa tajomne usmiali. „Bozk je pre teba ponížením?" Rýchlo, ale nežne sa dotkol jej pier. „Nie je bozk odmenou?" Zubami jej hravo uchopil dolnú peru a pocítil jej plnosť na svojom jazyku. „Napriek nebezpečenstvu som ti nemohol odolať a nepobozkať ťa. Keby som ťa nemusel prestať bozkávať, už by som potom tvoju pomoc nepotreboval."

„Potom si hlupák. Riskuješ svoju hlavu len preto, aby si pobozkal dievča..."

Venoval jej štyri bozky, ktoré boli dôvernejšie ako jeden dlhý. „To závisí od dievčaťa." „Jessika!" začuli Eleanorino volanie.

Jessika sa mimovoľne chytila Čierneho jazdca a keďže pozerala k d'omu, nevidela, ako sa usmieva. „Už musíš ísť."

Chytil jej tvár do dlaní. „Prosím ťa, sľúb mi, že zostaneš bokom a nebudeš sa miešať do toho, čo robím. Nezniesol by som, keby ťa opäť uväznili. Prosím, neriskuj pre mňa svoj pekný krk. Ak ma obesia, nech odvisnem sám."

Rukami skĺzla na jeho krk. Vycítila v ňom ostražitosť a predpokladala, že sa zrejme obával, aby mu nestrhla masku. Jessika sa však iba chcela dotknúť jeho silného, horúceho krku. Myšlienka na povraz okolo jeho šije jej bola odporná.

„Jessika," zvolala opäť Eleanor, no už bola k nim bližšie.

„Chod'," šepkala Jess. „Chod', skôr ako ťa niekto uvidí."

Opäť sa na ňu usmial. Rýchlo ju pobozkal na rozlúčku a zmizol v tme. Jessika tam ešte chvíľu zostala mlčky stáť a začnelo sa jej po teplom náručí. Rozum jej radil tešiť sa, že odišiel, no telo si žiadalo viac. Kým sa Eleanor objavila, rýchlo si stihla urovnať šatku vo výstrihu a upraviť vlasy.

„Kde si bola?" vypytovala sa Eleanor.

„Len tu," zasnene odpovedala Jess. „Nie d'aleko."

Nasledujúci večer Jessika strávila s rodinou iba fyzicky, lebo mysl'ou bola kdesi celkom inde. Ako pre ňu môže muž, ktorého ani nepozná, toľko znamenať? Ako môže niečo znamenať ona preňho? Slová Čierneho jazdca však nasvedčovali, že mu na nej záleží.

No, prirodzene, ona oňho nestála. A iba preto, že bol odvážnejší ako sto mužov dovedna, riskoval život, aby pomohol iným, pretože ju pobozkal až stratila dych a vybral si ju spomedzi všetkých žien vo Warbrooku - ona nad tým nemieni ešte raz uvažovať.

„Jessika," prísne skríkla Eleanor, „ak to nechceš, daj to niekomu inému, kto si na tom s radosťou pochutí."

„Áno," zamrmlala Jess. „Ved' už jem." No nedostala do seba takmer nič. Nathaniel rozdelil jej porciu medzi Molly a Sarah, a Jess si to ani nevšimla.

„Musíte ísť s nami," povedal mladý vojak a pozrel pri tom priamo na Jessiku.

„Veď nič neurobila," protestovala oduševnene Eleanor, zatiaľ čo tri deti sa držali jej sukne. „Jessika sa Čiernemu jazdcovi náhodou priplietla do cesty a stala sa tak jeho nevinnou obeťou."

„O tom rozhodne poverenec jeho výsosti John Pitman."

„To je v poriadku, Eleanor," povedala Jessika a nedopustila, aby sa jej roztriasol hlas. Stačilo, aby ju Pitman iba obvinil, a znamenalo by to to isté, ako keby ju usvedčil. Pozrela na rodinu a pohľadom ich povzbudila, aby sa nebáli. Potom nasledovala štyroch vojakov, ktorí po ňu prišli.

Nathaniel kráčal popri nej. „Ja ťa ochránim, Jess," povedal a jeho detské očka sa premenili na ustarostené oči dospelého muža.

Nepresvedčivo sa naňho usmiala a kráčala ďalej so vztýčenou hlavou.

Vojaci ju odvieďli k Montgomeryovcom, do ich veľkého domu. Do spoločenskej miestnosti však nevošli hlavným vchodom, ale bočným, ktorý Jessika nikdy predtým nepoužila. Tento bočný vchod viedol priamo do pracovne, ktorá roky slúžila Montgomeryovským mužom. Často tam vídala Adama. Sedával pri svojom otcovi a potichu sa prizeral, ako spravuje ich veľký rodinný majetok.

John Pitman sedel za písacím stolom, ktorý po stáročia slúžil Montgomeryovcom.

Jeden z vojakov silno potiahol Jessiku za rameno, takže hned' dopadla na tvrdú stoličku tesne pred Pitmanom.

„Slečna Jessika," oslovil ju Pitman a kývol na vojakov, aby odišli. V pracovni zostali sami. „Dopočul som sa, že máte informácie o zločincovi, ktorý si hovorí Čierny jazdec.

„Nič o ňom neviem. Nevie, kto to je, ani kde býva. Vlastne o ňom neviem vôbec nič."

„A predsa vás pobožkal."

Jessika sa nervózne zvrtila na stoličke. Priveľmi živo si pamätala na tú noc, keď v lese narazila na Pitmana. Povedal jej, že nespí so svojou ženou a pokúšal sa ju pobožkať. „Veľa mužov túži po mojom bozku," povedala ticho a pozerala mu do očí.

Trochu privrel viečka a bolo vidieť, že si spomína, na čo naráža. Potom však jeho oči padli na výstrih jej šiat.

Jessika si zrazu uvedomila, že tento muž dovtedy, kým si ju nevšimol Čierny jazdec, o ňu nikdy predtým neprejavil záujem. „O Čiernom jazdcovi nič neviem," zopakovala, ale teraz už zvýšila hlas.

Pitman vstal, obišiel stôl a zastavil sa pri nej. „Neviem, či ti mám alebo nemám veriť. Naposledy, keď sa objavil, zachránila si ho."

„Iba som Georgeovi Greenovi hodila lano. Ako som mala vedieť, že vaši vojaci budú takí nešikovní?"

Dlhšie sa na ňu zahľadel. „Áno, je to tak, mal som si to domyslieť."

Jessika rozmýšľala, či ho azda Alex nepodplatil, aby ju pustil.

Pitman k nej pristúpil bližšie a položil jej ruku na plece. „Nikdy predtým, až nedávno som si uvedomil, aká si krásna."

„Nedávno, keď si ma všimol Čierny jazdec, však?"

Stiahol ruku z pleca. „Máš ostrý jazyk. Možno až priostrý. Ak budeš naďalej pomáhať tomu banditovi..."

„Čo spravíte? Potrestáte ma za to, že ho neviete dolapiť?"

Pitman sa zhlboka nadýchol a Jessika si želala, aby stíchol. Otvoril ústa a už aj chcel niečo povedať, no vtom do pracovne vtrhol Alex.

„Čo to má znamenať?" skríkol a silno za sebou zabuchol dvere. Jeho ťažká parochňa mu skoro zletela z hlavy. „Počul som, že zatýkaš ženy."

Pitman sa vrátil za písací stôl. Vyzeral znudene. „Ja ich nezatýkam, iba som ich nechal predviesť, aby som ich vypočul."

„Nestrpím to," povedal Alex a nečakane zvýšil hlas. „Rozumieš mi, neznesiem to. Pod' so mnou, Jessika." Podal jej ruku a zdrapol ju ako malé decko.

Jessika poslúchla. Na Pitmana sa ani nepozrela a nasledovala Alexa von z miestnosti. „Koho ešte vypočúval?”

Alex jej neodpovedal, iba ju ťahal za ruku cez chodby domu.

„Alex, kam ideme? Koho okrem mňa ešte vypočúval?”

Nakoniec Alex otvoril jedny z mnohých dverí, vtlačil ju dovnútra a zabuchol. Potom si s úľavou vzdychol.

„Alex,” opäť ho oslovila. Nachádzali sa vo veľkej miestnosti. Všetok nábytok bol poprikryvaný mušelínovými plachtami, aby naň nesadal prach.

Alex si sadol do kresla a nad neho sa vzniesol obláčik prachu, ktorý sa zmiešal s púdom z jeho parochne. Zdvihol plachtu, ktorá zakrývala zásuvky a otvoril jednu z nich. Vybral z nej ručne vyšívaný vejár, ktorý mu ladil so zelenou saténovou vestou. „Tak dobre, Jessika, teraz mi všetko vyrozprávaj.”

„Nemám toho veľa, čo by som ti mohla povedať. Pitman chcel vedieť, či viem niečo o Čiernom jazdcovi.”

„A ty, samozrejme, nič nevieš.”

Iba poznám jeho bozky, pomyslela si Jessika.

„Alebo vieš?” vyzvedal Alex.

„Nič také, čo by Pitmanovi pomohlo, aby ho dal popraviť. Mala by som ísť domov, aby sa o mňa Eleanor nebála.”

„Eleanor už vie. Poslal som za ňou Nata. Čo vlastne vieš o Čiernom jazdcovi? Sadni si a prestaň pobehovať ako rozzúrený lev v klietke.”

Jessika odkryla malé ružové čalúnené kreslo. „Neviem, ako sa volá, ani ako by som sa s ním skontaktovala. Nič o ňom neviem.” Okrem jeho rúk, ktoré Ju nežne hladili po tele, pomyslela si, no Alexovi ani nikomu inému o tom nechcela povedať.

„Stretla si sa s ním teraz niekedy?” spýtal sa Alex miernym tónom a jeho láskavé oči zrazu zväžneli.

„Ja... Alex, prečo sa ma na to vypytuješ?”

„Povedal som ti, cítim za teba zodpovednosť. Nechcem, aby sa ten Čierny jazdec okolo teba obšmietal. Neverím mu. Je príliš vystatovačný.”

„Myslím, že nieje zlý,” skočila mu do reči. „Keď už nič iné, tak sa nám aspoň usiluje pomôcť. Keď Josiahovi spred nosa zobrali loď, všetci v meste sedeli na zadkoch a vôbec nič neurobili.”

„Zdalo sa mi, že ho pokladáš za zbabelca, ktorý sa od strachu musí skrývať pod maskou.”

„Keby otvorene protestoval a spoznali by ho, určite by ho hneď zastrelili.” Jessika sa pokúsila zmeniť tému rozhovoru. „Nie je na tejto fotografii tvoja mama?”

Zdalo sa, že Alex jej chcel položiť ešte niekoľko otázok, ale namiesto toho sa chvíľku ovieval vejárom, a potom vstal. „Toto bola izba mojej matky. Chcel som ti niečo ukázať.” Podišiel k veľkej maľovanej truhlici pri stene a otvoril ju. Vnútri boli starostlivo naukladané šaty.

„Patrili mojej matke, a teraz tu ležia iba tak a práchnivejú. Myslel som si, že ty a Eleanor by ste ich možno využili.”

Inštinktívne od neho odstúpila. „Milodary pre Taggertovcov? Ak som si od teba zobrala jedny šaty, neznamena to, že prijmem aj tieto. Nechaj si svoj súcit, Alexander Montgomery. Zrejme si myslíš, že sme obyčajní úbožiaci.”

„Nie, Jess, nemyslel som to tak...”

„Čo sa tu deje?”

Obidvaja sa otočili k dverám, kde stála Marianna Montgomeryová Pitmanová. Vyzerala strašne. Montgomeryovská typická vysoká postava s mohutnými ramenami pristala chlapom, ale žene vôbec nepridávala na kráse. Marianna bola vysoká asi meter osemdesiat. Jej široké ramená s plným poprsím a útlými bokmi by jej mohol závidieť každý chlap. V jej mohutnom tele sa skrývala osobnosť, rozpoltená medzi tajfúnom a novorodencom. Nikto nikdy nevedel odhadnúť, ako Marianna zareaguje. Či bude panovačná ako páv, alebo sa k vám pritúli ako neviniatko.

„Alexander, pýtala som sa ťa niečo."

Vyzeralo, že Marianna dnes bude prudká, až sa Alex pred ňou od strachu prikrčil. Jess k nej pristúpila bližšie. „Dotiahli ma sem, pretože tvoj... tvoj manžel ma chcel vypočuť a Alexander bol taký dobrý a zobral ma sem, aby mi ukázal nádherné veci vašej matky. Práve odchádzame."

„Ach," povzdychla si Marianna a sadla si. Zdalo sa, ako keby jej búrlivú povahu načas odviaľ vietor. „Môj manžel. Ja som to spôsobila. Keď som si ho brala, nevedela som, že je taký. Nechcem, aby kvôli mne niekto trpel. Poslala som po Adama a Kita, no myslím si, že moju správu vôbec nedostali. Som si istá, že keby mohli, určite by prišli."

Jess ju s pochopením potľapkala po pleci. Pri nej sa cítila taká malá a ľahká ako pierko. „Keď budú môcť, prídu. Zatiaľ tu máme Čierneho jazdca."

„Áno," odvetila Marianna. „Pomohol nám, ale John má v úmysle zabiť ho."

„Marianna," znepokojene povedala Jess, „ak sa dozvieš o niečom, čo by mal Čierny jazdec vedieť, povedz mi to. Nájdem spôsob, ako mu dám vedieť. Možno mu budem môcť..."

Alex, na ktorého prítomnosť takmer zabudla, ju zdrapol za ruku a nenápadne ju vytláčal z izby.

„Poviem ti," kričala za ňou Marianna. „Dám ti vedieť, Jess."

„Čo to bol za hlúpy nápad?" zvolal Alex, keď vyšli z domu. „Je predsa vydatá za Pitmana, neuvedomuješ si to? Čo ak mu prezradí, čo si jej povedala? Čo ak si Pitman myslí, že ho privedieš k Čiernemu jazdcovi? Mohla by si? Prečo si mi o tom nič nepovedala?"

„Alex, tá ruka ma bolí. Na niekoho, kto nemá skoro žiadne svaly, ma držíš akosi prisilno." Pošúchala si otláčenú ruku. „Myslím si, že Marianna nenávidí Pitmana väčšmi ako ktokoľvek iný, a ja si nie som celkom istá, či by som sa s ním mohla nejako spojiť, ale možno, že ho... že ho opäť uvidím. Mohli by sme sa prejsť k prameňu? Som smädná."

Opäť ju chytil za ruku, no už nie tak silno.

„Kedy si sa naposledy stretla s Čiernym jazdcom?"

„Včera večer. Neviem, prečo ti to vôbec hovorím."

„A čo chcel?"

„Bola to čisto priateľská návšteva."

„Priateľská?" prekvapene zvolal a zastavil sa pri prameni.

Jess si nabrala do rúk vody a napila sa. Potom sa vyzula a začala si chladiť nohy v studenom jazierku.

„Áno, priateľská. Alex, nieje ti horúco, keď si takto naobliekaný? Nikto tu nie je. Pokojne si zlož parochňu. Mne neprekáža pohľad na plešatú hlavu."

„Radšej by si však videla havranie vlasy Čierneho jazdca, však?"

Zdvihla si sukňu nad kolená. „Čo je dnes s tebou? Znovu ti daktorá dala košom, keď si ju požiadal o ruku? Najprv ma ľutuješ, potom na mňa kričíš."

„Nedvíhaj si sukňu. Možno nevyzerám ako muž, ale som."

„Ách," zasmiala sa. Spustila a upravila si sukňu. „Bol si pridlho na mori. Radšej by sme ťa mali oženiť. Skúsil si to u Sally Bledmanovej? Býva asi desať míľ južne od..."

„Viem, kde Sally Bledmanová býva. Ak si hotová, môžem ťa odprevadiť domov. Verím, že by si sa cestou ešte stihla do niečoho zapliesť."

Postavila sa a kráčala vedľa neho, zmätená jeho starostlivosťou. Keď prišli k cestičke, zazrela, ako sa k nim blíži Ethan Ledbetter. Na každom pleci niesol dvadsaťkilové vrece pšenice. Srdce jej začalo biť rýchlejšie. Je tento muž Čierny jazdec? Je tento muž ten, ktorý ju v noci držal v náručí?

„Počkaj," povedala Alexovi. Uhladila si vlasy a šikovne si upravila šatku vo výstrihu. Tú istú šatku, ktorú jej Čierny jazdec nežne vybral, pomyslela si a roztriasli sa jej ruky.

„Dobré ráno," pozdravila, keď sa k nim Ethan priblížil.

Spomalil a usmial sa na ňu. Očividne ho na nej čosi prekvapilo. Takmer mu spadlo jedno vreco. „Dobré ráno, slečna Jessika." Keď prešli, Ethan sa ešte dlho za ňou obzeral, až kým sa nepotkol o kameň a takmer nespadol. Nespustil z nej oči, až kým nezmizla z dohľadu.

Alex ju opäť schmatol za ruku. „Absolútne hanebné. Teba by mali niekam zatvoriť a

zamknúť."

„Kto ťa prosí, aby si mi robil otca?" odvrkla.

„Otca? Otca!" prekvapene skríkol a odsotil ju od seba tak prudko, že takmer stratila rovnováhu. „Chod' si domov sama. A ak sa dostaneš do nejakých problémov, dúfam, že ťa zachráni tvoj Čierny jazdec."

„To dúfam aj ja," volala za ním a pozerala, ako kačacou chôdzou kráča ulicou.

„Jessika!" zvolala Eleanor už po štvrtýkrát. „Počúvaš ma vôbec?"

„Načúva prírode," povedal Nathaniel.

To prebralo Jessiku z letargie. Otočila sa a pozrela naňho pohľadom krotiteľa. Chlapec ju však ignoroval.

„Čo to má znamenať, Jessika? Už sú to dva dni, čo sa správaš akosi zvláštne, ako keby si mysl'ou bola niekde inde."

„Iba premýšľam o účtovných knihách. Už by som to chcela mať z krku. Robím iba to, čo by som mala robiť." Zahľadela sa na Nathaniela. Pozrel sa na ňu ako dospelý muž, ktorý presne vie, o čom toľko premýšľa.

Ubehli už dva dni, čo odišla zo zátoky, kde stál ich domček. Odkedy bola u Pitmana na výsluchu, cítila, že Čierny jazdec je kdesi nablízku. Niekedy v noci, keď ležala v posteli, vedela, že je nablízku. Keď zvonku začula tenký piskot, vedela, že je to on, no vzoprela sa a nešla mu oproti.

Eleanor jej povedala, že v meste sa už o Čiernom jazdcovi takmer nehovorí. Všetci sa zhodli na tom, že Pitman ho zastrašil a on sa vrátil, odkiaľ prišiel. Eleanor povedala, že ľudia v meste začali veriť aj tomu, že Čiernym jazdcom bol jeden z námorníkov a jeho loď spolu s ním už odplávala.

Jessika na tieto reči nereagovala, pretože veľmi dobre vedela, že Čierny jazdec je ešte stále vo Warbrooku. Nechcela pripustiť, že ju priťahuje, a preto ignorovala jeho pískanie, ignorovala jeho prítomnosť v lese, ktorý sa tiahol za ich domom. Nikdy nevyšla z domu sama. Vždy iba v sprievode jedného alebo viacerých detí. Dúfala, že Čierny jazdec sa pred deťmi nebude chcieť ukázať. Odkiaľ Nathaniel vedel, že ju vonku čaká Čierny jazdec, to netušila.

„Jessika, vynes namiesto mňa tie pomyje," poprosila ju Eleanor. „Prechádzka po čerstvom vzduchu ti len prospeje."

Jessika sa pozrela von oknom, ktoré bolo otočené smerom na juh. Zbadala tmavú oblohu a na nej hviezdy. „Nie, ďakujem, nech to odnesie niektoré z dečiek."

„Musím ísť na záchod, no bojím sa tmy," povedala Sarah.

„Jess, chod' s ňou." Eleanor sa na ňu výstražne pozrela. „Čo sa s tebou deje?"

„Nič. Pôjdem s tebou, Sarah," neochotne odvetila Jess. „Ešte niekto potrebuje na záchod?"

Keďže ostatné deti boli väčšmi zaujaté tým, čo Nate kreslil do popola v ohnisku, Jess zobrala Sarah za ruku a viedla ju k záchodu. Zdalo sa, že jej to trvalo nekonečne dlho a Jess sa po celý ten čas nervózne obzerala vôkol seba. No nič nenasvedčovalo tomu, že za stromom by mal číhať muž s čiernou maskou.

Keď sa so Sarah vrátili späť k domu, odľahlo jej. Keby sa s ním opäť stretla, určite by mu povedala, aby odišiel. Keby sa znova objavil, určite by už bola silná a rozhodná a vyzvala by ho, aby jej dal pokoj.

Pri dome sa už nebála a kráčala spokojne. No keď išla chytiť kľučku na dverách, niečo - nie, niekto ju chytil za ruku. Vôbec nezapochybovala, komu tá ruka patrí.

„Jessika, zatvor dvere. Púšťaš dnu zimu," povedala Eleanor.

Jess mykla rukou a snažila sa ju oslobodiť, ale on ju držal pevne a potom ju začal - ó, Bože - začal ju bozkávať na dlaň, a potom na zápästie.

„Jessika! Čo je s tebou?" zvolala na ňu Eleanor dosť podráždene.

Medzitým sa Čierny jazdec pohrával v ústach s končekmi jej nežných prstov. „Myslela som, že by som... že by som predsa mohla ísť vyniesť tie pomyje. Podala by si mi ich?"

Eleanor akurát sedela a v lone mala plno šiat, ktoré opravovala a plátala. Jessikina ochota sa jej nepozdávala a podozrievalo na ňu pozrela.

Zrazu však vyskočil Nathaniel a utekal Jessike podať pomyje z kuchyne. Keď sa však usiloval nazrieť, či ešte niekto nestojí za dverami, chcela mu v tom zabrániť.

Keď držala vedro s pomyjami v rukách, Čierny jazdec ju odtiahol od dverí, zatvoril ich a jediným pohybom ju zovrel do náručia. Keď ju pritisol k sebe a začal bozkávať, nádoba s pomyjami sa začala prevracať.

Bozkával ju tak vášnivo, akoby celý jeho život závisel iba od toho bozku.

Jessika napriek dobrým úmyslom neodolala a opätovala mu bozky.

„chod' preč," zvolala, keď sa ich pery nakoniec od seba odtrhli a ona sa mohla opäť nadýchnuť.

Položil jej prst na ústa, aby ju utišil a pozrel sa smerom k domu, čím jej chcel naznačiť, že by ju mohol niekto počuť. Potom ju chytil za ruku a spolu utekali po svahu smerom k lesu. Keď zastavili, Jessika lapala po dychu a on jej hneď začal vášnivo bozkávať krk. Stiahol jej šaty z pliec a obsypal ju bozkami.

„Chýbala si mi, Jessika," pošepol. „Noc čo noc som ti dával znamenie, no ty si neprišla. Prečo?"

Mienila ho od seba odtisnúť, ale v jeho blízkosti strácala silu.

„Nechcela som sa s tebou stretnúť. A lepšie by bolo, keby som ťa nikdy nestretla. Každý v meste si myslí, že si už odišiel. Prečo teraz nejdeš niekam inam? Pomohol si Josiahovi, tak teraz bež preč."

„Chceš, aby som odišiel? Skutočne chceš, aby som odišiel?"

„Áno, chcem. Urobil si mi zo života peklo. Najprv ma hodíš do špinavej vody, vzápätí ma pred ľuďmi pobozkáš, potom sa kvôli tebe dostanem do väzenia a nakoniec si po mňa prídu vojaci a vypočúvajú ma. Och, Ethan, prosím ťa, odíď."

Zrazu ju prestal bozkávať. „Ethan?" „Nechcela som to povedať, vyklázlo mi to z úst. Nie," povedala ticho. „Nehovor mi, či mám pravdu alebo nie. Nechcem vedieť, kto si. Neviem, prečo si si vybral akurát mňa." Pozrela mu do očí. „Alebo si si nevybral? S koľkými ženami sa takto tajne stretávaš a lákaš ich z domu uprostred noci? Koľkým po večeroch vypiskuješ pred oknami, keď si líhajú do postele?"

„Takže ty si ma počula. Čo sa týka iných žien, nemám čas, aby som im dvoril. Ty si moje všetko. No o tvojich prejavoch vernosti by sa dalo pochybovať. Túžiš po Ethanovi Ledbetterovi, polovicu svojho času tráviš s Alexandrom Montgomerym a dokonca zvädzaš aj starého pána Clymera."

Odtrhla sa od neho. „Akým právom mi vyhadzuješ na oči iných mužov? Abigail Wentworthová sa pochválila, že si k nej prišiel cez okno do spálne."

„Kto ti to povedal?"

„Ách! Takže to nepopieraš."

Pevne ju chytil oboma rukami za plecia. Jessika sa naňho ani nepozrela a ruky držala pevne pri tele. „Jessie, ona klame. Prenasleduje ma za každým stromom. Vychvaľuje sa, hoci nemá dôvod. Keby nebolo jej rečí, už by sa o mne v meste toľko nehovorilo. Jessika, kvôli nej je môj život v ohrození."

Jess jeho slová obmäkčili a keď ju bozkal na vlasy a pevne zovrel v náručí, rukami ho oblapila okolo pásu. „Prosím, odíď z Warbrooku. Pitman a jeho ľudia ťa skôr či neskôr chytia. Máš jedinečnú šancu odísť, hneď a teraz."

„Nemôžem. Mám tu ešte veľa práce."

„Práce?" Silnejšie ho zovrela okolo pásu. „Azda d'alšia nočná jazda? To nemôžeš."

„Ách, Jessika, ak si želáš, aby ma nechytali, veľmi veľa to pre mňa znamená. Hádám by ti nebolo jedno, keby ma obesili?"

„Prečo by mi to nemalo byť jedno? Čo si mi vlastne? Ved' ani neviem, kto si. Nikdy sme sa dôvernejšie nerozprávali. Ved' si neurobil nič, iba..."

Prstami jej dvihol bradu a prinútil ju, aby sa naňho pozrela. „Áno, neurobil som nič, iba som sa do teba zamiloval. Žiadnemu mužovi sa dosiaľ nepodarilo preniknúť do ulity, v ktorej sa schovávaš. Ostatní si asi myslia, že nikoho nepotrebuješ, no ja to viem lepšie ako oni."

Potrebuješ muža, ktorý je rovnako silný ako ty."

„Nenávidím ťa," zašomrala a tvárou sa pritisla na jeho hrud', zahalenú jemným hodvábom.

„Áno, viem si predstaviť, ako ma neznášaš. No teraz ma poboškaj, lebo už musím ísť."

Váhavo mu venovala jeden bozk.

„Zajtra zostaň doma, alebo choď na ryby. Dúfam, že zajtra večer ťa uvidím."

„Dúfaš? Čo to má znamenať?"

„Pssst," zašepkal a nežne ju pobožkal, aby už nič nehovorila. „Eleanor tu bude každú chvíľu." Ešte raz ju pobožkal na ústa, potom na dlane a odišiel.

Jessika tam ešte chvíľu stála a od zimy si trela ruku o ruku. Až potom vošla do domu. Eleanor jej nepovedala ani slovo, ale všimla si jej strapaté vlasy a dokrkvané šaty. Jessika sa neobťažovala niečo vysvetľovať.

Keď večer ukladala deti spať, naklonila sa nad Nathaniela. „Čo také majú v pláne Angličania, že by to mohlo zaujímať aj Čierneho jazdca?"

„Pušný prach," bez rozmýšľania odpovedal Nate, ktorého jej otázka vôbec neprekvapila. „Zajtra prídu z New Sussexu dva vozy pušného prachu."

Jessika chápavo prikývla a odišla z izby. Jazdec im to akiste bude chcieť zhabať. A čo by s tým robil? rozmýšľala. Hneď jej napadlo, že sa určite pokúsi náklad zničiť, aby ho Angličania neskôr nemohli použiť proti osadníkom. No ak urobí čo len jednu chybu, vyletí aj s celým nákladom do vzduchu.

Jessika nad tým ešte dlho premýšľala a potom zaspala.

Nasledujúci deň sa Jessika a Eleanor už skoro ráno okolo piatej hodiny vybrali k Montgomeryovcom. Jessike odľahlo, keďže jej sestra sa vôbec nepýtala na včerašiu večer. Jess si mrmľala čosi popod nos, že chce navštíviť Mariannu, a usúdila, že Eleanor zrejme ani nechce vedieť, čo jej sestra presne robí.

Jessika počkala, kým Eleanor každému z detí zadala nejakú prácu, a potom sa stratila v dlhých chodbách veľkého domu.

„Jessika!“ začula, ako ju volá Sayer Montgomery, a zdráhavo vošla do jeho izby. Sayer nešetril slovami a spustil. „Nathaniel mi povedal, že niečo chystáš. A myslíš si, že v noci sa stretávaš s Čiernym jazdcom.“

Jessika si v tom okamihu sľúbila, že len čo stretne svojho malého bračeka, vykrúti mu krk.

„Uznávam, že povaha sa ti hodí k tej rozkošnej tváričke, no pod' sem a povedz mi, čo sa deje. A zatvor za sebou dvere.“

Jessika poslušne urobila, čo jej prikázal, a niekoľkými vetami mu rozpovedala, čo vie. Jeho poznámky k nočným návštevám Čierneho jazdca však ignorovala.

„Takže,“ povedal Sayer, „myslíš si, že Čierny jazdec sa pokúsi zneškodniť Angličanom ten pušný prach.“ Nečakal na Jessikinu odpoveď a pokračoval. „Dnes sa ešte nič nestane. Chcem, aby si dnes išla nachytať ryby. Zostaň tam celý deň a vráť sa, keď bude zapadať slnko. Dovtedy sa hádam niečo dozviem. A teraz už choď a dones na večeru čerstvú rybu.“

Jessika ho nechala v izbe samého a rozhodla sa urobiť, ako jej prikázal. Vedela však, že to nebude ľahké. Celý deň sa nemohla sústrediť na prácu. Vyťahovala siete, až kým ju nerozboleli ruky a niekedy si ani neuvedomila, že sú prázdne. A keď už začalo zapadať slnko, horela netrpelivosťou a nemohla sa dočkať návratu do prístavu.

Tam ju čakala Marianna Pitmanová.

Jessika hodila lano pomocníkovi v prístave, potom na palubu skočila Marianna. „Musím s tebou hovoriť.“

Hneď ako zakotvili loď, Jess nasledovala Mariannu do podpalubia.

„Ako tu môžeš vydržať, Jessika? Mala by si to tu riadne vyčistiť.“

„Ja nemám a nikdy som nemala bohatého otecka, ktorý by ma živil,“ odmerane odvetila Jessika. „Prečo si za mnou prišla?“

„Nevedela som, na koho sa mám obrátiť, tak som prišla za tebou,“ povedala Marianna, hľadiac do Jessikinych veľkých očí a sadla si. Jess spozorovala, že dnes je Marianna v nálade, kedy sa správa ako malé dievčatko. „Zdá sa, že ty si jediná, s kým sa Čierny jazdec rozpráva, samozrejme okrem Abigail, takže som prišla za tebou.“

„Pokračuj,“ posmeľovala ju Jess.

„Dnes popoludní som sa náhodou dozvedela niečo veľmi dôležité. Môj manžel nemá ani potuchy, že o tom viem. Dozvedela som sa, že pušný prach je pasca.“

„Pasca?“

„Áno, ako pasca na poľovnú zver. Nebolo ti čudné, že každý v meste vedel o zásielke pušného prachu?“

„Nie, pretože už niekoľko dní som v meste nebola.“

„Tak dobre, každý v meste o tom vedel, a to preto, lebo môj...“ prehltla slinu, „môj manžel chcel, aby sa o tom každý dozvedel. Pušný prach chce uložiť do skladu, postaviť tam dvoch vojakov, ktorí to budú strážiť, a potom odíde. No pravda je taká, že pušný prach bude nielen v sklade, ale aj schovaný v kríkoch okolo skladu. A vojaci budú takisto v úkrytoch. Keď zbadajú Čierneho jazdca, majú príkaz zapáliť pušný prach.“

Jessika si od prekvapenia sadla. „A on sa chytí do pasce, obklúčenej pušným prachom.“

„Áno,“ Marianna prikývla. „Obávam sa, že áno.“

„Koľko času nám zostáva?“

„Závisí to od toho, kedy sa Čierny jazdec objaví, no zásielku už vyložili.“

„Takže Čierny jazdec môže kedykoľvek vyletieť do vzduchu. Marianna, má tvoja mama čierny plášť? Nejaký, ktorý by mal aj kapucňu?“

„Áno.“

„Môžem si ho požičať?“

„Pravdaže. A ako to oznámiš Čiernemu jazdcovi?“

„Myslím, že to nepôjde. Môžem urobiť akurát to, že tam večer pôjdem a počkám naňho, aby som ho stihla varovať.“

Marianna sa pozrela na Jess a nadvihla jedno obočie. „Nebud' hlúpa, ako som bola ja. Naletela som sladkým rečiam, no všetko čo chcel, boli iba peniaze môjho otca.“

„Som si istá, že Čierny jazdec netúži po ničom inom, iba po mojej rybárskej lodi. Pod'me po plášť a vymyslíme niečo.“

Jess ležala na chladnej vlhkej zemi a čakala. Prešli hodiny a ona stále v jednej polohe nehybne pozorovala a čakala. Už presne vedela, kde sú vojaci ukrytí.

No Čierny jazdec sa neukázal. Čím väčší sa stmievalo, tým ostržitejšie Jessika dávala pozor. Tušila, že čoskoro sa niečo stane. Keďže dlhé hodiny sa ani nepohla, boleli ju všetky svaly, ale aj oči, pretože neprestajne pozorovala tajný kruh, v ktorého strede sa nachádzal sklad s pušným prachom.

Strážni pri sklade sa začali smiať a potom si jeden z nich odišiel zrejme ulaviť do kríkov. Prešlo niekoľko minút, no vojak sa nevracal.

Jessika znervóznela. Vedela, že nadišiel čas a niečo sa stane. Vôbec nepochybovala, že vojaka zneškodnil Čierny jazdec. Za ním odišiel druhý vojak zo stráže, ale ani ten sa nevrátil. Jessika všemožne napínala uši, no nezačula ani hlások.

Ustavične bola v strehu a sklad ani na chvíľu nespustila z očí. Bola si istá, že sa tu zjaví Čierny jazdec. No nič nevidela, ani nepočula. Keď už začala uvažovať, že sa zrejme mylila, vpravo od seba čosi zazrela a nad ňou sa vzniesol spev holubice. Bol to signál na zapálenie zápalnej šnúry, ktorá viedla k jednej z debničiek s pušným prachom, ktoré obkolesovali sklad. Jessika v tom okamihu na nič nedbala.

Bez toho, aby si uvedomila, čo robí, vyskočila z úkrytu a rozbehla sa ku skladu. Ešteže mala dosť rozumu a nekričala. Keby sa z toho dostala živá, určite by nechcela, aby jej hlas niekto spoznal.

Zrazu zo šera, ktoré obklopovalo sklad, vystúpil Čierny jazdec. „Jessika," s prekvapením ticho vykrikol. „Je to pasca. Všade vôkol teba je pušný prach.“

Nemárnil ani sekundu, chytil ju za ruku a začali utekať. Všade vôkol nich syčali zápalné šnúry, ktoré si razili cestu k ukrytým debnám s pušným prachom.

Už boli takmer na okraji lesa, keď ju sotil na zem a hodil sa na ňu.

Vtom momente sa ozval ohlušujúci výbuch. Po chvíli sa jazdec svižne zdvihol zo zeme, chytil ju za ruku a ďalej utekali do lesa. Jessike ešte vždy dunelo v hlave. S námahou za ním bežala a potkýnala sa o korene stromov a kamene. Keď zastali, pritúlil si ju na hrud' a ona počula, ako rýchlo mu bije srdce. Za nimi sa ozýval dupot a krik. Čierny jazdec ju napriek tomu túlil k sebe.

Keď ho objímala, zistila, že jej po rukách čosi steká. Hoci to nevidela, vedela, že je to krv. „Si zranený," pošepla.

Odpovedal jej vášnivým bozkom, v ktorom cítila jeho vďačnosť.

Medzitým vojaci odišli. „Musím ťa odprevadiť domov. Budú hľadať ženu. Čo najskôr sa musíš preobliecť do nočnej košele. Preboha, Jess, nemala si to robiť. Pitman ťa bude podozrievať. Pod'me.“

Nedal jej čas ani na odpoveď a už aj cválali podľž riečky, popod vetvy stromov, cez trnité kríky raz hore, potom zasa dolu kopcami a chvíľu po rieke. Nešli priamou cestou k domu. „Určite za nami pošlú psy," pošepol jej raz počas cesty, ale potom už bol ticho. Snažila sa zistiť, kde krváca, lenže noc bola príliš tmavá.

Vysadil ju v bezpečnej vzdialenosti od ich domu a zobral jej plášť. „Budú ho hľadať. Choď už.“ Otočila sa smerom k domu, no on ju ešte chytil za ruku. „Ďakujem, Jessika.“ Predtým, než zmizol v tme, ju pobožkal, ale nie tak, ako by si želala.

Eleanor ju už vyčkávala. „Jess, och Jess, čo sa stalo?“ spýtala sa, keď zbadala, aká je neupravená.

„Zajtra ti poviem. Celý večer som bola v posteli. Nevieme o ničom. Pomôž mi vyzliecť sa.“

„Ruky máš od krvi. Jess, čo sa stalo?“

„Je to jeho krv,“ odvetila Jess, keď si vyzliekala šaty a Eleanor jej zároveň obliekala nočnú košeľu. „Zranil sa, keď ma ochraňoval.“

Vtom ktosi silno zabúchal na dvere. „Bola som doma,“ prízvukovala. „Už idem,“ kričala smerom k dverám.

Než došla k dverám, rozstrapatila si vlasy a nahlas zívá¹ la. „Kto je to?“ Do izby začali po jednom vstupovať deti.

„Otvorte v mene kráľa.“

Jess otvorila dvere a dovnútra vtrhlo osem vojakov a za nimi John Pitman.

„Kde si bola dnes večer?“ pýtal sa Pitman a zrakom prebodával Jessiku.

„Spala som, až kým ste ma takto nepríjemne nezobudili,“ povedala s červenými očami. „Čo sa stalo?“

„Prezrite to tu,“ rozkázal Pitman. „Prineste mi čokoľvek podozrivé. A hľadajte čierny plášť.“

„Obávam sa, že vo svojom šatníku nemám čierny plášť,“ poznamenala Jess. „Mohli by ste mi, prosím vás, vysvetliť, o čo ide?“

Pozrel sa na ňu s opovrhnutím. „Dnes večer vyletel do vzduchu pušný prach a mal s ním vyletieť aj Čierny jazdec. Nejaká žena mu však pomohla uniknúť.“

„A vy si vari myslíte, že som to bola ja? Po tom, čo ma tak ponížil? Myslím, že by som bola posledná, čo by mu išla na pomoc.“

„Toto sú všetky šaty, ktoré sme našli v dome, pane,“ povedal vojak a hodil na stôl kopu detských a dvoje ženských šiat.

Pitman pozrel na Eleanor a na deti, ktoré vyzerali zmätene. Potom na Jessiku. Tá sedela na stoličke a zívala, ako keby ju celý tento zmätok nudil a nemohla sa dočkať postele. Vzápätí od vojaka vypýtal bajonet, usmial sa na ňu a bodákom roztrhal všetky šaty na márne kúsky.

„Bola tu!“ zakričal Nathaniel. „Boleli ma zuby a ona bola stále pri mne.“

Jessika si privinula Nata k sebe a držala ho, aby nezaútočil na Pitmana.

„Uvidíme, či poslúžite ako príklad ostatným, ktorí by sa rozhodli pomáhať Čiernemu jazdcovi,“ vystatovačne zvolal Pitman. „Vyvedte ich von.“

Surovo ich aj s deťmi vyhodil na dvor. Zvnútra sa ozývali zvuky, akoby celý dom prevracali naruby. Deti si za? borili tváričky do nočných košielok. Iba Jessika a Nate cez otvorené dvere pozorovali vojakov, ako ničia ich dom. Ich tváre boli plné nenávisti a hnevu.

Keď vojaci a Pitman vyšli z domu von, Pitman nariadil: „Podpáľte ho!“

„To by bol tvoj posledný krok,“ ozval sa mu hlas spoza chrbta. V modro-bielom prúžkovanom plášti, ktorý mal prehodený cez pyžamo, sa na sivej osedlanej mulici zjavil Alexander Montgomery. Dvoma pištoľami, aké sa používajú na súboj, mieril na Pitmanovu hlavu. Okrem pištoľi na ňom všetko vyzeralo veľmi smiešne.

Nathaniel pribehol k Alexovi a pridržal opraty.

„Toto sa týka kráľa, a nie teba, Montgomery,“ povedal Pitman. „Ak sa dotkneš kráľovho poverenca, odvisneš.“

„To, že ničíš dom úbohých žien a detí, nemá nič spoločné s kráľom. Ak chceš Čierneho jazdca, prečo ho nehládaš kdesi v lese, ale vybíjaš si hnev na bezbranných stvorených?“

„Táto,“ Pitman ukázal na Jessiku, „tá vie o všetkom. Bola to práve žena, kto jazdcovi pomohol.“

„A pravdepodobne je doteraz s ním a ošetruje mu rany. Počul som, že po ňom zostali krvavé stopy. Prečo neprehliadate domy, aby ste zistili, kto chýba?“

Pitman pozrel na Alexandra. „Toto sa ešte neskončilo, Montgomery. Zajtra sa uvidíme.“

Alex ešte vždy mieril na Pitmana, ktorý spolu s vojakmi nasadol na kone a odcválali zo zátoky.

Keď odišli, Eleanor bežala k Alexovi. „Och, Alexander, si obdivuhodný muž.“

„Pomôžeš mi zliezť z toho odporného zvieraťa?“

„Áno, pravdaže. Jessika, však bol ohromný?“ spýtala sa Eleanor, keď manévrovala s

Alexovými tučnými nohami a bruchom a pomáhala mu zliezť z mulice. Otočila sa k Jessike, no tá už viedla deti do domu.

Alex mávol rukou nad Eleanorinou nespokojnosťou s Jessikou a nasledoval ju do domu. Z izby ostala iba hŕba trosiek a nič vnútri nezostalo celé.

Jessika stála pri kozube a držala úlomky z hracej skrinky, ktorá patrila jej matke.

„Ach, Jess,“ vzlykla Eleanor a objala ju okolo pliec.

Sally sa rozplakala.

Alex k nim pristúpil. „Zoberme deti a poďme odtiaľto preč. Načas môžete zostať aj u mňa.“

„Nie!“ rázne zvolala Jessika, až sa Sally zľakla a prestala plakať. „My sme Taggertovci a zostaneme na Taggertovskej pôde. Nikdy predtým sme neboli odkázaní na milodary a nebudeme ani teraz.“

Alex sa na ňu zadíval. „V poriadku,“ povedal pokojne. „Eleanor, skontroluj, či sa dajú postele opraviť tak, aby ste v nich mohli prespať. Deti uložíme spať a zistíme, čo všetko treba urobiť.“

Jessika nepreriekla ani slovo. Zobrala Sama na ruky a objímala ho, až sa aj on rozplakal.

„Pozrite, deti,“ povedal Alex a zobral od nej dieťa. „Kto chce počuť rozprávku o pirátoch?“

Deti, ktoré boli vystrašené, unavené a potrebovali pocit bezpečia, dychtivo súhlasili.

Ochromená Jessika vyšla von prednými dverami.

„Bud' pri nej,“ povedal Alex Nathanielovi. „Nech nejde ďaleko.“

Nate prikývol a vybehol za svojou sestrou.

O hodinu boli všetky deti v posteli a Alex dúfal, že zaspali. Jessika sa medzitým vrátila a spolu s Eleanor opravili matrace tak, aby si tam mohli zložiť hlavu aspoň na zvyšných pár hodín, čo zostávali do rána.

„Jessika,“ povedala Eleanor, „musíme od niekoho prijať pomoc. Pozri sa na nás. Všetko, čo máme, sú naše nočné košele.“

„Opravíme ich.“

„Nemáme ani riad na varenie, ba ani stôl a stoličky. Zničili aj podlahu. Nemáme už vôbec nič.“

„Dajako si poradíme,“ odvetila Jessika. „Šaty zošijeme a ješ' budeme z mušlí.“

Vtom vošiel do izby Alex. „Eleanor,“ povedal nežne, „prečo už nejdeš spať? Jess, nešla by si sa so mnou prejsť?“ Nestihla odmietnuť, keď ju chytil za ruku a vyšli von. Obloha prezrádzala, že čoskoro sa začne rozvidnievať. Zastali pri vode na okraji zátoky.

„Bola si to ty, kto varoval Čierneho jazdca?“ spýtal sa Alex.

Jessika iba nehybne stála a nemo hľadela do vody.

Alex ju otočil k sebe a pohrozil jej. „Ako si mohla urobiť taký zavrhnutiahodný skutok? Uvedomuješ si, že si neriskovala iba vlastný život, ale aj životy tvojich súrodencov?“

Jessika si až teraz začala uvedomovať, čo sa udialo za posledných niekoľko hodín. O čo prišli, o čo mohli prísť – a to všetko kvôli nej. Sklonila hlavu a prikývla.

„Podľa toho, čo som počul, bežala si do stredu kruhu s pušným prachom, ktorý mal explodovať. A prečo vlastne? Aby si zachránila život mužovi, ktorého ani nepoznáš?“

Pomaly jej začali stekať po lícach slzy. Cítila v ústach ich slanú chuť, ale neutierala si ich. „Viem,“ pošepla. „Mohla som ublížiť deťom.“

Vždy to tak robíš, že najprv konáš, až potom premýšľaš? Ó Bože, Jessika, už mohlo byť po tebe.“ Chcel si ju privinúť na hrud', ale neodvážil sa. Na jednej strane sa jej chcel poďakovať, no na druhej by ju najradšej zaškrtil.

„Je mi to ľúto,“ povedala trasľavým hlasom a hrdlo jej zvieralo od úzkosti. „Nemohla som dopustiť, aby ho zabili. Marianna mi prezradila, že je to pasca. Musela som ho varovať. Nič viac som nemohla urobiť. Nechcela som ublížiť deťom. Nemyslela som ...“

„Pssst,“ povedal a zovrel jej ruky do svojich. Neodvážil sa jej dotknúť, alebo sa s ňou zbližovať nejakým iným spôsobom.

„Je zranený.“ Vyhrnula si rukáv na nočnej košeli a ukázala mu zaschnutú krv. Než vtrhol Pitman, sotva si stihla umyť ruky od krvi. „Keď to vybuchlo, zakryl ma vlastným telom a vtedy

sa zranil. Možno teraz leží niekde v priekope a krváca, Pitmanovi vojaci ho nájdu a zabijú.“

Pevnejšie jej stisol ruky. „Ak Pitman teraz prehľadáva domy, tvoj Čierny jazdec bude mať dosť času, aby unikol. Neverím, že by niekde vykrvácal a zomrel.“

„Prečo si to myslíš?“ odvrkla.

„Je lepšie dúfať.“ Usmial sa na ňu a vytiahol vreckovku. Jeho hlas sa náhle zmenil. „Musirne sa vážne porozprávať, Jess. Možno si ochotná užiť sa z pýchy, aj sa do nej obliecť, ale deti si zaslúžia viac. V našom dome sú tri truhlice plné šiat. Patrili mojej matke a ktovie, či by sa do nich zmestila čo len jedna Mariannina noha. A na povale sú ďalšie truhlice plné detských šiat. Mali byť pre naše deti, ale zdá sa, že Marianna nebude mať žiadne, Adam a Kit sú príliš zaneprázdnení hrdinskými skutkami, aby sa usadili, a mňa si nijaká žena nezoberie, takže si môžeš nechať aj tie. A nechcem počuť ani slovo! Keďže to má na svedomí Pitman, ktorý je spriaznený s Montgomeryovcami, najlepšie bude, keď krivdu napravia práve oni. Zajtra vám nájdem nejaký nábytok a zaobstarám voľačo pod zub. A teraz sa chod' poriadne vyspať.“

Jessika sa cez slzy pokúsila o mierny úsmev. „Alex, dnes si bol skutočne ohromný. Ďakujem ti, že si nás zachránil a nedovolil podpáliť náš dom.“ Postavila sa na špičky a pobožkala ho na líce. „Ďakujem,“ zopakovala a vošla dovnútra. Usilovala sa nevšimáť si trosky okolo seba, a keď si išla ľahnúť na matrac vedľa Eleanor, začula, že jedno z detí plače.

Hore schodmi vyšla na povalu. Na prvý pohľad sa jej zdalo, že všetci spia, no všimla si, že Nathaniel akosi silno žmúri oči. Kľakla si vedľa postele a objala ho. Chcel byť chlapom a kontrolovať svoj plač, no Jess ho hladkala po hlave a kolísala, až kým sa nevyplakal. Nate sa väčšinou správal ako dospelý, takže takmer zabudla, že ešte vždy je to jej malý braček.

„Podpália nám dom?“

„Neviem,“ odpovedala mu pravdivo. Alex dnes prekazil Pitmanovi plány, no nevedela, čo by sa stalo, keby Alex alebo niekto iný nezakročil.

„Bojím sa, Jess. Pán Pitman nás nenávidí. Prečo?“

„Nie som si istá. Najväčšmi nenávidí Čierneho jazdca a myslí si, že mu pomáham.“

„Ale ty si sa s ním stretla, Jessie. Vídavaš ho v lese a dnes si ho zachránila, však? Ty si jediná žena, ktorá je natoľko odvážna, aby išla rovno medzi debny s pušným prachom. Možno o tom Pitman vie.“

„Nie som si istá, či je to odvaha alebo hlúposť. Niektoré ho však musel zachrániť. Keď mi Marianna povedala...“

Nate sa od nej odtiahol. „Prečo ho nezachránila ona? Prišla za tebou, lebo ty si odvážna, a ona nie. A pán Alex je tiež odvážny muž.“

„Áno, to je. A teraz už spi. Čoskoro bude ráno a čaká nás veľa práce.“ Keď opäť začal rozprávať, hladkala ho po vlasoch. „Nemám odpovede na tvoje otázky. Možno raz budeš ako ja a takisto najprv niečo urobíš, až potom o tom popremýšľaš. No odteraz je pre mňa prvoradá rodina. V poriadku?“

„Áno, Jess. Dobrú noc.“ „Dobrú noc, Nate.“

Keď sa Alex vrátil od Taggertovcov, Nick bol už hore -rovnako ako každý v dome Montgomeryovcov.

„Čo si doteraz robil?“ zavrčal Nick. „Potuluješ sa po krajine a nedáš ľuďom spať. Tvoj otec chce s tebou hovoriť.“

„On môže počkať,“ povedal Alexander. Teraz, keď bol s niekým, kto pozná jeho tajomstvo, nemusel viac potláčať bolesť. „Pomôž mi vyzliecť sa. Košeľu mám celú od krvi a prilepila sa mi k telu.“

„Ach, počul som, že Čierny jazdec sa zranil. Tvoj švagor vyhnať psov, aby ho hľadali. Aj tú dievčinu.“ Nick pomohol Alexovi vyzliecť pružkovaný plášť a potom pyžamo. Pod ním mal okolo pásu ovinuté vypchávkové, ktoré mu robili veľké brucho, a až pod nimi sa skrýval roztrhaný kostým Čierneho jazdca. „Zdá sa, že ťa zasiahol pušný prach.“

„Iba úlomky. Odtrhlo mi to kúsok kože na chrbte.“

Keď mu odkladal krvou nasiaknuté vypchávkové, od prekvapenia zahvízdal. Z chrbta sa mu odlupovali celé kusy kože a v jazvách mu zostávali útržky čierneho hodvábu. „Opláchnem ti to

vodou, aby som zmyl zaschnutú krv. Stavím sa, že tou ženou bola slečna Jessika."

„Ako inak? Iba ona je natoľko pochabá, aby vstúpila do nastraženej pasce s pušným prachom, ktorý mal každú chvíľu vybuchnúť."

„No zachránila ti ten tvoj mizerný život, či nie? Aby som ťa vyzliekol, musím použiť nôž. Môj otec by ma vydedil, keby videl, ako sa hrám na opatrovateľku."

„Prestaň sa vychvaľovať a pohni sa."

„A kam si išiel, keď to vybuchlo?"

„Zachrániť Jessike kožu. Pitman utekal priamo k nej, presne ako som predpokladal."

„Takže Pitman má ďalšieho nepriateľa - Alexandra Montgomeryho. A ako to hodláš vyriešiť?"

Keď Nick strhol zvyšky šiat z jeho čerstvých rán na chrbte, Alex od bolesti zaťal zuby. Keby si dal ošetriť rany hneď po výbuchu, nemuselo to tak bolieť. Krv by nezaschla v rane spolu so zvyškami látky. No Alex neľutoval, že tak neurobil. Keď bežal za Jessikou, konal správne. Aj tak to len-len že stihol. „Neviem. Teraz chcem iba niekoľko dní spať. Povedz Pitmanovi, že po nepríjemnom zážitku u Taggertovcov sa necítim dobre."

„A tým na seba hodíš tiež podozrenia, že okrem vyčerpania si ešte aj zranený?"

„Tak mu poviem, že som sa do Jessiky zaľúbil a nezniesiem, aby jej ktokoľvek ubližoval."

„Zaľúbil si sa do nej? Alebo sa do nej zaľúbil Čierny jazdec?"

Alex sa na chvíľu odmlčal. „Riskovala svoj život, aby zachránila muža, ktorého, ako hovorí, nenávidí. Je rovnako slepo zamilovaná do neodolateľnej figuríny na čiernom koni ako Abigail."

„Sadni si a obviažem ti hrudník."

Alex zápasil so svojím boľavým telom, ale nakoniec sa mu podarilo sadnúť si. „Alex jej príde na pomoc, dvoma pištoľami namieri na kráľovho poverenca, a dostane za to iba bozk na líce. Zatiaľ čo Čierny jazdec ako hlupák vojde do pasce a ona kvôli nemu vyroní slzičku. Bála sa o toho lotra, či nevykrváca niekde v priekope. A keď som ju ja, Alexander, ubezpečil, že jazdec je určite v poriadku, takmer ma pohľadom prebodla. Čertovská baba! Prečo nevidí, kto je v jej živote skutočný hrdina? Je to vždy tak, že sa všetky ženy zamilujú iba do peknej tváre a širokých ramien?"

Nick nalial do pohárov rum. „Povedz mi, keby v ten deň prvého nájazdu stála na verande Nelba Masonová, pobožkal by si ju? A keby ťa odmietla, sotil by si ju do špinavej vody?"

Alex hodil do seba rum a pri tej predstave sa striasol. „Oslavoval by som to," povedal po chvíli. „To sa vôbec nedá porovnať. Nelba si nedovídí na koniec nosa a okrem toho neriskovala život pre záchranu Čierneho jazdca."

„Možno by aj riskovala, keby jej Čierny jazdec dvoril uprostred noci."

Alex to odmietol komentovať, „chod' už a nechaj ma spať. Vezmi aj tie zakrvavené handry a spál' ich."

„Áno, pane," posmešne poznamenal Nick a odišiel.

Zdá sa, že Montgomeryovci si už Taggertovcov osvojili," povedala pani Wentworthová. „Myslím, že ak chceli niekomu prejaviť kresťanskú dobročinnosť, mohli si vybrať aj niekoho dôstojnejšieho."

Pán a pani Wentworthovci práve sedeli za stolom a spolu s ich jedinou dcérou Abigail raňajkovali. Na stole, v izbe, a vôbec kamkoľvek sa človek pozrel, nenašlo sa nič, čo by nebolo tej najlepšej kvality. Všetky veci boli dovezené z Anglicka. Americké výrobky im neboli po chuti.

„Eleanor pracovala pre Montgomeryovcov už dlhé roky. Vlastne ona obhospodaruje celý ich dom, a keby sa Marianna nevydala za Pitmana, Taggertovci by neprišli o to málo, čo im patrilo," povedal pán Wentworth.

„A na vine je Čierny jazdec!" vyhlásila pani Wentworthová. „Ani mi nespomínajte toho zbojníka. Ľudia ako on nás dostanú iba do problémov. Stratíme podporu Anglicka a čo si potom počneme? Akú vládu by sme bez Anglicka mohli mať?"

Abigail sa pokúšala sústrediť na raňajky, ale nedarilo sa jej to. „Počuli ste o včerajšej explózii pušného prachu?"

„Každý si myslí, že sa do toho zaplietla Jessika Taggertová. Pán Pitman mal pravdu, keď im prehliadal dom, hoci sa mi nepáči, že nás zobudil uprostred noci a zisťoval, či sme všetci doma. Ako keby sme s tým surovcom mali niečo spoločné," povedala pani Wentworthová a prísne sa pozrela na dcéru. „Nikto z našej rodiny sa nikdy nespolicí s niekým, ako je Čierny jazdec."

„Myslíš, že Jessika by bola taká odvážna?" spýtala sa Abigail. „Myslíš, že sa do nej Čierny jazdec zaľúbil?"

„Láska? Cha!" odvrkla pani Wentworthová.

„Celé mesto ju ospevuje ako hrdinku," pokúsil sa namietat pán Wentworth. „Ráno som bol v meste a nik nehovoril o inom, iba ako mu Jessika zachránila život a ako jej za to mesto ďakuje. Čierneho jazdca vôbec nespomínajú. Nebyť Jessiky, dávno by bol mŕtvy."

Abby náhle vstala, div že nezvalila stoličku. „Nikto však nevie, či to naozaj bola Jessika Taggertová, čo ho zachránila!" vykrikla. „Vojaci hovorili, že vyzerala ospalo a nemajú dôkaz, že to bola práve ona, kto pomohol jazdcovi. Keby Alex Montgomery nemal..."

„Teraz musíš tomu mladému pánovi dodať odvalu," povedal pán Wentworth. „Alex bol ako chlapec veľmi poslušné dieťa a mal veľa dobrých vlastností. Som si istý, že..."

„Jasné. A teraz sa tie jeho dobré vlastnosti prejavujú na jeho zovňajšku, však?" prerušila ho Abigail. „Je tučný, škaredý, lenivý a krúti sa okolo Jessiky ako verný psíček."

„Áno, ale jeho otec vlastní..."

„Je mi jedno, čo jeho otec vlastní. Radšej by som sa vydala za Čierneho jazdca, ako za desať tučných a bohatých ropúch, ako je Alexander Montgomery." Vybehla z miestnosti.

Hore, v súkromí svojej izby zúrila na celé mesto. Prečo si ľudia myslia, že by taká spodina ako Jessika Taggertová riskovala život pre Čierneho jazdca? Napokon, nebola to práve ona, Abigail, koho prvú pobožkal? Keď ju hodil do špinavej vody, tak im dostatočne ukázal, že o ňu nemá záujem, a očividne mu záleží na Abigail. Tak prečo si myslia, že to bola Jessika, čo ho zachránila? Prečo nie Abigail?

Naklonila sa dopredu a pozrela do zrkadla, ktoré prekonalo dlhú cestu až z Francúzska. Nevybral by si niekto taký statočný a urodzený ako Čierny jazdec ženu z rodiny, ktorá si môže dovoliť francúzske zrkadlá? Prečo by mali veriť, že si vybral niekoho akurát od Taggertovcov?

Počula, ako sa zabuchli hlavné vchodové dvere a vedela, že rodičia odišli. Otec odišiel do svojho veľkého obchodu s lodnými potrebami a matka na trh. Niežeby azda musela robiť nákupy sama, ale podľa nej sa nikdy nemožno spoliehať na sluhov.

Abigail ešte vždy hľadela do zrkadla a premýšľala, čo by tak asi povedalo mesto, keby zistili, že Čierneho jazdca zachránil niekto iný. Abby bola zvedavá, či aspoň on pozná svoju záchrankyňu. Ved' bola tma a každý tvrdil, že bola odetá v čiernom plášti s kapucňou.

Vystrela sa a obdivovala v zrkadle svoje telo. Ak Čierny jazdec nevidel neznámej

záchrankyni do tváre a myslel by si, že to bola Abigail, nebol by vari... vďačný?

Prirodzene, že bude potrebovať nejaký dôkaz - pre prípad, že by jej ľudia nechceli uveriť. S úsmevom na tvári sa videla pri plameňoch v kozube.

Keď Jessikina loď Mária Katarína priplávala do prístavu, prvý, koho zazrela, bol Alex. Jagal sa na slnku a vyzeral ako malý, čudný majáček. Keď na ňu čaká, určite má dajaké nové správy.

„Môžem vstúpiť na palubu, kapitán?" spýtal sa veselo.

Jessika sa naňho zamračila. Dúfala však, že jeho úsmev veští len priaznivé zvesti. „Pravdaže, námorník," zakričala a hodila lodnú lávku. „Doniesol si si aj navoňanú vreckovku?"

„Prirodzene," odpovedal. „Aj osviežovač," dodal a zdvihol pomaranč, do ktorého boli napichané voňavé klinčeky.

Ako vystupoval hore lodnou lávkou, v polovici cesty naňho prišli mdloby. Položil si ruku na čelo a začal sa kymácať. Zdalo sa, že už-už spadne. Jessika sa k nemu rýchlo rozbehla, chytila ho okolo pásu a podoprela.

„Si v poriadku, Alex?"

„Už je to lepšie, ďakujem. Musím si iba trochu oddýchnuť a nabráť rovnováhu. Nie, nie, nepúšťaj ma. Potrebujem tvoju oporu." Ako stáli, na chvíľu si oprel líce o jej hlavu. „Myslím, že už je to dobré. Iba ak by si mi ešte pomohla dovnútra."

„S radosťou, Alex," povedala a pevne ho držala, pretože sa o ňu opieral. Musela mu pomáhať pri každom kroku do kajuty, až kým si nesadol. „Môžem ti priniesť trochu rumu?"

Alex si vzdychol a pohodlne sa usadil na stoličku. „Nie, ďakujem. Ja ťa ponúknem. Vylúpil som celú komoru." A z batôžka začal pomaly vyťahovať malú fľašu francúzskeho koňaku, polovicu pečňa chleba, kúsok syra a horčicu.

Jess sa rozosmiala. „Myslela som, že máš pre mňa nejaké správy." Keďže Alex predstieral, že nič nevládze, Jessika nakrájala chlieb a syr, natrela ho horčicou a podala mu ho.

„Aj mám. Zatkli Abigail Wentworthovú. Pomáhala Čiernemu jazdcovi a upozornila ho na pascu s pušným prachom."

„Čo?!" neveriacky skríkla Jessika a dusila sa chlebom, ktorého mala plné ústa. „Ved' to nebola ona. Nebol ju azda v ten večer Pitman skontrolovať a nevidel ju v posteli?"

„Tak ako teba, Jessika," cynicky poznamenal Alex a odpil si z koňaku.

„Tak dobre, povedz mi všetko, čo vieš. Čo to sprosté dievčisko vyparátilo, že ju dali do väzenia?"

„Začala sa v meste chváliť, že to ona zachránila Čierneho jazdca. A ako dôkaz ukázala obhorené vlasy."

„Neuvedomila si, že ak sa o tom Pitman dozvie, pôjde za mreže?"

„Myslím, že nad tým vôbec neuvažovala."

„Zrejme nie," povedala Jessika. „Pravdepodobne myslela iba na to, aby upútala jazdcovu pozornosť. No musí vedieť, že Čierny jazdec pozná svoju záchrankyňu."

Alex iba pokrčil plecami. „Kto vie, čo tým chcela dokázať? No ty si mi o tej noci veľa nepovedala. Tebe vďačí Čierny jazdec za záchranu?"

Jeho otázku ignorovala. „Tak čo urobíme s Abigail? Nemôžeme ju nechať vo väzení, aby tam zaživa zhnila. A ktovie, ako ju chce Pitman potrestať?"

„Možno by sme mali nechať priestor Čiernemu jazdcovi, nech ju zachráni on, keď po ňom tak túži."

„Alex, nebuď zasa žiarlivý. Je mi to ľúto, že Abby sa zamilovala do Čierneho jazdca. Viem, že si jej istý čas dvoril. Viem však aj to, že čoskoro by sa ti znepáčila. V hlave má vymetené. Ved' to aj dokázala. Takže, čo s tým teraz spravíme?"

„Nemyslím si, že by sme mohli niečo podniknúť," stroho odvetil. „Jess, ešte si sa nepoučila? Tým, že si utekala Čiernemu jazdcovi na pomoc, si takmer prišla o váš dom. Abby sa sama dostala do problémov, ty za to nie si zodpovedná."

„Jediná možnosť, ako ju zachrániť, je predstúpiť a priznať, že som to bola ja, kto pomohol

jazdcovi."

„Iba cez moju mŕtvolu," povedal Alex precítene. „A možno aj cez tvoju, ak inak nedáš."

„Urobím, ako uznám za vhodné!" odsekla.

„Nie, neurobíš," pokojne povedal Alex. „Nedovolím ti to, a ty to dobre vieš."

„Ty? A kedy si ma pred niečím zachránil?"

Alex sa zahľadel na svoj koňak. „Máš akúsi krátku pamäť. Zachránil som ťa pred slučkou, keď si jazdcovi hodila lano a zachránila ho po tom, čo Pitmanovi ukradol peniaze. Potom som zachránil váš dom, keď ho Pitman išiel podpáliť za to, že si Čiernemu jazdcovi pomohla uniknúť z pasce. Uvedomila si si niekedy, Jessika, že ten tvoj jazdec, o ktorého sa tak strachuješ, je jednoducho nezodpovedný chlapík?"

„Ako môžeš tvrdiť niečo také, keď vieš, čo všetko urobil pre naše mesto? Aspoň niečo robí proti Pitmanovi. Na rozdiel od iných sa mu vie postaviť na odpor."

„Áno. A jeho hrdinské skutky vždy roznieť oheň a ty si vždy pri tom, pripravená uhasiť plamene."

Jess sa usilovala kontrolovať svoj hnev. „Som rozhorčená, že niečo také hovoríš, Alex. Som si istá, že keď Čierny jazdec išiel ku skladu s pušným prachom, veľmi dobre vedel, čo robí. Nemohol tušiť, že to bola pasca. Uvedomuješ si, že možno teraz niekde zomiera? Neviem, do akej miery bol zranený, ale isté je, že nemohol vyhľadať lekára, aby sa neprezradil. Ten muž si zasluhuje oveľa väčšiu úctu, ako si myslíš."

„Ale možno nie až takú, akú mu preukazuješ ty. Jess, konečne sa prestaňme hádať. Teraz musíme vyriešiť iný problém, čo s Abigail. Mám nápad, ako by sme ju mohli zachrániť pred slučkou."

Jess ešte prenasledovali jeho slová o Čiernom jazdcovi. „Tak dobre, čujme teda," súhlasila napokon.

„Keby sme našli niekoho, nejakého muža, ktorý by sa verejne priznal, že v tú noc bol s Abigail, mohli by sme..."

„Máš na mysli Čierneho jazdca?" prekvapene vykrikla. „Chceš, aby verejne priznal, že v tú noc bol s ňou? Ved' bol predsa so mnou!"

Alexove oči sa naplnili hnevom. „Nemohla by si naňho aspoň na chvíľu prestať myslieť? Mal som na mysli akéhokoľvek muža. Nejakého námorníka, alebo obchodníka. Pre mňa za mňa hoci aj pelikána v mužských šatách. Len aby vedel rozprávať. Keď predstúpi pred súd a bude vypovedať, že v tú noc bol s Abby, pretože nechcel, aby o tom vedeli jej rodičia, možno ju nepopravia."

„Ale čo jej vlasy? Hlúpe dievča! Jazdec ma predsa ochránil vlastným telom. Ani vlások na hlave sa mi neskrivil. Samozrejme, že on..."

„Jess!" prerušil ju Alex. „Vlasy si spálila, keď sa kotúlali v objatí po zemi a ona sa priveľmi priblížila k ohňu."

Jess sa usmiala. „Alex, to je príšerná predstava. Ved' Abby by sa potom hanbila ukázať v meste."

„No ale bola by vďačná, že má ešte hlavu na svojom mieste."

Jess si riadne odpila z koňaku. „Ale kde nájdeš muža, ktorý by bol natoľko hlúpy, aby predstúpil pred celé mesto a zobral na seba vinu za niečo také? A zvlášť, keď to tak nebolo?" Zdvihla hlavu. „A aký bude ich trest? Určite ani jeden z nich neunikne trestu."

Alex sa pozrel na posledný kúsok syra. „Myslím, že ich čaká iba mučiarenská klada," odvetil chladne. „Ale už asi viem, kto by sa na to hodil."

„Kto?"

„Myslím, že ťa prekvapím. Nechaj to na mňa. Ja to vyriešim, ako som vyriešil všetky tvoje ostatné problémy."

„Ja sa o seba viem postarať, ale keby si náhodou pomohol Abigail dostať sa na slobodu, odvďačím sa ti. Pomôžem ti nájsť manželku a do roka sa dom Montgomeryovcov bude hemžiť deťmi." Zarazene položila pohár s koňakom na stôl. „Ach, Alex, ja som si myslela - tvoje ochabnuté svaly... chcem povedať..." Začervenala sa. „Môžeš mať vôbec deti? Mám na mysli

tvoje vlastné deti."

Zahl'adel sa na ňu, ale potom odvrátil tvár a povzdychol si. „Od horúčky som so žiadnou ženou nebol, ale myslím, že by to fungovalo, keby ma podporila a pomohla mi." Opäť sa k nej otočil a letmo sa usmial.

„Och," vzdychla a hodila do seba posledný dúšok koňaku. „Asi by sme o tom nikomu nemali hovoriť, lebo ti nikdy nenájdem nevestu. Nevieť si predstaviť ženu..." Prestala hovoriť, aby opäť nezranila jeho city. Myslela na Čierneho jazdca a pri predstave, že by pri tom potreboval pomoc, sa doširoka usmiala.

Opäť sa vrátila do reality. „Ty budeš zháňať pre Abigail tajného milenca a ja urobím všetko preto, aby som ti našla nevestu."

„Zdá sa, že ja mám ľahšiu úlohu. Tu máš," povedal a hodil jej pomaranč. „Zjedz ho a potom sa pustíme do práce."

Ethan Ledbetter predstúpil na súde pred porotu. Všetky ženy v súdnej sieni sa nakláňali dopredu, aby im neuniklo ani slovo z toho, čo tento šarmančný mladý muž vyriekne.

Sudca s mohutnou parochňou na hlave požiadal Ethana, aby to ešte raz zopakoval.

„Slečna Abigail si nepriala, aby každý v meste vedel, že sme milenci, tak povedala, že v tú noc bola s Čiernym jazdcom. Takmer sa nestihla vrátiť domov. Stačilo iba niekoľko minút a Pitmanovi vojaci by zistili, že nebola doma."

„To je lož!" kričala Abigail. „Veď ja toho muža ani nepoznám. Povedala som vám čistú pravdu. Všetko som si vymyslela a vlasy som si úmyselne spálila v kozube. Nikdy som..."

„Súdny sluha, ak sa táto žena neupokojí, dám ju vyviesť. A teraz nám, pán Ledbetter, povedzte, ako to bolo s jej vlasmi."

„Ako sme ležali na zemi a túlili sa k sebe, priblížili sme sa až k ohňu," odvetil pyšne.

Na okamih v súdnej sieni nastalo hrobové ticho. Ľudia boli priveľmi šokovaní priznaním, no vzápätí zavládol rozruch a sieňou sa niesli výbuchy smiechu, ale aj pohoršenia.

Zatiaľ čo sa sudcovia radili, súdny sluha upokojil ľudí v súdnej miestnosti.

„Dospeli sme k rozhodnutiu," oznámil jeden zo sudcov. „Obžalovanú Abigail Wentworthovú a svedka Ethana Ledbettera odtiaľto odvedú a..." Publikum v súdnej sieni ani nedýchalo. „A do západu slnka sa musia zobrať."

Abigail v tej chvíli odpadla a Ethan vyzeral, akoby mal každú chvíľu odísť na druhý svet.

„Klamal som," kričal Ethan. „Chcel som iba pomôcť Čiernemu jazdcovi. Klamal som vám."

Sudcovia, ktorí už boli prípadom dočista zmätení, nad nimi s opovrhnutím mávli rukou.

Alex chytil Jessiku pod pazuchu a vytiahol ju von zo súdnej siene. Tam čakali, pokiaľ obžalovaných vyvedú von. Abigail, tak ako jej matka, plakala, ale šarmančný Ethan vychádzal so zaťatými zubami. Hlavu však držal vzpriamene. Napriek tomu, že naňho civelo toľko ľudí, niesol sa pyšne ako páv. Keď prešiel popri Alexovi, s nenávisťou mu pozrel do očí a pľuvol mu do tváre.

Alex si pokojne vytiahol vreckovku a utrel si líce.

„Pôjdeme, Jess?" spýtal sa Alex.

Jessika kráčala po jeho boku, no nedovolila mu, aby sa jej dotkol. A pokiaľ sa nevzdialili od ľudí, ani s ním neprehovorila.

„Je to najodpornejšia vec, akú som kedy zažila," kričala a od zlosti nemohla ani hovoriť. „Ty si vedel, že súd ich prinúti uzavrieť manželstvo, však?"

„Napadla mi taká možnosť."

„Ako si prinútil Ethana, aby s tým súhlasil?"

„Nevidím dôvod, prečo sa tak rozčuľuješ. Iba som zaútočil na jeho patriotizmus. Povedal som mu, že tým pomôže vlasti, a predovšetkým svojmu mestu."

„A on ti uveril." Jessika od zlosti zovrela päste. „Len preto, že sa voláš Montgomery, ľudia si myslia, že ti môžu veriť. Och, urobil si hroznú vec, Alexander Montgomery. Zradil si svoje meno." Otočila sa na opätku a pustila sa opačným smerom.

„Počkaj chvíľu, mladá pani," zakričal na ňu, zdrapol ju za plece a stiahol z cesty do lesa.

„Povedal som ti predsa, čo sa chystám urobiť, a ty si proti tomu nič nenamietala. Prečo sa tak zlostíš? Lebo som vybral Ethana Ledbettera, ktorý sa nechal nachytať? Alebo preto, že tvoj driečny mladík sa tak jednoducho dal nahovoriť?”

„On vôbec nie je môj! A pusť ma!”

Alex ju ešte vždy pevne držal za plecía. „Prečo si na mňa nazúrená?”

Abigail je voľná, hoci si to za svoje klamstvá veľmi nezasluhuje. A Ethan, obyčajný kováč, sa priženil do jednej z najbohatších rodín vo Warbrooku. Na tom, čo som urobil, nevidím nič zlé.”

„Okrem toho, že Ethan teraz musí stráviť zvyšok života s hlupaňou, ako je Abigail.”

Pustil ju. „Pred niekoľkými dňami si ju núkala za nevestu mne, ale pre tvojho vznešeného Ethana asi nie je dosť dobrá, však?”

„Nechápeš?” povedala už pokojnejšie. „Ved’ Ethan je možno Čierny jazdec.”

„Ahá, už chápem,” povedal odmerane. „A ty si ho chcela iba pre seba, je to tak? Chcela si, aby sa Ethan chytil do tvojich sietí.”

„Nie!” Zakryla si uši rukami. „Privádzaš ma do úzkych. Ja iba neznesiem, keď je niekto taký nešťastný, to je všetko. Ethana si mal upozorniť, že sa s ňou možno bude musieť oženiť.”

„Ak na to neprišiel sám, potom si nezaslúži nič iné ako to, čo má. Môže byť rád, že z toho vyviazol tak ľahko. Keby mesto nevenovalo takú pozornosť Čiernemu jazdcovi, neprešlo by mu to len tak. A Abigail! Čudo, že ju neukameňovali.”

„Riskoval si životy oboch! Nemohol si predsa vedieť, či ich sudca neodsúdi na smrť.”

„Sudcovia dlhujú Montgomeryovcom dosť peňazí. A pred súdnym pojednávaním som sa s nimi trochu porozprával. Pravdaže, nevedel som, ako na to zareagujú ľudia. Báľ som sa, aby ju neohovárali a nezatracovali.”

„Myslím, že veľa matiek si vydýchlo, keď sa Ethan oženil, ale ich dcéry ju určite budú mať v zuboch.”

Alex sa zasmial. „To je už lepšie. Jess, skutočne ti tak záleží na Čiernom jazdcovi?”

Odvrátila sa od neho. „Ja vlastne neviem, čo k nemu cítim. Iba mám strach, že je zranený. Tá krv minule, som z toho...”

„Chápem ťa, bojíš sa, či už nie je mŕtvy. Možno si uvedomil, že ako Čierny jazdec sa príliš nevyznamenal, preto s tým skončil.”

Prísne naňho pozrela. „Dúfam, že Nelba Masonová sa za teba vydá. Jej veselá a príjemná tvárička zodpovedá jej povahe. A teraz, mohol by si sa držať bokom od mojej rodiny a dať nám chvíľu pokoj?” S týmito slovami sa otočila a odišla.

„Do pekla, do pekla, do pekla,” nadával Alex, keď odišla. Myslel si, aký je múdry, že prehovoril Ethana. „Čierny jazdec nie je až taký chytrák, ako si myslíš,” povedal nahlas a vybral sa domov. Teraz to videl tak, že Čierny jazdec doteraz narobil viac škody ako úžitku.

Príchod anglického admirála do Warbrooku spôsobil rozruch, ale mesto akoby súčasne zamrelo.

Admirál Westmoreland bol vysoký muž. Mal mohutný driek a hlas, ktorý by bolo počuť aj cez búрку na mori. Vo svojej nablýskanej uniforme, obkolesený dôstojníkmi, ktorí ho sprevádzali na každom kroku, pôsobil naozaj impozantné. Keď vystupoval z lode, vítala ho čestná stráž a dav ľudí, ktorí si nenechali ujsť takú parádu.

Admirál sa spolu so svojím sprievodom vybral z prístavu hore kopcom smerom k domu Montgomeryovcov a zdalo sa, ako keby tadiaľ nešiel po prvýkrát.

John Pitman si upravoval parochňu, ktorú si nasadil iba kvôli tejto oficiálnej príležitosti, a admirála vítal už asi sto metrov pred domom. Za ním sa bezducho poneviera Alexander, ktorý zíval od nudy.

„Pane,” oslovil ho Pitman, ukláňajúc sa mu.

Admirál si ho prezrel od hlavy až po päty, potom sa pozrel na Alexa a veľkými krokmi vykročil k domu. „Predpokladám, že vy ste Pitman. Toto je váš dom?” ozval sa dunivým hlasom, zatiaľ čo jeden z jeho mužov mu otvoril dvere. Keď vošiel do spoločenskej miestnosti, všetci znehybneli. Deti v tej chvíli zabudli na svoje domáce práce a Eleanor, držiak lyžicu nad hrncom, sa ani nepohla.

Admirál sa neobťažoval na niečo spýtať a s očividnou trpezlivosťou čakal, kedy dobehne Pitman. „Tadeto, pane,” povedal a viedol admirála do Montgomeryovej pracovne.

Alexander nasledoval tento cirkus, a keď prechádzal popri Eleanor, objal ju a naznačil, že vôbec netuší, o čo ide.

Admirál si obzeral pracovňu, ale keď zbadal Alexandra, zastavil sa. „Von,” to bolo všetko, čo povedal. V momente ho chytili dvaja jeho muži a viedli von.

Alex sa ich pokúsil odstrčiť nabok. „Obávam sa, že budete musieť akceptovať moju prítomnosť, pretože tento dom patrí mne,” povedal a prezeral si nechty.

Vtom zahrmel admirálov hlas. „Ešte aby mi rozkazoval taký nafintený papagáj! Vyveďte ho.”

Keď ho vyvádzali z pracovne, preklíňal sám seba, že nemôže nič urobiť. Zároveň si však uvedomil, že za tým všetkým musí niečo byť, a začal sa obávať. Zostal pred izbou a ďalej nadával - tentoraz stenám, ktoré boli také hrubé, že z pracovne nepočul takmer nič. Iba raz začul ako Westmoreland zreval: „Ak chceš, aby ťa decko počúvalo, musíš ho od malička držať na uzde.” Hneď pochopil, že tým deckom myslel Ameriku.

Alexove najväčšie obavy sa začali naplňovať. Uvedomil si, že admirál sa prišiel pomstiť za všetko, čo urobil Čierny jazdec. Keď z pracovne začul, ako admirál vyslovil meno Taggart, hneď spozornel. Vošiel do spoločenskej miestnosti, kde sa všetci bezducho poneviera. Uši mali nastražené smerom k predsieni, ktorá viedla do pracovne.

„Nech deti zostanú pri tebe,” nakázal Alex Eleanor. „Nech sa deje čokoľvek, zostaň s nimi.” Nepovedal nič viac a vybehol z domu. Utekal k prístavu tak rýchlo, ako mu to jeho preoblečenie dovoľovalo.

Jessika bola na palube svojej lode a handrou vytierala slánú vodu.

„Jess, musím s tebou hovoriť,” povedal Alex a len s námahou sa mu darilo potlačiť naliehavosť v hlase.

„Nemám nič, čo by som ti mala povedať,” odsekla a vyhla sa jeho pohľadu.

Alex sa obzrel, či náhodou za sebou nevidí admirála a jeho ľudí. „Jess, pod’ sem, musím s tebou hovoriť.”

„Hej, Montgomery, tvoje dievča sa s tebou nechce rozprávať?” zvolal ktosi.

Alex stúpil na lodnú lávku. „Jess,” zasyčal a úmyselne fňukal, „ak spadnem, bude to kvôli tebe...”

S odporom vyšla na lávku, aby mu pomohla. „Zaslúžil by si si to.” A vystrela ruku, že mu pomôže. On ju však rýchlo chytil okolo pása a násilím ťahal na mólo. „Alex, mám veľa práce. Všetci si nemôžeme dovoliť tráviť celé dni ničnerobením ako ty. Musím sa postarať o súrodencov.”

Alex zbadal, ako sa k nim blíži admirál so svojimi mužmi. „Povedal som ti, že sa s tebou musím porozprávať.“ Zobral ju za ruku a začal ju ťahať. „Povedala som ti, že sa s tebou nechcem rozprávať. Nechcem ťa dokonca ani vidieť. A teraz ma pusť.“ Obzrela sa. „Kto sú tí muži?“

Alex ju chytil za plece a otočil tak, že stáli tvárou v tvár. „Počúvaj ma, Jess, čo ti teraz poviem, ti môže zachrániť život. Patríme Angličanom, ktorí si o nás myslia, že sme ich deti. Podľa zákona majú všetky práva. No možno jedného dňa sa to zmení, ale zatiaľ je zákon na ich strane.“

„Alex, ty si sa zbláznil. Teraz nemám čas na lekcii z politiky, čaká ma ešte veľa práce.“

Napriek tomu ju nepustil a držal ju pri sebe.

Nejaký muž za nimi prehovoril k ľuďom, ktorí sa zhromaždili okolo admirála. „Na rozkaz jeho výsosti kráľa Juraja III. zavítal do Warbrooku admirál Westmoreland, aby skoncoval s mužom, ktorý si hovorí Čierny jazdec. Admirál tu zotrva dovtedy, kým ho neuvidí na šibenici. Ktokoľvek bude Čiernemu jazdci pomáhať, bude na mieste popravený. Admirála už stihli informovať, že Jessika Taggertová obávanému nepriateľovi poskytla pomocnú ruku.“

Jess prestala zápasit s Alexom a zmeravela.

„Na rozkaz admirála a kráľa, loď Mária Katarína, ktorá patrí Jessike Taggertovej, sa zabavuje a zhorí na šírom mori.“

„Nie!“ skríkla Jessika, ale Alex jej rýchlo zakryl ústa.

Objal ju svojimi tučnými vypchatými rukami a ako stála chrbtom k nemu, pritisol si ju na brucho.

„Jess, teraz ťa odvediem domov,“ pošepl. „Nechcem, aby si to videla.“

Bránila sa, kopala ho, hrýzla do ruky, robila všetko, len aby sa vymanila z jeho zovretia, no on ju nepustil. Cez hlavný vchod ju ťahal do Montgomeryovského domu. Okrem Eleanor a detí v spoločenskej miestnosti nebolo nikoho.

„Čo to má znamenať?“ nechápavo sa spýtala Eleanor, keď videla, že Alex drží ruku na ústach jej sestry.

„Z Anglicka došiel admirál, ktorého úlohou je dolapiť Čierneho jazdca. Pitman mu prezradil, že Jess s ním mala niečo do činenia, a tak admirál ako odstrašujúci príklad vydal rozkaz, aby Jessikinu loď podpálili.“

Eleanor tam stála ako omráčená a nedokázala zo seba vydať ani slovo.

„Daj mi fľašu whisky,“ rozkázal Alex. „Zoberiem si ju do izby.“

Ako ju vliekol po chodbe, opäť s ním začala zápasit. Prešiel popri otcovej izbe, ktorá bola otvorená dokorán. Zazrel Sayera, ale ten nepovedal ani slovo. Kým ju dotiahol do svojej spálne, Eleanor ich už čakala s fľašou whisky. „Nechcem nikoho vidieť,“ schmatol fľašu, nohou zabuchol dvere, až západka zapadla na svoje miesto. Potom Jessiku konečne pustil.

„Ty prekliaty zbabelec,“ kričala. „Pusť ma odtiaľto. Ja ho zastavím.“

Alex sa oprel o dvere, aby ich nemohla otvoriť. „Teraz už nemôžeš. Ten muž je plný nenávisti. Chce zabiť tvojho jazdca - a ak ho ihneď nedolapí, uspokojí sa s hocikým, kto s ním má niečo spoločné. Chce ťa použiť ako výstrahu pre všetkých.“

„Na to môže použiť aj niekoho iného. Odprac to svoje tučné telo od dverí a pusť ma.“

„Môžeš si hovoriť čokoľvek, ale odtiaľto neodídeš. Tí Angličania by si veľmi radi našli dôvod, aby mohli niekoho obesiť. Už som sa s podobnými náturami stretol. Najradšej by ťa obesili už doma, a potom podpálili loď. Ja iba chcem, aby si zostala nažive, či už tvoja loď zhorí, alebo nie.“

„Teba to vôbec nemusí zaujímať. Je to moja loď, ktorú chce podpáliť. Otvor tie dvere.“ Zaprela sa s celej sily, chcela ho odtlačiť, no ani s ním nepohla.

„Jess,“ pokojne jej vysvetľoval. „Ak vyjdeš z izby a vzoprieš sa admirálovi, skončíš na šibenici. A to ti nedovolím.“

„Nedovolíš!“ zrevala naňho. „Kto si, že mi chceš dovoľovať alebo zakazovať?“ Odtláčala ho od dverí, až kým jej došli sily. Potom si začala spomínať, čo povedal admirálov muž. Idú jej podpáliť loď.“

Zviezla sa po Alexovi, až spadla na zem. „Tú loď mi daroval otec," povedala unavene. „Je to jediné, čo mi zanechal. Pravdaže, okrem mladších súrodencov, ktorých mám vychovávať. Nik z bratov nejavil o loď záujem. Túžili plaviť sa po oceáne na veľkej lodi. Nechceli mať nič spoločné so zapáchajúcou loďkou, ale ja a Eleanor sme v nej videli šancu uživiť matku a našich súrodencov. Vieš si predstaviť, koľko trvalo, kým ma ju naučili riadiť?"

Sadla si na zem, oprela sa o Alexovu nohu a začala rozmýšľať, aké to bude bez lode. „V niečom mi pomohol Kit. Adam ma naučil viazať uzly, ale najviac som sa naučila od starého Samuela Hutchinsona. Spomínaš si naňho? Zomrel pred pár rokmi."

Alex si k nej čupol a podal jej fľašu whisky. „Vysmieval som sa z teba. Ale v skutočnosti som ti závidel, že si mladšia a už máš svoju vlastnú loď."

Jess si riadne odpila z whisky. „Vtedy si mi hovoril, že dievčatám by vôbec nemali povoliť vstup na palubu, a už vonkoncom by nemali vlastniť loď. A tiež si vravel, že Mária Katarína si nezaslúži ani meno."

„Je to pravda, povedal som to. Ale všetko, čo som vtedy mal, by som bol rád vymenil za tvoju, alebo akúkoľvek inú loď. Moja matka nechcela, aby som odišiel na more. Povedala, že dvoch synov jej už more odlákalo a tretieho, svojho malého miláčika, nechce stratiť."

Jess si ešte raz odpila. „Mala pravdu. Pozri, čo sa ti stalo. Stratil si svoju mužnosť a ona zomrela skôr, ako by mohla naposledy uvidieť svojich najlepších synov."

Nezbadala výraz jeho tváre. „Mária Katarína nebola najlepšia loď, ale pomáhala mi. Och, Bože, Alex, ako teraz nakrímim deti?"

Alex ju chytil okolo pliec, takže hlava spočinula na jeho ramene. „Ja ti pomôžem, Jess. Budem stáť pri tebe a pomôžem ti."

Odtiahla sa od neho. „Tak ako dnes? Myslíš, že mi pomôžeš, ak ujdeš pred problémom?"

„Myslím, že je celkom rozumné zutekať, keď vieš, že nemáš inú šancu," vysvetlil chladne. „Čo by si zmožila proti admirálovi a jeho vojakom? Poviem ti, ten muž by s rozkošou niekoho obesil. A má na to plné právo."

„Ešteže je tu Čierny jazdec. Aspoň on sa nebojí vlastného tieňa ako všetci ostatní v tomto meste."

Alexander náhle vstal a z výšky na ňu uprene pozrel. „Ty a ten tvoj Čierny jazdec! Ved' preňho sa mesto dostalo do šlamastiky. Keby do všetkého nepchal nos a nehl'adal slávu, tvoju loď by nezničili a viaceré životy, vrátane tvojho, by teraz neboli v ohrození. Ak mu niečo dlhuješ, tak je to nenávisť, a nie pochvala."

Jess sa postavila, dala si ruky v bok a chvíľu sa mu dívala do očí. „Nenapadlo ti, že by sme s tým, ako s nami Angličania zaobchádzajú, mali niečo urobiť? Čierny jazdec si to dávno uvedomil. Vôbec nemáme rovnaké práva ako oni. Ako mi, preboha, mohol zobrať a zničiť loď len preto, že to chcel? Ako sa mám teraz s tým vyrovnáť?"

Ani ho nenechala odpovedať. „Poviem ti len toľko, Alexander. Možno si zbabelec, ale to neznamená, že všetci sme zbabelí."

„A čo tým chceš povedať?"

„Počula som, čo sa deje na juhu. Ľudia sa búria, píšú pamflety, rečia na uliciach. Možno by sme mohli niečo také podniknúť aj tu."

Alex sa oprel o dvere. „Jess, vieš, že hovoríš o vlastizrade?" pošepol, hľadiac na jej pekný krk.

„Ak sa chceme oslobodiť od Anglicka a byť sami sebou, nie je to vlastizrada, ale patriotizmus."

Zdvihol fľašu whisky. „Vypime si a porozprávajme sa."

„Čože! Ja ti mám dôverovať? Takému zbabelcovi?"

Naklonil sa k nej, až sa skoro dotýkal jej nosa. „Chcel by som ti pripomenúť, že ja som ťa zachránil pred Pitmanom, že ja som Abigail zachránil krk, a dnes som to bol opäť ja, kto ťa zachránil pred šibenicou. Podľa mňa to vôbec nieje zbabelé."

Po Alexových rukách, ktoré ju tak tuho zvierali, jej ostali sinky. Usilovala sa ich rozmasírovať. „Nepáčia sa mi tvoje spôsoby."

„Všetci nemôžeme byť ako tvoj romantický jazdec. Okrem toho som si myslel, že si presvedčená o jeho smrti.“

„Ani sa to neopováž nevysloviť! Podme k nám a...“

„Ani za svet. Z tejto izby dnes nevyjdeš. Neverím ti. Určite by si sa rozbehla priamo k admirálovi a vyzvala ho na súboj. Ja chcem, aby si žila. Teraz mi povedz, čo si predstavuješ pod pojmom patriotizmus.“

Akokoľvek ju prehovárал, Jessika viac nepovedala ani slovo.

Ráno, keď sa Jessika zobudila, žalúdok mala naruby, v hlave jej dunelo a mala pocit, že jazyk jej ktosi zalepil lepidlom na kožu. Prvé jej napadlo, že už nikdy Alexandrovi neuverí. Podľa nej s ňou vôbec nechcel hovoriť o láske k vlasti. Chcel ju iba opiť a popliesť jej hlavu, aby mu nevzdorovala.

Pomaly odkryla prikrývku z Alexovej postele a snažila sa držať hlavu rovno. Čudné, že nespí v ružových saténových perinách, pomyslela si.

„Dobré ráno,“ pozdravil ju Alex odo dverí.

„Ako komu. Alex, čo to máš za ohavný plášť?“ povzdychla si.

Zaškeril sa. „Je nový. Pozri, sú na ňom uzly lásky, stuhy a ananásy. Mne sa celkom páči. Nie si hladná?“

„Kde mám topánky?“

„Tu. Jess, myslím, že dnes by si si mohla oddýchnuť.“

„Jasné, že by som mohla. Podľa teba by som mala prespať celé popoludnie. Ako sa majú deti?“

„Eleanor si s nimi vie poradiť. Ona a ja sme vyplienili komoru. Jedla je viac ako dosť.“

„Taggertovci nie sú...“

„Viem, odkázaní na dobročinné dary. Mám ti pomôcť?“

Jess si obula druhú topánku. „Musím ísť na ryby. Musím...“ Zarazila sa a uvedomila si, že už nemá loď. „Podpálili ju?“

Alex si prisadol k nej na posteľ a chytil ju za ruku. „Áno, Jessika. Stretol som sa s admirálom Westmoralandom. Spolu s desiatimi vojakmi sa ubytoval u Wentworthovcov. Zdá sa mi, že som ho presvedčil, že si nikdy nemala nič spoločné s Čiernym jazdcom.“

Vytrhla sa mu z rúk. „To mi však loď nevráti.“

„Nie, ale ak sa budeš jazdcovi vyhýbať, možno ti to pomôže.“

Zrazu vstala, chytila sa za hlavu a za brucho, aby utišila bolesti, a potom sa mu zahľadela do očí. „Veď ty vôbec nič nechápeš! Rozumieš iba... iba svojim stužičkám a ananásom. A Čierny jazdec je mŕtvy. On je mŕtvy, loď je preč a ja...“ odmlčala sa a otočila sa mu chrbtom. Vtom sa rozplakala.

„Jess...“ tíšil ju Alex a podišiel k nej.

„Nedotýkaj sa ma.“ Vyhla sa mu, zdvihla západku na dverách a odišla. Keď prechádzala cez spoločenskú miestnosť, ani sa nezastavila, iba zvolala: „Pod so mnou, Nathaniel.“ A išla ďalej. Nepozerala ani na ľudí v meste, ktorí sa zastavovali a zízali na ňu. Mali z nej strach. Báli sa, že sa dostanú do podobného problému.

Na chvíľu zastala pri kováčskej dielni. Zbadala Ethana Ledbettera, ktorý vyklepával horúcu podkovu. Svalnaté ruky sa mu leskli od potu a spotená košeľ sa mu lepila na mohutný hrudník. Abigail stála v pozadí a dívala sa naňho, ako keď hladné dieťa hľadá na vianočnú večeru.

Jessike vyhrkli slzy. Vari sa Čierny jazdec neobjavil preto, že už má Abigail?

„Jessie?“ šťuchol do nej Nate. „Blíži sa k nám pán Alexander.“

„Takže my odchádzame,“ nazlostené odvetila Jess a rázne vykročila.

Celé štyri dni Jessika drela ako zmyslov zbavená. Už prvý deň jej za to Eleanor riadne vynadala.

„Ak sa chceš uštváť k smrti, nech sa páči, ale nedovolím, aby si zničila aj Nathaniela.“ Eleanor niesla na rukách na smrť vyčerpaného chlapca.

Potom Jess chodila chytať ryby sama. Hádzala a vyráhovala siete. Ryby naložila na vozík,

ktorý si sama zbila z niekoľkých dosák. S ním potom chodila po meste a ponúkala na predaj ryby. Ľudia sa však od nej báli kupovať. Jej meno bolo už poznačené a každý sa obával admirála a jeho vojakov. ,

Admirál sa zvykol od rána až do večera prechádzať po Warbrooku. Jeho vojaci striehli na každý zvuk a pohyb v meste. Jeden z nich raz zastrelil šteniatko, ktoré mu nečakane vbehlo do cesty. Hostince v okolí prístavu boli radšej zatvorené.

Z Warbrooku sa stalo mesto s prevahou vojenskej moci.

Jessika sa asi trikrát pokúsila hovoriť s ľuďmi o slobode, aby protestovali proti tomu, čo sa v meste robí, no nemali záujem počúvať ju.

Na štvrtý deň, keď sa už pomaly zvečerievalo, Jessika chytala ryby v malej zátoke, severne od ich domu. Ruky ju od toľkého vyťahovania sietí boleli a nebolo miesta, kde by nemala plúzgier. Bola jej už zima a žalúdok zívaj prázdnotou. Myslela však na deti a chystala sa naposledy hodiť sieť.

„Jessie.“

Najprv sa jej zazdalo, akoby vietor pošepol jej meno.

„Jessie.“

Pozrela za seba a hľadela do tmy, k malému útesu, ktorý lemoval jednu stranu zátoky. Najprv nič nevidela. Potom sa z tmy vynorila ruka. Ruka, ktorá prosila o jej ruku.

Jessika vôbec nerozmýšľala a bežala k nemu.

Čierny jazdec ju chytil do náručia a tak silno ju objal, až jej takmer zlomil rebrá. „Jessie, Jessie, Jessie,“ jednostaj jej šepkal do ucha. Vrucne ju objímal a ponoril si hlavu do jej vlasov.

„Ty si prišiel. A si v priadku,“ kričala od radosti so slzami v očiach. „Počkaj, nech sa pozriem, kde si sa zranil.“ Zúrive mu vyťahovala košeľu z nohavíc a netrpezlivo hľadala jazvy po ranách.

„Dovoľ, aby som ti pomohol,“ jazdec sa spokojne usmieval a rozopínal si košeľu.

„Nevidím ich. Je tma.“ Od šťastia sa takmer rozplakala. Keď jej podpálili loď, nevyronila ani slzu, ani keď ju všetci začali ignorovať neplakala, ale teraz si nebola istá, či v sebe vydrží zadržiavať slzy.

„Tak potom ich skús nahmatať,“ pošepol. „Jessie, ja si nezaslúžim, aby si pre mňa plakala.“ Odstrčil ju od seba a obrátil sa k nej chrbtom. „Keď vybuchol pušný prach, niekoľko kameňov mi zasiahlo chrbát. Cítiš tie hlboké jazvy? Už sa zahojili.“

Rukou prechádzala po jeho mohutnom chrbte a pod brúskami prstov cítila všetky krivky jeho jaziev. Veľmi dobre si pamätala, ako k nim prišiel. Hodil sa na ňu, aby ju zachránil. Nevládala potlačiť slzy. Ponorila tvár dojemnej pokožky jeho chrbta, nos si pritisla o chrbticu, otvorila ústa a z očí jej vytryskli slzy. Pevne ho objala okolo pása.

„Jessie, moja drahá,“ zašepkal, otočil ju a privinul šiju k sebe. „Máš viac dôvodov pre plač ako ktokoľvek iný. Len sa vypláč.“

„Myslela som, že si už mŕtvy. Alebo si sa už oženil.“ „Ani jedno, ani druhé,“ odvetil. Zdvihol ju, zobral do náručia a spolu si sadli. Túžil ju k sebe a jej slzy stekali po jeho krku, hrudi, chrbte. „Nikdy by som sa neoženil s takou pochabou hlupaňou, ako je Abigail. Ja chcem to najlepšie.“

Jessika začala plakať ešte žalosnejšie. Hladil ju po vlasoch, rukou jej nežne prechádzal po chrbte, až prešiel nižšie, na boky a k stehnám. „A určite by som nebol taký hlúpy, aby ma niekto prinútil povedať, že som s ňou spal, keď to nie je pravda.“

„Ona ho miluje,“ pošepla. „Videla som to na nej.“ „Videla si Abigail a Ethana, ale nie mňa.“ Začal jej rozopínať blúzku.

„Na rukách som mala tvoju krv a každý tvrdil, že si mŕtvy. Aj Alex povedal, že už je určite po tebe.“ Oči jej zaliali slzy.

„A čo on vie?“ vytiahol jej blúzku z nohavíc a rozopol opasok. „Mimochodom, prečo s ním tráviš toľko času? Ten plášť, ktorý mal dnes na sebe, ti nemôže robiť dobre na oči. Ešte z neho začneš škúliť.“

„Sú na ňom stužičky,“ vzlykla. „Vieš o tom, že mi podpálili loď?“

„Ach, áno, moja drahá." Privinul šiju k sebe, trochu ju nadvihol a pomaly jej začal cez bedrá sťahovať voľné vrecové nohavice. „Nemohol som urobiť nič, aby som ich zastavil. Zbehlo sa to tak rýchlo. Počul som, že si strávila celú noc s Montgomerym."

Odtiahla sa od neho a pozrela mu do očí, ktoré sa ligotali za čiernou maskou.

„Ale nie tak, ako si myslíš. Preboha!" skríkla, keď zistila, že je iba v bielizni. Nohavice mala zosunuté po členky a na nohách mala ešte vždy obuté čičmy.

Čierny jazdec ju šikovne položil na kamenistý breh, jediným ladným pohybom sa presunul k jej nohám, vyzul jej čičmy a stiahol nohavice.

Jessika si pretierala oči od slz a posmrkávala. Sama bola prekvapená, že sa nedokáže ani pohnúť.

Čierny jazdec sa k nej s odhalenou hrudou priblížil ako panter, nežne ju priľahol a začal sa pohybovať.

„Prečo, ty..." nečakane skríkla, a pravou rukou ho udrela po tvári. Nemárnila čas a pokúšala sa spod neho vymaniť.

No on ju stihol chytiť za členok, pritiahol si ju k sebe a priľahol k zemi. „Čo si myslíš, že tým dokážeš?"

„Ja?" bránila sa. „Ak si myslíš, že ti dovoľím, aby si sa ma dotýkal, potom sa mýliš. Ty..."

Pobozkal ju.

„Ak si myslíš, že..."

Opäť ju pobozkal.

„Nikdy som nechcela..." povedala už nežnejším hlasom, skôr ako ju stihol opäť pobozkať.

„Jessie," šepkal jej pri perách. „Idem sa z teba zblázniť. Ustavične na teba myslím. Milujem ťa, nevidíš to? Už dlho ťa milujem, ale skôr som ti to nemohol povedať. Šialene túžim milovať sa s tebou. Už to dlhšie nevydržím."

„Nie, ja..."

Opäť ju obsypal bozkami. „Máš na výber. Dnes v noci sa pomilujeme na mäkkom studenom piesku, alebo sa ťa zmocním tu, na ostrých kameňoch."

Vytreštila oči od prekvapenia. „To by si neurobil."

„Usmial sa na ňu. „Budeme sa milovať tak či onak. Máš na výber."

„Ale... ale ty mi nedávaš inú možnosť."

„Možno začnem jednou a skončím d'alšou. Hoci som počul, že znásilnenie - najmä ak ide o panny, ak ňou teda si - je bolestivé. A navyše niektorých mužov väčšmi dráždi, keď sa ženy bránia, kopú, škriabu a hryzú."

„Pravdaže som panna," odvrkla.

„Myslel som si to," mrmlal si popod nos, presunul sa nižšie a začal jej bozkávať krk. „Ešte si si to nerozmyslela?"

„Žena by mala spať iba s tým mužom, za ktorého sa vydá." Zatvorila oči a ponárala sa do jeho bozkov. Jeho pery sa presúvali čoraz nižšie.

„Možno sa za mňa vydáš, keď už nebudem Čierny jazdec."

„A kde by sme asi bývali?"

Tajomne sa usmial a hlavu si položil medzi jej prsia. Dlaňou vyhl'adal jej dlaň. Zubami jej pomaly rozviazal šnurovačku na výstrihu. „Aj keby som býval na opačnom konci sveta, ty budeš žiť so mnou. Jessie, Jessie, si nádherná." Jazykom skúmal jej prsia. „Už si sa rozhodla?"

„Rozhodla?" Jej hlas znel neprítomné. „Áno, budem s tebou žiť, kde budeš chcieť."

Jazykom krúžil okolo jej bradaviek. „Bude to znásilnenie alebo milovanie?"

Jessika sa už nevedela sústrediť na jeho slová. „Cirkev káže, že by som si mala zachovať panenstvo."

„Ach, tak potom to ber tak, že som sa ťa zmocnil násilím." Pustil jej ruky. „Jessie, nevieš si ani predstaviť, ako ťa milujem."

Keď rukami vkĺzol pod jej košielku, aj ona ho začala šikovne vyzliekať a už vôbec nebola schopná premýšľať. Cítila, že jej nahé telo hladká aj nočný vánok. Hladkal jej celé telo, od hlavy až po päty. Cítila ho všade, medzi stehnami, na lýtkach. Zovrela ho nohami a pristihla

sa, že ho hladká mäkkými chodidlami svojich štíhlych nôh. Vnímala všetky chlčky na jeho nohách. Neboli najjemnejšie, no napriek tomu pociťovala niečo nádherné a vzrušujúce.

Hladil jej prsia, bozkával celé telo a jazykom zišiel až k pupku.

Keď si na ňu líhal, nežne vzdychla.

Keď do nej prvýkrát vnikol, pociťovala bolesť a začala s ním zápasiť. Na chvíľu znehybneli. Potom ju začal nežne a pomaly bozkávať, až kým sa celkom neuvoľnila. Potom sa mu sama začala oddávať.

„Nebojuj so mnou, Jessika, miluj ma.“ Maznal sa jej s uchom, a keď do nej úplne vnikol, bolesť pominula. „Ja... Jessie, ja ťa potrebujem.“

„Áno,“ šepla. „Som tu. Celá pre teba.“

Po niekoľkých rýchlych pohyboch na nej zostal nehybne ležať. Spotený, bezmocný a spokojný.

„Milujem ťa, Jessika,“ zašepkal, pričom ju hladil po jej tmavých vlasoch.

Jessika mu jeho slová neopätovala. Pritúlili sa k sebe a ich nohy akoby splynuli.

Keď sa spamätala, začala premýšľať o tom, čo práve urobili. Teraz je k tomuto neznámemu človeku naveky pripútaná. Otočila sa tak, aby naňho dobre videla, no zbadala iba chlapa s maskou cez oči. Vedť ani nevie, ako vyzerá ten, s ktorým sa práve milovala.

„Hm,“ začudoval sa, hľadiac ha jej tvár. „Hneváš sa preto na mňa?“

„Kto vlastne si?“ ťažko zo seba vyriekla.

„Moja drahá, ešte ti to nemôžem prezradiť. Keby som mohol, povedal by som ti to. Ublížil som ti?“

„Teraz mi ubližuješ,“ odvetila a cítila, že po lícach sa jej gúľajú slzy.

Pritiahol si ju k sebe, zovrel do náručia a utešoval. „Celý týždeň si sa pokúšala ľudom niečo vysvetliť. Povieš, čo to bolo?“

Prestala plakať, pretože hnev teraz vystriedal iné pocity. „Zbabelosť.“

„Čia? Ich, tvoja, alebo moja?“

„Samozrejme, že ich. Nepokladám sa za zbabelú, a ani ty určite nie si.“

Hladkal ju po nahom tele. „Mala by si sa obliecť. Lebo ak nie, opäť ťa zvalím na kamene.“

Jessika na okamih zaváhala.

„Nie, nie.“ Usmial sa. „Panny si potrebujú medzi milovaním oddýchnuť.“

Odtiahla sa od neho a natiahla sa po šaty. Napriek tomu, že bola veľká tma, videla, ako ju pozorujú jeho žiarivé oči. Najprv jej napadlo, že sa zakryje, no zrazu sa cítila mocná, ako keby iba ona jediná vedela zložiť na kolená tohto vznešeného muža. Začala sa obliekať.

„Jessie...“ napomenul ju Čierny jazdec pri pohľade na jej predklonené telo.

Jess ho letmo pozorovala a šibalsky sa usmiala.

Zrazu ticho zavrčal a vyskočil k nej. Aké je to nádherné, že tento svalnatý, krásne hnedý muž s maskou na očiach v túto tmavú noc žije iba pre mňa, pomyslela si. Jazdec ju žiadostivo začal bozkávať krk.

„Možno ťa ani nespoznám, keď ťa niekde uvidím, no určite spoznám ostatné časti tvojho tela. Radšej by si mal chodiť po meste oblečený.“

Usmial sa a ešte raz ju pobozkal na krk. „Vstávaj, moja malá pokersiteľka, a obliekaj sa. Chcem, aby si mi vysvetlila, o akej zbabelosti si to hovorila.“

Jessika ho ešte chcela držať v náručí. Akokoľvek sa však pred ním krútila, viac sa jej nedotkol. Zatiaľ čo sa obliekal a pozoroval ju, bola si istá, že začula, ako si viackrát povzdychol.

Keď sa obliekli, opäť ju zovrel do náručia, a keď si ju k sebe tuho privinul, cítila, že je riadne spotený. Spokojne sa usmiala a ako mačka sa pritúlila na jeho hrudť.

„Teraz mi porozprávaj, čo všetko si robila za ten čas, čo sme sa nevideli.“

Porozprávala mu o všetkom, čo sa stalo od ich posledného stretnutia. Hrdlo jej zvieralo, keď začala hovoriť o svojej lodi. On ju však utíšil.

„Už sa netráp,“ prikázal.

Po jeho drsných slovách sa na prevrpenie cítila lepšie a prestala plakať.

„Takže," povedal pomaly, „ty sa chceš dostať do ešte väčších problémov."

Odtiahla sa, aby mu videla do tváre. „Chcem proti nim bojovať. Ten muž nemá právo podpáliť mi loď. Len to, že Anglicko je naša materská krajina, mu nedáva právo, aby s nami zaobchádzal ako... ako ..."

„Ako s deťmi?" dodal.

„Skutočne už nie sme deti, veď to vieš," povedala pokojne. „Sme dospelí a máme dosť rozumu, aby sme si vládli sami."

„Jessie, teraz hovoríš o vlastizrade."

„Možno, ale počula som, čo sa robí na juhu. Myslela som, že keby som sa dostala k pamfletom, možno by si ľudia vo Warbrooku uvedomili, že nie sme sami."

„A ako sa dostaneš k pamfletom? Ako ich rozdáš ľuďom bez toho, aby ťa chytili? Ako ochrániš rodinu, keď budeš zachraňovať krajinu?"

„Neviem," povedala nahnevane. „Je to iba nápad. Ešte som si to riadne nepremyslela."

„Možno by som ti mohol pomôcť," povedal opatrne.

Tak ako vždy, aj teraz Jessika niečo vyriekla bez toho, aby o tom predtým popremýšľala. „Nie. Tým, že ti budem pomáhať, dostanem sa do väčších problémov, ako keby som to urobila sama. Možno ma niekto zvezie loďou na juh. Môžem..."

Netrvalo dlho a jeho hnev dosiahol bod varu, až to z neho vybuchlo. Chytil ju za plecía. Najprv ju obdaril niekoľkými nadávkami v taliančine a španielčine. Zatajil dych a potom cez zuby vyriekol. „Ja ti zoženiem tie pamflety. Ja ich roznesiem, a ty zostaneš pri peci, tam, kam ženy patria."

Oči jej zaiskrili od zlosti. „Keby som sedela doma, dávno by si bol mŕtvy."

Chvíľu na seba nehybne hľadeli.

„S kým si o tom ešte hovorila?" spýtal sa jej.

„S nikým," odvetila a ustupovala pred ním. „Alexander ma iba upozornil na isté skutočnosti."

„Ten tlstý morský mrož? Prečo sa toľko okolo teba obšmieta? Čo od neho chceš?"

„Chceš mi diktovať, s kým sa mám stretávať?" zvýšila hlas. „Nevlastníš ma len kvôli tomu, čo sa pred chvíľou medzi nami stalo. A bez pomoci si ešte nič nedokázal. Čo si ty za Čierneho jazdca? Jediné, čo si úspešne zvládol, bol nájazd pod ženskú sukňu."

Jess sa zarazila a dala si ruku na ústa. Uvedomila si, že zašla príďaleko.

Jazdec sa postavil a z očí mu sršal hnev.

„Počkaj, nemyslela som to tak," začala sa ospravedlňovať. „Iba si mi nemal hovoriť, aby som zostala doma."

Čierny jazdec viac nepovedal ani slovo. Otočil sa a zmizol v tme.

Jessika tam ešte chvíľu stála. Napínala oči a uši, aby ho ešte zazrela alebo počula. No jazdec tam nebol. Pozbierala siete a ryby a vybrala sa domov.

Utrápená Jessika hodila kôš plný rýb a morských rakov na kuchynský stôl. Eleanor skríkla na Molly, aby dávala pozor na to, čo robí, a potom šmarila pekáč s koláčom do murovanej pece. Zrevala na vyziabnuté a zaslintané psisko v kletke a vyčítavo pozrela na Nathaniela, pretože ešte nezačal čistiť ryby.

„Čo sa deje?“ spýtala sa Jess.

„On je na vine.“ Jej slová kypeli nenávisťou.

Jessika nechápavo pozrela na Nata, ktorý dvíhal zo zeme raka.

„Nick,“ s úškrnom poznamenal Nate a hodil hlavou smerom k dverám.

„Čo ti ten tvoj Nicholas zasa vyparatil?“ spýtala sa Jess a z horúceho plechu si vzala kukuričný posúch.

Eleanor sa k nej otočila a z očí jej sršal hnev. „Vôbec nie je môj.“ Potom sa upokojila. „Alexander je chorý. Možno aj zomiera, a tá arogantná príšera ma k nemu nechce pustiť. Tvrdí, že Alex nechce nikoho vidieť.“

„Asi je to tak,“ s plnými ústami odvrkla Jess. „Možno nechce, aby sme ho videli bez tých jeho pestrofarebných plášťov.“ Ošúchala si ruky od omrvíniok. „Mňa však k sebe pustí.“ Cez predsieň prešla k jeho izbe a už mala ruku na kľučke, keď z druhej izby vyšiel Nick.

„Nechce nikoho vidieť.“

Jess zabúchala na dvere. „Alex, to som ja, Jessika. Eleanor má o teba strach. Odomkni dvere a pusť ma dnu.“ Odpoveď však neprichádzala. Pozrela sa na Nicka. Bol to vysoký, urastený muž, ktorý na ňu hľadel z výšky obzvlášť povýšenecky.

„Chcem ho vidieť,“ zúrivo vyhrkla Jess.

„Bohužiaľ, neprijíma návštevy.“

Jessika mala ešte niečo na jazyku, no iba sa usmiala a pokrčila plecami. „Daj naňho pozor, aby dobre jedol,“ prehodila veselo a vrátila sa do spoločenskej miestnosti. Eleanor sa za ňou iba podozrievavo dívala.

Keďže jej Nick nedovolil, čo chcela, nepovedala mu, čo má za lubom. Cez vysokú trávu a kríky obišla dom a potichu sa blížila k oknu Alexovej spálne. Pri okne do Sayerovej izby na okamih zastala. Montgomery starší pokojne zdvihol zrak od knihy.

Jess sa trochu zľakla, no starý pán sa na ňu pokojne díval. Váhavo sa naňho usmiala a pokračovala. Pozorne sledoval, ako sa zakráda k druhému oknu, no nezvolal na ňu, ani sa jej nespýtal, prečo sa tajne zakráda okolo domu.

Keď sa blížila k Alexovmu oknu, potešila sa, že okenice nie sú zatvorené. Jednou nohou už bola dnu, no vtom ju ktosi zozadu potiahol za opasok a vytiahol von. Bol to Nicholas Ivanovitch.

„Slečna Jessika,“ oslovil ju šibalským hlasom. „Neveril by som, čoho ste schopná. Teraz bežte a nevkrádajte sa do mužskej spálne.“

Jess zaľala päsť, otočila sa na opätku a odišla. Vari sa obáva, čo je s Alexandrom? Ved' jej iba pomútil hlavu. Bola to jeho chyba, že si rozhnevala Čierneho jazdca. Keby jej Alex nepomútil hlavu pochybnosťami o Čiernom jazdcovi, nikdy by o ňom ani na sekundu nezapochybovala.

Cítila, že má slzy na krajíčku, ale podarilo sa jej ich potlačiť. Možno ma Čierny jazdec ešte miluje, alebo ma už nenávidí, pomyslela si.

Jessika sa upokojila a vykročila k zálivu. Wentworthovci si u nej na večeru pre admirála a jeho vojakov objednali dvadsať kíl ustríc. Pri spomienke na posledné stretnutie s povýšeneckou pani Wentworthovou sa rozosmiala. Tá nafúkaná dáma musela pomáhať v kuchyni pri varení pre anglických dôstojníkov. Wentworthovci sa o nich museli starať a všetky peniaze pchali do ich žalúdkov.

„Aspoň sa naučí,“ zašomrala si Jess popod nos a s úsmevom vyhrabávala ustrice.

V ten večer našla Jessika Eleanor so slzami v očiach. Na Jessikine výlevy boli deti už zvyknuté, ale Eleanor bola iná. Bola ich oporou. V každej situácii sa na ňu mohli spoľahnúť a nikdy ju nič nezlomilo.

„Alexandrovi sa určite prihodilo niečo zlé. Cítim to," zarmútene povedala Eleanor. Sedela za stolom a zdalo sa, že načisto zabudla, že má podávať jedlo. Deti hľadeli do prázdnych tanierov, potom na Eleanor, a zdalo sa, že chápu jej hlboké znepokojenie.

Jess kývla na Nicka. Spolu prestreli na stôl dusené mäso, kukuričný chlieb a ticho sa najedli, zatiaľ čo Eleanor sa im zdôverovala so svojimi obavami.

„Jedla, čo som mu poslala, sa ani nedotkol, a z izby nepočul ani slovka. Dvere sú zamknuté a zatvoril si aj okenice. Myslím, že je vážne chorý."

„Prečo sa tak bojíš?" spýtala sa Jess. „Možno iba prechladol. Je taký samolúby, že si možno neželá, aby sme ho videli s červeným nosom."

Eleanor od zlosti nadskočila a drevenou lyžicou ju takmer udrela po tvári. „Alexovi môžeme vdáčiť za to, že sme ešte nažive," zvraskla na ňu. „Tolko snívaš o svojom vznešenom Čiernom jazdcovi, že vôbec nevidíš, čo ten milý muž pre nás urobil. Zachránil nám dom, z ktorého by inak zostal len popol. Zachránil ťa pred šibenicou. Aj vtedy, keď nám Pitman všetko zobral, pomohol nám iba Alex. Keď ti podpálili Máriu Katarínu, zabránil ti vyviešť nejakú hlúposť. Alexander je jediný, kto nám kedy pomohol. Šaty, ktoré nosíme, riad, nábytok, jedlo - za všetko vdáčime Alexovi. A ty k nemu nevieš byť aspoň trochu zdvorilá. Ak ešte raz niečo proti Alexovi povieš, ja ťa... asi ťa..."

Jess bola celá zdesená. Eleanor bola vždy rozkazovačná, ale nikdy si na ňu nedovolila takto ziapať. „Mám vari nosiť rovnaké plášte ako on?" pokojne sa spýtala Jessika a usilovala sa odľahčiť situáciu.

Eleanor na okamih znehybnela, ale o chvíľu už Jessike stekalo po tvári zohriate dusené mäso. Eleanor tresla dvermi a vybehla von.

Jess odhodila misku a ponorila hlavu do vedra s vodou, ktorá bola pripravená na pitie. Keď vytiahla hlavu, aby sa nadýchla, okolo nej už stáli deti a hľadeli na ňu so strachom v očiach.

„Aj Eleanor zomrie a opustí nás?" spýtal sa Philip váhavo.

„Nie, iba ak ju zabijem," zašomrala Jess, pozrela sa na deti a vzdychla. „Nie, iba sa nazlostila. Tak ako niekedy ja."

„Vždy," dodal Nate a Jessika sa naňho prekvapene pozrela.

„Zostaňte tu a najedzte sa. Idem po Eleanor."

Nebolo jednoduché niečo také im sľúbiť. Najprv musela prejsť takmer pol kilometra cez les, až potom ju našla. Eleanor sa v ňom v noci nevedela orientovať, preto ju Jessika čoskoro našla, ako sa prediera černicami. Potom si od nej musela znovu vypočuť prednášku o Alexových dobrých vlastnostiach, a keď skončila, začala sa sťažovať na Nicholasu.

Jess jej vymotávala z vlasov trnie a počúvala ju. Eleanor bola presvedčená, že Alexander je anjel, a ten, na ktorého Jess myslí, zasa diabol. Jessika jej už však nechcela protirečiť.

Keď boli konečne doma, Jessika sľúbila svojej sestre, že nech by sa čokoľvek dialo, ráno sa dostane k Alexandrovi do izby, bude k nemu milá, poďakuje mu za všetko a nebude mať pripomienky k jeho oblečeniu.

„Ani keď ma jeho šaty oslepia, nič mu nepoviem," sľubovala Jessika.

Eleanor sa zobudila už o štvrtej ráno a nariadila, aby išla za Alexom, pokiaľ Nick ešte spí. Jess sa to nepáčilo, no poslúchla ju. Nechcela ju opäť nazúriť. Zívajúc vyšla von smerom k veľkému domu, kde bývali Montgomeryovci.

Alex vliezol oknom do svojej spálne, povystieral si nohy a uvoľnil krk, ktorý mal celý stuhnutý. Keď prechádzal popri posteli, zakopol o ňu.

„Jessika!" zvolal Nick z postele.

Alex sa ani nepohol. „Si to ty, Jessika?" spýtal sa opäť neisto.

Nakoniec si sadol a pretrel si oči. „Ách, to si ty. Koľko je hodín?"

„Sú tri ráno." Alex si sadol na okraj postele a začal sa vyzúvať. Cítil sa výborne, pretože v Bostone mohol opäť nosiť svoje šaty. Bol rád, že sa mu nikto nevysmieval a ženy sa za ním znova otáčali. Nikto naňho neukazoval prstom, nikto sa z neho nevysmieval, ani si nerobil žarty. „Prečo si ešte v posteli a prečo si volal Jessikino meno?"

„Tie ženy!" zavrčal Nick a pomaly zliezal z postele. „Eleanor si myslí, že zomieraš, a stoj čo

stoj ťa chcela vidieť. Potom poslala tú druhú, tvoju Jessiku, a tú som prichytil, ako sa oknom vkrádala do spálne. Chytil som ju za opasok a stiahol z okna."

„Ak si jej ublížil, tak ťa..."

„No čo?" vzdoroval mu Nick.

„Ďakujem ti," zamrmal Alex.

„Máš tie pamflety?"

Alex si vystrel chrbát. „Tri dni som cválal na koni. Nespal som a takmer nič som nejedol, ale tie prekliate letáky som zohnal. Len čo sa riadne vyspím, tak o deň, o dva pôjdem a roznesiem ich po meste." Usmial sa. „Takže Jessika sa ku mne chcela dostať cez okno. Zbadala, že izba je prázdna, alebo nie?"

„Nie, stihol som ju stiahnuť. Chod' si ľahnúť a ja pôjdem do svojej spálne. Zajtra ťa tie ženské určite navštívia."

„Až keď ti dám súhlas. Musím si dať," povzdychol si, „parochňu a urobiť zo seba tučného chlapa."

„To je tvoj problém. Ja budem zajtra oddychovať na svojej lodi a nechám sa obsluhovať. Musíš sa o seba postarať sám."

Alex bol príliš unavený, aby mu protirečil. Vyzliekol si šaty a nahý vložil do postele. Ani sa nestihol poriadne prikryť, a už spal.

Zobudila ho až nežná malá rúčka, ktorá ho držala za zápästie.

„Alex," pošepla Jessika. „Alex, si v poriadku?"

Niekde ďaleko v mysli si uvedomil nebezpečenstvo, ale zároveň pocítil veľkú túžbu po nej. Chytil jej dlaň a chcel ju pobožkať. No na polceste k ústam si uvedomil, čo vlastne robí. „Jess?" povedal zachrípnutým hlasom.

„Áno," ticho odvetila. „Prišla som sa na teba pozrieť, či si v poriadku. Eleanor sa o teba strašne bojí."

Alex pomaly prichádzal k rozumu. Práve v tej chvíli nebol ani tučný Alex, ale ani Čierny jazdec. Otvoril oči a vydýchol si, že bola tma. „Podaj mi jednu z tých parochní," požiadal ju a prikryl sa, ako sa len dalo. Už len to mu chýbalo, aby Jessika zbadala, že má namiesto plešiny husté tmavé vlasy. Len nedávno sa mu v nich tak náruživito prehrabávala.

„Alex, veď som ti povedala, že mi neprekáža, ak ťa uvidím bez parochne."

„Prosím, Jessika," zafňukal ako malé decko.

Keď si už zvykol na tmu, strčila mu do ruky najmenšiu parochňu. Nazrel spod prikryvky a poprosil ju, aby sa otočila.

Zamrmala, ale poslúchla ho a na jeho prekvapenie už nepovedala ani slovo.

Keď si zakladal tú malú parochňu, zvyčajne si musel pevne zopnúť vlasy, ktoré mu spod nej vytrčali. Teraz mal problém, ako si ich pod ňu ukryť. Dúfal, že mu nebude trčať ani jedna čierna sponka, ktorá by určite neunikla jej bystrému zraku. "Podala by si mi plášť?" požiadal ju zdvorilo. Dúfal, že lesklý saténový plášť upúta jej pozornosť a nebude si ho tak pozorne všimáť.

Otočila sa a pozrela naňho. „Sľúbila som Eleanor, že na tvoje šaty nepoviem ani slovo. Myslím si však, že to splním iba vtedy, ak tie príšerné veci prestaneš nosiť. Teraz si sadni, aby som sa ti mohla dobre pozrieť. Eleanor je presvedčená, že máš smrť na jazyku. A podľa tvojho hlasu nie je ďaleko od pravdy."

Alex napriek tomu zostal pod prikryvkou. Potichu si zanádal na zvedavú ženskú a potom na ňu pozrel. „Nemôžem si sadnúť, pretože som nahý." Jessika sa pri tej predstave striasla a Alex, ktorý to videl, takmer stratil rozvahu. Až príliš rýchlo vstala a otvorila komodu, ktorá stála pri posteli. Vybrala z nej košeľu a hodila mu ju. Hneď sa aj otočila na druhú stranu. Ako si sadol, prikryvka odhalila jeho silné svalnaté telo. Keď už mal košeľu na sebe, pomyslel si, že ju nechá pykať za to, čo mu povedala ako Čiernemu jazdcovi.

Sadol si a oprel sa o čelný rám postele. Na brucho si dal vankúš a celé ruky si zakryl tak, že mu spod prikryvky vykúkali iba prsty. „Môžeš sa otočiť," povedal bezducho. „Už vyzerám celkom dôstojne."

Jess zapálila sviecu a skúmavo sa naňho pozrela. „Nevyzeráš tak zle. Čo ti vlastne je?"

„Opäť sa ozvala stará choroba. Môj lekár tvrdí, že asi nebudem dlho žiť. Hovoril som ti už o tom?“

Jessika sa zamračila a položila sviecu na stôl. „Nezdalo sa, že by si bol chorý. Okrem toho, že vyzeráš zle, nesprávaš sa ako úbožiak. Prepáč, sľúbila som Eleanor, že ťa nebudem urážať. No dobre. Teraz, keď som videla, že si v poriadku, môžem už ísť. Musím rozniesť ryby. Ty sa pekne najedz, lebo kvôli tebe som od Eleanor riadne dostala. Možno ťa prídem pozrieť o niekoľko dní.“ Otočila sa, že odíde.

Rýchlym pohybom ju však chytil za zápästie. „Jess, nemohla by si ešte chvíľu zostať? Som tu tak sám.“

Pokúšala sa mu vyklízuť, no nemohla. „To je tvoja chyba, Alex. Postavil si pred dvere toho býka, čo k tebe nechce nikoho vpustiť.“

„Ja viem," povedal. „Ja iba nechcem, aby ma takto videli.“

„Na prvý pohľad vyzeráš lepšie ako vtedy v tých..." Odmlčala sa. „V poriadku, zostanem ešte chvíľu. O čom sa chceš rozprávať?“

Chcela si zobrať stoličku, ale Alex ju ešte vždy držal za ruku a prinútil ju sadnúť si k nemu na okraj posteľe.

„Čo si robila, kým som bol chorý?“

„Chytala som ryby.“

„Nič viac?“ spýtal sa.

„Čo by som ešte mala robiť? Teraz mi to trvá trikrát tak dlho, ako keď som mala loď, a nechytím ani polovicu toho, čo predtým.“

Stále ju držal za ruku. „A nemáš problémy s ich predajom?“

Jess sa usmiala. „Admirál Westmoreland a jeho muži prejedia celý zisk Wentworthovho obchodu. Včera som im napríklad odniesla ustrice.“

„A ako sa má Abigail?“

Jessike sa pri tej otázke skrivili ústa. „Kolujú také reči, že Ethan a Abigail sa nemôžu dočkať noci a idú spať ihneď po večeri.“

Alex si odkašlal, čím zakrýval smiech. „A ako sa má tvoj Čierny jazdec?“

„Hnevá sa," vyhrklo z nej bez rozmyšľania.

„Je na teba nahnevaný, alebo je zmätený?“

„Do toho ťa nič." Už chcela odísť, ale Alex ju pevne držal za ruku.

„Milenecké hádky?“ doberal si ju.

„My nie sme..." začala hovoriť, no náhle prestala a zahľadela sa do zeme.

„Môžeš sa mi zdôveriť," prehováral ju. „Stavím sa, že ste sa opäť stretli. Mala si šťastie, že nebol na nočnom výjazde, pretože som bol priveľmi chorý, aby som ťa opäť zachraňoval.“

Tentoraz sa mu vyšmykla, schmatla vankúš a hodila mu ho do hlavy. Z parochne opadal púder. „Ty hlupák!" nadávala mu. „Ty nafúkaný, lenivý hlupák! To je tvoja vina. Ty si spôsobil, že som o ňom začala pochybovať. On je nádejou pre toto mesto, zatiaľ čo ty si iba predmetom výsmechu. Si iba..." zarazila sa, keď zbadala, že Alex sa nehýbe. Hlavu mal neprirodzene vytočenú na jednu stranu.

„Alex!" skríkla, naklonila sa k nemu a sledovala, či dýcha. „Alex, nechcela som ti ublížiť. Zabudla som, že si taký slabý. Och, Alex, nechcela som. Prosím, nezomieraj. Skutočne som ti vďačná za všetko, čo si pre nás urobil." Zdvihla mu hlavu, pritisla si ju na prsia a hladila ho po líci. „Alex, ospravedlňujem sa," povedala nežne. „Už ti to neurobím.“

Ako sa túlil na jej prsia, potláčal smiech a tešil sa z jej tesnej blízkosti. Potom ju chytil okolo drieku a zastonal.

Chcela sa vymaniť z jeho náručia, ale držal ju prisilno.

„Jess, cítim tvoju energiu. Chvíľu ma pevne drž, aby tvoja sila prešla aj na mňa.“

Tuho si ho privinula k sebe. „Nechcela som ti ublížiť. Hovoril si také škaredé veci, že som zabudla, aký si krehký.“

„Bolo by... bolo by ti za mnou smutno, keby som zomrel?“

Chvíľu váhala. „Áno, myslím, že áno. Hoci si mi spôsobil veľa problémov, si skutočný

priateľ, nielen môj, ale aj našej rodiny. Viem, že som bola na teba zlá, ale uvedomujem si, že v ten deň, keď mi zhabali loď, si ma skutočne zachránil. Mohla som vyparatiť nejakú hlúposť."

Alex zdvihol obočie. „Tak trochu, áno."

„Už sa cítiš mocnejší?"

„Áno, oveľa," vzdychol a pritúli! sa na jej prsia.

„Alex, ach... neviem, či si to Eleanor predstavovala takto. Mám ešte veľa práce."

„Áno, samozrejme," povedal bezducho a pustil ju.

„Chápem. Zostanem tu sám, až kým si na mňa niekto nespomenie a nedonesie mi jedlo."

„Poviem Eleanor, aby za tebou prišla," povedala a upravila si šaty.

„Ona tak skoro nepríde."

„Myslím, že máš pravdu. Poviem jej to až doma. Najprv musím ísť po siete."

„Čo je pár hodín hladu v porovnaní s časom, ktorý niekomu ešte zostáva do smrti?" Otočil hlavu na druhú stranu.

Jessika si povzdychla. „Možno v kuchyni ešte niečo zostalo. Idem sa pozrieť."

Vrátila sa a doniesla mu studené kuracie mäso a k tomu chlieb, syr, víno a vajcia natvrdo. Podnos položila vedľa neho a chystala sa odísť, no zdalo sa jej, že sám na to nedočiahne. O chvíľu už sedela pri ňom a spoločne jedli. Začala mu rozprávať o svojich plánoch a nápadoch, ako bude roznášať letáky po Warbrooku.

„Nesmieme dopustiť, aby nás aj naďalej takto utláčali," povedala neústupčivo.

„A čo Čierny jazdec, odmietol ti s tým pomôcť? Predpokladám, že si ho požiadala o pomoc."

Jess si uvedomila, že mu porozprávala všetko okrem toho, že sa milovali.

„Povedala si, že je nahnevaný. Prečo?"

Oči jej zažiarili. „Príliš som ťa počúvala. Nazvala som ho neschopným slabochom."

„Presne takto si mu to povedala?"

„Viac-menej áno," prisvedčila a začervenala sa. „Už so mnou nie je šťastný, a možno sa nikdy viac neuvidíme."

Alex je stisol ruku. „Ak je múdry, vráti sa."

Usmiala sa naňho a potom sa zahľadela na slnečné lúče, čo sa začali predierať cez okenice. „Musím už ísť, lebo nechytím ani jednu rybu." Položila podnos na Alexov písací stôl a nečakane ho pobožkala na čelo. „Ďakujem ti za všetko, čo si pre mňa urobil, aj za to, že si ma vypočul. Poviem Eleanor, aby ťa nechala odpočívať."

Usmial sa na ňu. Jeho úsmev v nej na chvíľu vyvolal pochybnosti.

„Aby si vedel, ani nevyzeráš tak zle. Ak ti nájdeme nevestu, mala by ťa vidieť v posteli. Teraz si už oddýchni," povedala a vyšla z izby.

Alex si ľahol na vankúše a smial sa. „Žiarliš, Čierny jazdec?" povedal nahlas pre seba. „Mal by si, pretože s tebou ešte nikdy takto nehovorila." Hodil parochňu na zem a s úsmevom si ľahol spať.

Kedže po admirálovom príchode do Warbrooku sa Čierny jazdec dlhší čas neobjavil a anglickí vojaci ľudom naháňali strach, admirál začal poľavovať a tešil sa z toho, že sa ho ľudia boja. Hoci im z očí sršala nenávisť, nik sa mu neodvážil postaviť na odpor. Dokonca sa chvastal, že toto mesto nepotrebovalo nič iné, iba tvrdú ruku.

Ked' sa Čierny jazdec opäť objavil, admirál na to vôbec nebol pripravený.

Na úsvite sa mesto prebudilo na zvonenie zvona, ktorý bol upevnený na konci Montgomeryovského domu. Niekedy ho používali na výstrahu pred Indiánmi, ale teraz oznamoval iba požiar, alebo nejakú katastrofu.

Muži a ženy v polospánku vychádzali z domov a nechápavo sa pýtali, čo sa deje.

Každý našiel na svojich dverách leták. Nechápavo sa dívali a s každým slovom, ktoré prečítali, sa im rozjasňovali oči. Písalo sa v nich, že aj Američania majú svoje práva a že sa blíži koniec anglickej nadvlády. Okrem toho upozorňovali obyvateľov Warbrooku, že Angličania nemajú právo prehliadať ich domy bez povolenia, ako aj to, že vo svojich domoch nemusia ubytovať anglických vojakov. Pamflety odsudzovali colné zákony a oznamovali, že Američania majú právo vyvážať tovar a dovážať ho do Ameriky bez toho, aby museli ísť cez Anglicko.

„Zabavte ich!“ zreval admirál Westmoreland, stojac na verande u Wentworthovcov. Na dlhej nočnej košeli mal prehodené sako z uniformy. S odporom sa pozrel na pani Wentworthovú a vytrhol jej z rúk leták. „Vráť sa do kuchyne, kam aj patíš, baba jedna.“

Práve sa chcel vrátiť späť do domu, keď zaznel zvon majáka na južnom cípe ostrova. Ľudia prestali čítať a znehybneli.

V diaľke na veži majáka bolo vidieť postavu v čiernom, ako sa tam odvážne vypína.

„Veď to je Čierny jazdec,“ skríkol ktosi a jeho slová sa niesli vo vetre ako tajfún.

Ked' sa celé mesto dívalo, Čierny jazdec hodil z majáka zväzok letákov, ktoré začali poletovať ako listy zo stromov na jeseň. A už ho nebolo.

„Chyťte ho!“ rozkázal admirál a kričal na polooblečených vojakov. Dvaja z nich mali ešte na tvári holiacu mydlovú penu.

„A zhabte aj tie hlúpe pamflety,“ vrieskal admirál a jeden z nich zlostne pokrčil a hodil na zem. „Každý, u koho sa nájde hoci len jeden z týchto letákov, odvisne.“ S týmito slovami sa vrátil do domu, takže nezbadal, ako pani Wentworthová pristúpila jeden z letákov a podsunula ho pod kvetináč.

To popoludnie sedel Alex u nich v spoločenskej miestnosti a popíjal pivo. Zrazu s úsmevom na tvári vstúpila do izby Jessika. Na zem položila sieť plnú rýb. Ked' zazrela Alexa, venovala mu široký úsmev.

„Videl si ho?“ vydýchla si. „Ja som to nestihla, no každý tvrdí, že bol skvelý.“

„Predpokladám, že hovoríš o Čiernom jazdcovi?“ Alex sklopil zrak k účtovnej knihe. Chcel zistiť, ako Pitman hospodári. „Ak chceš vedieť, podľa mňa je to prekliaty hlupák. Mesto teraz môže od admirála čakať odplatu.“

„Súhlasím s tebou,“ ozvala sa Eleanor, pričom jednu ruku držala v peci, aby zistila, či je už dostatočne horúca. „Všetkých nás potrestá za to, čo urobil Čierny jazdec.“

„No dobre, ale čítali ste tie pamflety? Nevidela som ani jeden z nich,“ smutne sklopila hlavu Jessika. „Na naše dvere asi zabudol.“

„Je to prvá rozumná vec, ktorú dnes od teba počujem,“ poznamenal Alex. „A teraz, Jessika, prestala by si ma už vyrušovať rozprávkami o vyparádenom rebelovi? Musím spočítať tieto čísla.“

Jess sa zahľadela na jeho napudrovanú parochňu a potom jedným rýchlym ťahom otočila k sebe účtovnú knihu. „Dvestotridsaťosem libier a dvadsaťdeväť šilingov,“ vyhrklo z nej. Pozrela na Alexa, zobrala mu z ruky pero, prstom prešla po ďalších piatich stĺpcoch s číslami a pod každý z nich napísala súčet. Potom opäť otočila účtovnú knihu, aby to videl. „Nieko vie aj robiť. Nesedíme všetci na zadku, ale sledujeme, čo sa vôkol nás deje.“

S týmito slovami sa otočila a vyšla z domu, pričom ignorovala Eleanor, ktorá na ňu

naliehala, aby sa Alexovi ospravedlnila.

No Alexove slová sa, žiaľ, začali naplňať. Admirála Westmorelanda veľmi rozzúrilo, že Čierny jazdec sa opovážil objaviť, keď mal už mesto takmer pod kontrolou. Ihneď zariadil, aby zabavili tri nákladné lode, ktoré dal strážiť. Vysvetľoval to tým, že kapitáni na svojich lodiach prechovávali pašovaný tovar. Každý však vedel, že všetkých troch v tú noc admirál videl, ako čítajú letáky.

Dvoch mužov zavreli do väzenia po tom, čo ich doma uprostred noci prepadli a našli u nich nejaké nelegálne dokumenty.

No admirál sa ich neodvážil povesiť, pretože si vedel predstaviť, ako by ľudia v meste reagovali. Čierny jazdec im poskytol presne to, čo chcela Jessika - dal im nádej.

Admirál nechcel ľudí zbytočne provokovať. Chcel im iba dať najavo, že v meste je pánom on. Jedného muža dal zbičovať, pretože vojaci ho počuli čosi si šomrať o nezávislosti.

Jedného večera, keď sa Jessika vracala zo zátoky, zbadala, že v mučiarni na námestí niekto je. Ako tak kráčala, takmer zakopla o Abigail, ktorá sa schovávala v tieni a fňukala.

„Čo tu robíš?“ spýtala sa Jessika. „Takmer som do teba narazila.“

Abigail sa ešte väčšmi rozplakala.

Jess si povzdychla a položila ustrice na zem. „Abby, povedz mi, čo sa stalo?“ spýtala sa súcítne. „Pohádali ste sa s Ethanom?“

Abigail si vyfúkala nos a ukázala smerom k mučiarenskej klade.

V poslednom čase bola stále plná, no teraz, ako tak hľadela do dialky, oči sa jej od prekvapenia poriadne rozžiarili. „Je to... tvoja matka?“ spýtala sa celá zdesená.

Abby prikývla a opäť začala plakať.

Jess sa oprela o strom, aby nabrala rovnováhu. Pohlád na pani Wentworthovú, keď stála pri peci a varila ustrice, bol celkom zábavný, ale pohľad na tú hrdú dámu v takej situácii už nebol taký smiešny. „Admirál?“ spýtala sa.

Abby prikývla. „Povedal, že jej správanie voči Angličanom nie je dosť dôstojné.“ Zvýšila hlas. „Admirál si odklepol popol z cigarety na brokátové kreslo a mama sa na to ponosovala.“ Abigail sa opäť rozvzlykala.

„Ako dlho tam už je?“

„Štyri hodiny. A v tej strašnej tme musí zostať ešte ďalšie tri hodiny.“

„Predpokladám, že bez vody.“

Abby vyzerala zdesene. „Och, nie, admirál tak rozkázal...“ Jessika jej pošepla niečo, pričom sa Abby zaiskrilo v očiach. „Myslím, že s tebou súhlasím,“ povedala ticho, „no admirál prikázal, že s ňou nikto nesmie prehovoriť ani slovo.“

„Ved' aj budem ticho,“ odvážne povedala Jessika. Odišla k studni, nabrala vodu a priniesla ju pani Wentworthovej. Tá tam bezducho sedela. V očiach mala žiaľ a vlasy, ktoré nosila vždy pekne upravené, jej lietali vo vetre.

Jess jej priložila naberačku s vodou k perám. Pani Wentworthová zdvihla hlavu a s údivom na ňu pozrela.

„Ďakujem, Jessika,“ pošepla. „Po tom všetkom si takú láskavosť ani nezaslúžim.“

„Pssst,“ tíšila ju Jess a hladkala ju po vlasoch. „Ste moja najlepšia zákazníčka. Mám vám zajtra priniesť plný vozík ustríc?“

„Áno, a mohla by si povedať Eleanor, aby mi upiekla tie jej vynikajúce ustricové bochníky. Myslím, že to je všetko. A ešte budem potrebovať...“ Náhle však stíchla. „Ach, Jess, utekaj!“

Z aleje zrazu vybehol kôň s admirálom v sedle, ako keby naháňal nejakého zločinca. Vytasil meč a jeho hrot pohladil Jessiku.

„Kto si?“ zreval na ňu z výšky.

„Jessika Taggertová, patrila mi loď Mária Katarína,“ povedala nahlas.

Hrotom meča jej zdvihol bradu, aby jej pozrel do tváre. „Ach, áno,“ povedal pokojne, „tá, o ktorú mal záujem aj Čierny jazdec. Teraz už chápem.“ Odložil meč. „Zakázal som, aby s ňou niekto hovoril.“

„Ved' nepovedala ani slovo,“ zastala sa jej pani Wentworthová. „Iba tadiaľto

prechádzala."

Admirál pozrel na jednu ženu, potom na druhú, a nevedel, komu má veriť.

„Pane, slečna Jessika nám nosí ustrice, ktoré tak zbožňujete," dodala pani Wentworthová.

Jessika sa naňho iba mlčky dívala.

On si ju však prezeral od hlavy až po päty. „Si príliš pekná, aby si sa takto obliekala. Prikazujem ti nosiť ženské šaty, inak sa ocitneš v mučiarenskej klade." Uštipačne sa zasmial. „Alebo by ťa mohli obliecť moji vojaci. Tak, prajem vám príjemný večer." Popohнал koňa a odišiel.

„Už chod'!" súrila ju pani Wentworthová. „Chod' už, a ďakujem ti, Jessika."

Jessika sa pustila do behu. Bežala cez námestie, popri Abigail, ktorá za ňou hľadela, akoby bola napoly blázon a napoly svätica. Cestou schmatla svoje ustrice a utekala smerom k Montgomeryovcom.

Spoločenská miestnosť zívala prázdnotou. Kým lapala dych, do izby sa priplietol Alexander.

„Videl som ťa bežať," povedal znepokojene. „Je všetko v poriadku?"

„Eleanor už odišla?"

„Áno, jedno z detí je choré. Marianna ju poslala domov."

„Ktoré?"

„Jeden z tých drobcov." Pokrčil plecami. „Prečo si bežala?"

V rýchlosti mu povedala o pani Wentworthovej a admirálovi. „Musím ísť domov. Tieto ustrice budú na zajtra."

Predtým, než stihla odísť, chytil ju za ruku. „Jess, chcem, aby si sa admirálovi neplietla do cesty. Napadlo ti niekedy, že Čierny jazdec ti asi preto nenechal leták na dverách, lebo ťa z toho chce vynechať?"

Osopila sa naňho. „Je mi zle z toľkej zbabelosti. Či sme azda ovečky, ktoré poslušne idú na porážku? Musíme bojovať."

„Nechaj mužov, nech bojujú," okríkol ju zlostne. „Toto nie je pre ženy a deti."

„Chudera pani Wentworthová sedí v mučiarenskej klade, ruky má v okovách len preto, že chránila svoj nábytok, a ty tvrdíš, že ženy do toho nemajú čo hovoriť? Pust' ma, musím ísť k rodine."

„Ak budeš protirečiť admirálovi, nijaká rodina ti nezostane," kričal za ňou. „Prekliaty Čierny jazdec!" zašomral popod nos, a keď do izby vstúpila Marianna, aj ju v mysli preklial za to, že sa vydala za Pitmana a všetko to zapríčinila.

„Ako sa to pozeráš, Alexander," karhala ho Marianna. „Urobila som niečo zlé?"

Snažil sa potlačiť hnev. „Pomôž mi nájsť nejaké dámske šaty pre Jessiku Taggertovú."

Marianna od prekvapenia niekoľkokrát otvorila a zatvorila ústa. „Nechcem ani počuť, do čoho sa to dievčisko zasa zaplietlo. Pod' so mnou do mamej izby, a kým pre ňu niečo nájdeme, porozprávaj mi o tom."

O nejaký čas si Alex išiel ľahnúť, ale ako vchádzal do spálne, zavolať ho otec. Alex v tej chvíli znehybnel. Zdalo sa, že hocikomu môže prepáčiť, že ho v preoblečení nespoznali, ale svojmu otcovi nie. Keď si spomenul, ako chladne ho po príchode do Warbrooku privítal, hneď sa nazlostil. Bolo to preto, čo povedala Jessika, že Kit a Adam, sú jeho najlepší synovia?

„Chceli ste ma vidieť, pane?" odmerane sa spýtal Alex. Kedykoľvek zbadal otca, prehnane predstieral svoju lenivosť a malátnosť.

„Počul som dobre, že Jessika na teba zvýšila hlas?"

„Áno, dobre ste počuli." Zívol a rozviazal si šnúrkou na rukáve. „Nahnevala sa, lebo som nesúhlasil, že Čierny jazdec je náš záchranca."

„Nemyslíš si, že pomáha mestu?"

Alex trochu pokrčil kolená, aby sa videl v zrkadle, čo viselo na protiľahlej stene. Potom si upravil lokňu na parochni. „Ten chlap vyrába samé problémy. Keby sa neobjavil, možno by sa admirál vrátil do Anglicka."

„A to si povedal aj Jessike?"

Alex sa pozrel na otca. „Pravdaže. A nemal som?“

„Každý má na to svoj názor. Mimochodom, našla ťa v to popoludnie v spálni, keď sa zakrádala okolo domu?“

Alex nechcel dať najavo, že ho tá otázka prekvapila. „Prišla za mnou nasledujúce ráno. Chceli ste sa ma ešte niečo opýtať? Po chorobe som dosť unavený a chcel by som si ísť ľahnúť.“

„Môžeš odísť,“ odvetil Sayer s úškl'abkom na tvári. „Chod' a vyspi sa.“

Alex zovrel päste a zamieril do svojej spálne.

Jessiku neprešiel hnev ani na druhý deň, keď chytala ryby. Zlostila sa na Eleanor, ktorá jej kázala ísť za Mariannou a poďakovať sa za štvoro šiat, čo jej večer poslala.

„Už mi lezie na nervy,“ šomrala si popod nos a myslela tým svoju sestru. Eleanor ju česaním vlasov, sťahovaním korzetu a obavami o jej vzhľad obrala o najkrajšie ranné chvíle.

„Ako mám chytať ryby v sukniach?“ ponosovala sa

Jess.

„Keď budeš vo väzení, už nijakú rybu neulovíš,“ povedala Eleanor. „A ak nepočúvneš admirála, raz-dva sa tam dostaneš.“

Takže teraz, v nádherných šatách, ktoré na nej sedeli ako na krajčírskej figuríne, kráčala smerom k Montgomeryovcom.

Znervózňovalo ju, že nevie, čo sa okolo nej deje, hoci na príčine bola ona sama. Akýsi muž na koni nemohol spustiť zrak z tol'kej krásy a svojho koňa naviedol rovno na koč, čo išiel pred ním. Kone zapriahnuté do koča sa splašili, pretože kočiš takisto venoval pozornosť Jessike. Zdvihli sa na zadné a pohonič spadol z koča. Kone sa zľakli a rozbehli sa aj so starou pani Duncanovou, ktorá sedela vo vnútri a bezmocne kričala. Dvaja mladíci narazili do ženy, ktorá niesla šesť tuctov vajec, lebo zízali na Jessiku. Vajíčka spadli na zem, niektoré sa rozbili, iné rozkotúľali. Ďalší muž s klietkou, v ktorej mal husi, sa pošmykol na troch z tých vajíčok. Husi sa zľakli a vybehli z klietky rovno kováčovi pod nohy. Tomu hneď spadla žeravá podkova - pretože kvôli Jessike sa nesústredil na prácu. Podkova zavadila žrebčovi o nohu a ten ňou tak kopol, že zhodil podperu, čo podopierala kovadlinu. Tá zhodila ďalšiu podperu a zrazu sa prístrešok zrútil. Kováč aj s koňom len-len že stihli vybehnúť.

Admirál stál na kopci spolu s Alexandrom a všetko to videl.

Keď k nim Jessika došla, Alex si utieral oči, lebo od smiechu až plakal.

„Prišla som ti poďakovať za šaty,“ povedala Jessika, no na admirála sa ani nepozrela.

Admirál hľadel na zmätok, ktorý za sebou zanechala. Ženy kričali na mužov, zvieratá sa ozývali, každý zmätene pobehoval. Potom sa pozrel na Jessiku a od hnevu až sčervenal.

Zdvihol ukazovák a rozkázal: „Vydáš sa!“ zreval. „Do štrnástich dní sa vydáš.“ Zbehol dolu kopcom ako búrka a kričal na ľudí, aby urobili poriadok.

Jessika sa za ním obzrela. „Čo sa deje?“ nechápavo sa spýtala. „Čo sa tam dolu stalo?“

Alexander už nevydržal, začal sa pučiť od smiechu a vtiahol ju do domu.

„Vari si pojedol divé huby?“ spýtala sa, lebo si myslela, že prišiel o rozum.

Alex jej porozprával, čo sprevádzalo jej cestu do mesta. Vtom však zbadal Jessiku aj Amos Coffin, otočil sa za ňou a džbán, čo držal v ruke, sa rozbil o kozub na márne kúsky. V ruke mu zostalo iba uško.

„Čo si azda zbadal príšeru?“ odsekla Jessika. Alex sa opäť rozosmial. „Muži, muži!“ poznamenala a pohla sa k dverám.

„A cez mesto radšej nechod,“ volal za ňou Alex a od smiechu sa až dusil.

S odporom naňho zazrela a buchla dverami. Prirodzene, že už nešla cez mesto. Išla ako vždy lesnou cestičkou a on to vedel.

Jessika si na dámske šaty s dlhou sukňou nevedela zvyknúť. Nohavice sa jej zdali na chytanie rýb oveľa pohodlnejšie a praktickejšie. Bola v malej zátok, ktorú už pokladala za svoju - jej a ešte Čierneho jazdca. Pri tej predstave sa usmiala. Bola sama, vytiahla si teda šatku z hlbokého štvorcového výstrihu a priviazala ňou okraj sukne k pásu. Hlboký výstrih jej teraz odhaľoval takmer celé prsia, no ona bola priveľmi zaneprázdnená, aby si to uvedomila. Stiahla si pančuchy, topánky a takto, s odhalenými nohami, hádzala siete do mora a chytala ryby.

Slnko už takmer zapadalo, keď sa tam objavila Eleanor a nešikovne schádzala dolu šikmým zrázom k zátok.

Jessika ihneď zbystrila pozornosť. „Niečo sa asi stalo," povedala si pre seba a takmer pustila sieť.

„Nie," odvetila Eleanor. „Myslela som si, že tu budeš. Alex dáva pozor na deti, tak som za tebou prišla, aby sme sa porozprávali." Premerala si svoju sestru od hlavy až po päty a prekvapene hľadela na jej poloobnažené nohy a prsia. „Dúfam, že ma ani jeden z tých mužov neprenasledoval."

„Akých mužov?" spýtala sa Jessika, ťahajúc z mora sieť plnú rýb a krabov.

„Hovorila som Alexandrovi, že určite nemáš ani potuchy, čo sa robí. Jessika, nepočula si admirála? Povedal, že do dvoch týždňov sa musíš vydať."

„Ach, to viem. Napiekla si ustricové bochníky pre pani Wentworthovú?"

„Jessika!" skríkla Eleanor. „Počúvaj ma konečne. Musíš si vybrať manžela."

„Eleanor, nenechám sa od neho zastrašovať. Nemám v úmysle vydať sa - aspoň nie teraz."

Eleanor predstúpila pred svoju sestru. „Priveľa ľudí dnes ráno počulo, čo ti admirál prikázal. Akiste si bude stáť za slovom, pretože inak by vyzeral ako hlupák. Och, Jessika, ako si sa do toho vôbec zaplietla?"

„Ja o ničom neviem. Nech sa s ním pohovára Alex. Zdá sa, že sú priatelia," protivné odsekla Jess.

Eleanor si sadla na spadnutý kmeň stromu. „Čo mám spraviť, aby si ma konečne začala počúvať? V hre je admirálova povest'. Asi tak dvadsať ľudí v meste sa ho už pokúsilo provokovať, že sa kvôli nemu nevydáš, nech by sa dialo čokoľvek. A keď mu to teraz niekto pripomenie, nazlostí sa ešte väčšmi. Vyhlásil, že ak sa do dvoch týždňov nevydáš za Američana, na pätnásty deň ťa donúti zobrať si Angličana."

Jessika spozornela a konečne začala skutočne počúvať, čo jej Eleanor hovorí. „A to všetko sa udialo za jeden krátky deň?"

Eleanor iba zdvihla obočie. Jessika vôbec netušila, akú pohromu spôsobila v to ráno.

„Jess, dnes za tebou k Montgomeryovcom prišli štrnásť celkom sympatických a dvaja menej sympatických pytači. Väčšina z nich ti priniesla aj dary."

Jess sa rozosmiala. „Aké dary? Prasa? Prasa by sa nám aj zišlo. Ak mi niekto prinesie prasa, ktoré bude mať malé prasiatka, budem jeho."

„Jess, toto je vážna vec."

Jessika si prisadla k sestre. „Admirála sem poslali iba preto, aby skoncoval s Čiernym jazdcom. Pre nič iné. Nemá právo nútiť ma do svadby."

Eleanor ju chytila za ruku. „Podpálil ti loď, a môžeme prísť aj o dom. Myslím, že dnes ráno vyriekol niečo, o čom ani nestihol porozmýšľať, no teraz si už musí stáť za slovom. A navyše miestni muži tohto mesta by mu ani nedovolili stiahnuť rozhodnutie späť. Ved' mnohí z nich majú jedinečnú šancu oženiť sa s tebou."

„Skutočne?" odvetila Jess s úsmevom. „A je medzi nimi aj voľakto zaujímavý? A čo tak Lawrencových najmladší syn?"

„Ved' má iba sedemnášť!"

„Čím mladší, tým lepšie sa dá vycvičiť. No dobre," dodala, keď Eleanor opäť spustila krik. „Dajako to vyriešime. Nazdávam sa, že Alexander by to vedel urovnať."

„Lenže až pričasto ti zachraňuje kožu."

„Je to iba navoňaný starý mládenec. Nič viac. Keď nemôže robiť nič iné, tak nech aspoň

narába jazykom. Pomôž mi s rybami a poďme už domov. Zajtra sa o všetkom porozprávame."

„Veď zostáva iba trinásť dní," pripomenula Eleanor zvýšeným hlasom.

Jess pozerala na sestru a nahla sa po siete. „Možno by som sa mohla vydať za toho mocného Rusa, toho Nicka."

„Iba cez moju mŕtvolu," odvrkla Eleanor, no vzápätí si rukou zakryla ústa. „Chcem povedať... prečo nie..."

Jessika začala vyprázdňovať sieť a pritom si písкала.

Keď sa blížili k ich malému deravému domčeku, pochopila, o čom Eleanor hovorila. Hoci bolo neskoro, na cestičke k ich domu stáli v zástupe niekoľkí muži a čakali na Jessiku. Jedni držali zvädnuté kvety, druhí roztopené cukríky z javorového cukru, a ďalší postávali s čapicou v ruke.

„Slečna Jessika, ja vlastným dva hektáre dobrej úrodnej pôdy a bol by som veľmi rád, keby ste sa stali mojou ženou."

„Ja mám loď, ktorá sa volá Molly D, a môžeme na nej spolu plachtiť. A šnúru na bielizeň vám zavesím, kde len budete chcieť."

„Tridsať kilometrov severne od New Sussexu mám sklad a na oranie kúpim mulicu."

„Ja mám šesť mulíc, tri voly a osem hrncov na varenie. Slečna Jessika, chcem si vás vziať za ženu."

Ako sa predierali chodníkom, Jessika na nich civela s otvorenými ústami. Keď prichádzali k mužovi, ktorý držal na šnúрке tučné prasiatko, Eleanor takmer zastala a silno Jessiku štychla.

„Už ti niet pomoci," povedala, keď vchádzali dovnútra. Potom za sebou zabuchli dvere.

„Ani som nevedela, aká som obľúbená," s úsmevom poznamenala Jess. „Možno by som sa mala postaviť do prístavu a čakať, kto by za mňa ponúkol viac. Aj keď ten chlapík s prasiatkom vyzeral veľmi dobre."

Eleanor hodila na stôl vrečko obilných krúp na kašu. „Neostáva mi nič iné, iba ťa predať, jednoducho ťa predať. Potom budeme mať aspoň aký-taký pokoj."

„Takže nie jedlo, ale budete mať odo mňa pokoj," odvrkla dotknuto. „Eleanor, nerozčuľuj sa. Zajtra to pominie. Veď ja sa nechcem vydávať. Uvidíš, že Alex tým svojím zlatým jazykom uhovorí admirála a starý pán na mňa zabudne. Veď uvidíš." Sadla si a v duchu si sľúbila, že sa nevydá za nikoho iného, len za svojho Čierneho jazdca. Zatiaľ však musí čakať, kým príde správny čas, a on jej odhalí pravú tvár. Potom s ním pyšne vykročí k oltáru.

Jessika sa usilovala sústrediť na sieť a ryby, ale jednoducho sa obzerala vôkol seba. Posledný týždeň a pol bol pre ňu hotovým peklom. Už sa jej videlo, že na ňu muži striehnu za každým rohom. Zdalo sa jej, že sú všade - muži, ktorí sa jej klaňajú, ktorí jej ponúkajú svoje bohatstvo, a ktorí po nej túžia. Niektorí prišli až z ďalekého juhu, z Bostonu. Istý francúzsky obchodník s kožušinami prikvitol až zo severských lesov. Dupočul sa, že vo Warbrooku je plná loď žien na predaj. Keď zistil, že ide iba o jednu, bol dosť sklamaný. Jessika sa mu skutočne páčila, ale s jedinou sa neuspokojil.

Toto obdobie bolo pre ňu veľmi nepríjemné. Pred pytačmi sa utiekala do svojej malej zátoky.

Eleanor a Alexovi trvalo takmer týždeň, kým Jessiku presvedčili, že admirál to myslel vážne. Vyhrážal sa, že ak ho neposlúchne, jej samej, jej rodine alebo domu sa niečo stane. Dokonca ju predstavil aj tomu, ktorého si bude musieť vziať, ak nepočúvne - veľkého tupca so silnou, večne zaslintanou dolnou perou. Admirál mal nesmierne potešenie z toho, ako sa Jessika pri pohľade na svojho vyvoleného striasla.

Ako tak vyťahovala sieť a robila si svoju každodennú robotu, začala premýšľať nad tým, ako sa jej život zmení, keď sa vydá. Nik jej zatiaľ nenavrhol, že si ju zoberie aj s jej mladšími súrodencami. Niektorí z nich dokonca hneď naznačili, že Nathaniel sa im nepáči.

Jess sa usmiala. Je pravda, že Nathaniel ani jednému z nich nepomohol. Nadšene si z nich robil hlupákov. Jedného staršieho pána sa spýtal, koľko má rokov, a keď mu odpovedal, začal sa hlasno smiať. Istého vyzriabnutého farmára zasa požiadal, aby mu ukázal biceps, a potom ' Jessike povedal, že ten muž pre ňu nie je dosť silný. Ďalšiemu z celej sily tresol po hlave

tvrdiac, že v jeho starej parochni zbadal vši. Nate v nich vždy vedel odhaliť tú najhoršiu stránku, ktorú skrývali pod pozlátkom.

Jessiku však nezaujímal ani ten najlepší z pytačov. Jestvoval iba jediný muž, o ktorého mala záujem. Čierny jazdec. Stačilo, aby zatvorila oči, a na tele cítila jeho ruky. Prečo neprišiel prvý? Prečo ju nepožiadala o ruku? Prečo ju ešte nezachránil pred chlipnými pytačmi?

Keď začula hodený kameň, strhla sa a prudko sa otočila. Iba kúsok pred ňou stál starý pán Clymer a jeho odporné ruky sa za ňou naťahovali. Ustúpila o krok dozadu a takmer sa zamotala do siete na ryby.

Oči mu padli najprv na jej obnažené prsia, hneď zasa na nohy, a potom behali ako splašené, raz na prsia, raz na nohy.

Jess si rukami zakryla hlboký výstrih. „Pán Clymer, nemali by ste tu byť.“ Ustavične pred ním ustupovala.

„A prečo nie?“ zašiekol a približoval sa k nej. „Tu si, moja Jessika. Už štyri roky ťa milujem. Vydaj sa za mňa. Dám ti čokoľvek na svete.“

Jess sa obzerala po niečom, čím by sa mohla brániť, no pri nohách zazrela iba rybu. Nahla sa po ňu, chytila tučnú tresku za chvost a udrala ňou pána Clymera.

Ten na chvíľu znehybnel. Otriasol sa a opäť Jessiku zdrapil, pritiahol k sebe a chcel ju pobožkať.

Jess mu dala zaucho a pokúšala sa vymaniť z jeho zovretia. Na starého muža bol až prekvapujúco silný.

„Jessika,“ zamrmľal a zaboril tvár do jej prs.

„Nechaj ma, ty starý červ!“ kričala, no on ju ignoroval.

„Chcem, aby si sa stala mojou ženou! Aby si bola navždy iba moja, moja Jessika, naveky moja.“

Ako sa mu vykrúcala z objatia, zbadala Alexandra, ako stojí na útese nad zátokou. „Pomôž mi!“ kričala. „Zbav ma toho červa,“ prosila ho.

Alexander sa neponáhľal a pomaly schádzal dolu k zátoke, čo Jessiku privádzalo k zúrivosti. Márne zápasila s tučným starcom, ktorý jej oslintával prsia. Napadlo jej, že by z toho mohla aj ochorieť.

Alex kráčal po kameňoch a hľadal si takú cestičku, aby si nezamočil topánky. Jemne odhodil rybu nabok a uvoľnil si cestu k Jessike. Potom poklepal pána Clymera po pleci.

Ten najprv nereagoval. Až keď ho trikrát poklepal silnejšie, obzrel sa. Keď zazrel Alexa, jeho červené lesklé oči spozorneli. Náhle sa vzpriamril a odtiahol sa od Jessiky.

„Predpokladám správne, že doma vám bude lepšie?“

„Prečo, áno... iba som... áno, už idem...“ Clymer pustil Jessiku a rozbehol sa cez les, až sa za ním prášilo.

„No dobre!“ vydýchla si Jessika a upravovala si šaty. Potom hľadala ryby, ktoré sa hádzali po celej zátoke. „Ty si mi len záchranca!“

„Nezbavil som ťa ho?“

„Nie, až kým... Mal si ho udrieť.“ Zrazu prestala a s odporom sa na seba pozrela. „Celú ma oslintal.“ Zišla k vode a začala si umývať obnažené prsia. Vôbec si neuvedomovala, že Alexova tvár sa rozhorela od vzrušenia.

Alex sa od nej odvrátil a sadol si na spadnutý kmeň. „Už si sa rozhodla?“

„O čom?“ spýtala sa a do veľkej kapsy hodila zopár rýb. „Ach, máš na mysli vydaj? Áno aj nie.“

Tváril sa, že si zmietol smietku z plášťa. „Nechaj ma hádať. Chceš si zobrat' Čierneho jazdca, ale on ťa ešte neprišiel požiadať o ruku.“

Z ruky jej vypadla ryba, no hneď ju chytila. „Čo ty o tom vieš?“

„Každá slobodná deva v meste sa túži vydať za Čierneho jazdca. Myslia si, že sa vydajú za pekného princa z rozprávky.“

„Ale on je z mäsa a kostí, viem to,“ povedala tajomne.

„A kto tu nie je z mäsa a kostí? Ako vieš, že nie je medzi tvojimi pytačmi?“

„Spoznala by som ho, ver mi. Alex, prišliapni tej rybe chvost a drž ju, nech sa nehádže.“
S odporom položil špičku nohy na jej veľký chvost. „Jess, máš už iba štyri dni na rozmyslenie. Musíš sa rozhodnúť.“

Do kapsy hodila poslednú rybu a potom si sadla k Alexovi. „Môžem k tebe byť úprimná?“

„Isteže,“ povedal nežne a zbystril pozornosť.

„Nepáči sa mi ani jeden z nich.“ Prezerala si ruky. „Nechcem, aby to Eleanor zbadala, ale začínam mať strach. Viem, čo asi cítim k Čiernemu jazdcovi. On a ja sme... máme k sebe bližšie, ako si ľudia myslia.“ Zdvihla hlavu. „Nechcem sa vydať za iného. Chcem počkať, kým bude po všetkom. Potom mi Čierny jazdec bude môcť ukázať svoju tvár a ja budem najšťastnejšia na svete, keď sa zaňho vydám.“

„No naše problémy s Anglickom sa nevyriešia za jednu noc. Čo ak sa to potiahne ešte niekoľko rokov? Čo ak z Anglicka pošlú viacerých vojakov, aby jazdca dolapili? Čo ak ti nikdy neprezradí, kto vlastne je?“

„Ja počkám. Jedného dňa ku mne príde bez masky a ja dovtedy naňho počkám.“

„Ale ty nemôžeš čakať, že raz príde. Máš iba štyri dni, potom sa za niekoho musíš vydať.“

„Ja naňho počkám.“

Alex iba zagúľal očami. „Čo chceš urobiť? Čakať, až na štvrtý deň odbije polnoc? Ak dovtedy nepríde, zatvoríš oči a naslepo prstom ukážeš na niektorého z pytačov?“

„Nechcem ani jedného z nich!“ zvolala nahnevane. „Všetci chcú iba jediné... to, čo aj pán Clymer. Nemôžem odísť a opustiť súrodencov. Všetci chcú iba mňa, ale nie ich. Chcú svoje vlastné deti, nie cudzie.“

„Ja ich zoberiem,“ súcitne povedal Alex. „V mojom dome je pre nich dosť miesta.“

Odmlčala sa, usmiala sa naňho a stisla mu ruku. „To je od teba milé, ale nemôžem to prijať. Čo ak je Čierny jazdec kapitánom lode? Ja sa s ním budem plaviť a ty sa budeš starať o deti? To by som nemohla.“

V dlaniach zvieral jej nežnú rúčku. „Chcem, aby si s deťmi prišla aj ty.“

Nechápavo sa naňho pozrela. „Čierny jazdec, ja a deti, máme bývať s tebou? To je od teba veľmi šľachetné^ ale...“ Stíchla a vypleštila naňho oči. „Nemyslel si azda...“

„Myslel som, že by si sa mohla za mňa vydať, Jess,“ odvetil vážne. „Postarám sa o teba, o Eleanor a o deti.“

Jess vybuchla od smiechu. „Ty!“ zvolala. „Ach, Alex, to je určite vtip. Ja túžim po Čiernom jazdcovi a dostanem ponuku od slabej modrooranžovej chaluhy. Ó, ako si mi spríjemnil deň! A pán Clymer si myslel...“ Keď zbadala Alexov výraz tváre, už nepokračovala. Ešte nikdy v živote nevidela takú nazlostenú tvár.

Alex zrazu vstal.

„Alex,“ oslovila ho, „však si to nemyslel vážne?“

Obrátil sa k nej chrbtom a bežal hore útesom k lesu.

„Alex,“ kričala za ním, no on sa neotočil. Od zlosti kopla do každej mušle a kameňa, ktoré jej prišli do cesty. Nechcela som sa opäť dotknúť jeho citov, pomyslela si. Eleanor mala pravdu, keď jej pripomínala, aký je Alex nim a k ich rodine dobrý, za čo mu boli aj vďačné. Mala ho odmietnuť jemnejšie, alebo ho aspoň nenazvať... Ani si nechcela spomenúť, ako mu nadávala. Upravila si šatku vo výstrihu, zobrala siete a úlovok a vybrala sa domov.

Len čo sa Jessika zbavila všetkých pytačov, čo postávali pred domom a doniesli jej dary, Eleanor sa už na ňu začala sťažovať.

„Bol tu pán Clymer a bol veľmi nazlostený.“ „Myslím, že toto je šunka,“ povedala Jess a ďalej prezerala dary. „A tu máte cukríky.“

„Jess, dúfam, že stále budú za tebou takto chodiť,“ poznamenala Molly a vložila si do úst cukrík.

„Ale to stále nebude naveky,“ zahriakla ju Eleanor. „Ach, Jess, musíš sa rozhodnúť.“ „Ja viem, koho chcem.“

Eleanor ignorovala jej poznámku. O Čiernom jazdcovi mali dlhú debatu. Poradila jej, aby sa na svet pozerala reálne, a nie tak romanticky. „Prišiel aj ten, ktorému patrí loď Molly D“

oznámila Eleanor.

„Čo myslíš, koľko detí bude ochotný zobrať na palubu?" spýtala sa Jess, sadla si a začala cmúľať cukrík. „A navyše má na brade bradavicu."

Eleanor vymenovala ešte niekoľko mužov, ale Jess na každom našla nejakú chybu.

Eleanor si sadla za stôl a zložila hlavu do rúk. „Vymenovala som všetkých. Ďalší už nie sú. Odmietla si každého."

„Dokonca aj Alexa," povedala Jess a spomenula si na jeho hnev.

„Alexa?" Eleanor zdvihla hlavu. „Alex ťa požiadal o ruku?"

„Myslím, že áno. Navrhol mi, že zoberie všetky deti, ale chcel, aby som s nimi išla aj ja."

„A čo si mu povedala?" spýtala sa jej sestra veľmi pokojne.

Jess vystrúhala grimasu. „Netušila som, že to myslí vážne. Obávam sa, že som sa z neho vysmiala. Zajtra sa mu ospravedlím. Trošku jemnejšie ho odmietnem a..."

Eleanor vyskočila spoza stola a naklonila sa nad Jessiku. „Čo si to spravila?!" zrevala. „Odmietla si Alexandra Montgomeryho? Vysmiala si sa mu, keď ťa požiadal o ruku?"

„Už som ti povedala. Myslela som, že žartuje. Vôbec mi nenapadlo, že to myslí vážne, až kým som naňho nepozrela."

Eleanor schmatla Jessiku za ruku a vytiahla ju spoza stola. „Nate, daj pozor na deti," rozkázala mu. Jess sa vzpierala, keď ju Eleanor ťahala za ruku popri jej pytačoch. Šli cez mesto a potom do kopca k Montgomeryovcom.

Alex bol v spálni a pred sebou mal otvorenú knihu. Keď Eleanor vtrhla do izby, neobťažoval sa vstať a na Jessiku sa ani nepozrel.

„Práve som sa dozvedela, akej hlúposti sa dopustila moja sestra," povedala Eleanor zadychčané. „Tvoja veľkorysosť ju tak ohromila, že z toho dostala závrat a ani nevedela, čo hovorí."

Alex sa díval do knihy. „Eleanor, neviem, čo tým chceš povedať. Ja som ju iba náhodou zachránil pred jedným z jej nápadníkov. Pamätám si, že o výdaji sme sa rozprávali iba všeobecne, vôbec nič konkrétne."

„Pod'me odtiaľto preč," zvolala Jess a chcela odísť. O dvere sa však opierala Eleanor, ktorá ju nepustila.

„Alexander, viem, že bola drzá ako vždy. Napriek tomu ti však bude dobrou manželkou. Je silná a niekedy aj múdro rozmýšľa. Priznávam, že z času na čas je trochu pyšná a otvorí si ústa tam, kde by ich mala mať zatvorené. Je však veľmi usilovná a prestrie ti na stôl a..."

„Ja nie som mulica! Eleanor, ja idem."

Keď sa Eleanor hodila na dvere, Alexander si sadol do kresla. Jess chcela otvoriť závoru na dverách.

„Vie pracovať od východu slnka a nezastaví sa, kým jej stačia sily, a..."

Alex odložil knihu nabok, zložil ruky tak, že mal vystreté ukazováky a nahlas uvažoval o Jessike. „Na to, čo hovoríš, by som si mohol kúpiť stádo volov. To by mi aspoň neodvrávalo. Načo by mi inak bola?"

Jess pozerala raz na jedného, raz na druhého a snažila sa odtlačiť sestru od dverí.

„Príde aj so šiestimi malými pomocníkmi. Ved' rozmýšľaj trochu, ako by ti mohli pomôcť a čo by ste spolu mohli dokázať, a..."

„A zbankrotoval by som na jedle. Ešte máš niečo, na čo by si ma chcela nalákať? A čo veno?"

„Veno?" spýtala sa Jess zarazene. „Ak si myslíš, že ..."

Eleanor ju štychla pod rebrá. „V deň svadby dostaneš s nevestou aj polovicu nádhernej malej zátoky, ktorá je plná ustríc, mušlí a ostatných rozmanitých morských tvorov."

„Hmmm." Alex pomaly vstal, podišiel k Jessike a premeral si ju zhora nadol.

Zdesená Jess odbehla od dverí a strašne sa naňho zamračila.

Chytil ju za bradu a zdvihol jej hlavu. „Dá sa na ňu aj pozerieť."

„Je to najkrajšie dievča v meste aj v okolí, a ty to vieš. Niektorí námorníci tvrdia, že je krajšia ako ktorékoľvek dievča, ktoré videli za morom."

Pustil jej bradu a urobil krok dozadu. „Neviem, čo mi to napadlo požiadať ju o ruku. Ubezpečujem ťa, že to bol iba súcit. Prišlo mi jej ľúto, keď som videl, ako ju obchytkáva ten tučný starec.“ Upravil si čipku na rukáve.

„No dobre, Alex, ale požiadal šiju o ruku a my by sme nechceli, aby sa slávne meno Montgomeryovcov spájalo s porušením sľubu, však?“

„Ja sa za teba nevydám...“

Eleanor jej rýchlo dala ruku na ústa.

Alex sa od nich otočil a premáhal sa, aby nezívol. „Nazdávam sa, že každá žena môže byť dobrá manželka. A myslím si, že lepšie by bolo mať manželku, ako týchto malých otrokov. Pokiaľ by som si ich vycvičil, ona by mi zutekala. Viem si predstaviť, Eleanor, že sa čoskoro vydáš a odídeš od nás. Čo potom budenie robiť? Tak čo teda, naplánujeme tú svadbu o tri dni?“ Sadol si do kresla a do ruky zobral knihu. „Môžete sa prisťahovať dnes v noci. Do Adamovej izby dajte chlapcov, a ty a dievčatá si vezmite Kitovu izbu. Postarám sa o vás všetkých.“

Jess ustúpila od Eleanor. „My, Taggertovci, neprijímame dobročinné dary.“

„Lenže to nebude dobročinný dar, moja drahá, to všetko bude v rámci rodiny.“

Eleanor ťahala Jess z izby. „Ďakujem ti, Alex. Boh sa ti za to odvd'ačí.“

„A ešte niečo, Eleanor. Nechcem, aby deti, o ktoré sa budem starať, behali v roztrhaných handrách.“

„Áno, Alexander. Boh ťa žehnaj.“ Vyšli z izby a nor za sebou zatvorila dvere.

Jessika sedela doma na dlážke pri ohnisku. Na dlhom ražni si nad malým ohníčkom opekala rybu. V dome, kde sa inokedy ozývala vrava detí, bolo nezvyčajné ticho. Nikto sa nesmial, ani neplakal. Nijaký zo súrodencov jej neskákal na chrbát, aby sa zahráli na ikona. Namiesto toho, aby si užívala ticha a samoty, chýbali jej deti - a dokonca aj Eleanor. Alebo aspoň tá stará Eleanor, ktorá na ňu jednotaj neziapala.

V ten večer, pred dvoma dňami, keď im Alexander predstrel svoju ponuku, Eleanor zabalila tých pár vecí, čo mali, a presťahovala sa k Mont4omeryovcom.

Jessika odmietla ísť s ňou. povedala, že sa za Alexandra nechce vydať, a preto sa ani nepresťahuje do jeho domu. Eleanor ju v ten večer tak Vyhrešila, že Jessika sa až divila, kde jej sestra prišla k tým slovám. Vykričala jej, že skôr či neskôr musí prísť k rozumu, a že ona a deti zatiaľ počkajú pri Alexandrovi.

Odvtedy Jess zostala v dome sama. Alexander - ten drzý somár - vyslal mestského vyvolávača, aby v meste rozhlásil správu o jeho zasnúbení s Jessikou. Keď aj napriek tomu niektorí neodbytní pytači odmietli odísť, Alexov povýšenecky ruský priateľ im ukázal niekoľko šikovných trikov s mečom, pri ktorých im z košeli urobil handričky. Keď sa Jessika vrátila z rybačky a chcela sa pozrieť na nápadníka, ktorý jej ponúkal prasa, zbadala ho, ako uteká a drží si nohavice, aby mu nespadol. Keď vchádzala do domu, na Nicka sa ani nepozrela. Alex, ten zbabelec, tam, nebol.

Jessika takto sedela doma šantia už druhú noc. Vietor sa predieral cez škáry v dome a všade sa rozliehal slabý piskot. A ona dokonca nemala ani čo do úst vložiť, iba ak pečenú rybu. To bolo jediné, čo vedela pripraviť.

Zrazu sa vonku strhla búrka a začalo liať ako z krhly. Jessika sa cítila ešte väčšmi opustená a sama. Ani nepočula, kedy sa otvorili dvere.

„Jessika?“

Zdvihla hlavu, otočila sa k dverám a pred sebou zbadala Alexandra v žltom plášti, ktorý v tme zažiaril ako lampáš. „Chod' preč.“

„Doniesol som ti niečo pod zub,“ povedal a v ruke držal košík. „Niekoľko Eleanoriných pirôžkov. S hovädzinou. Žiadna ryba.“ Položil košík na zem, zbliekol si plášť a prestrel ho na dlážku, aby vyschol.

Jess mlčky hľadela na svoju rybu.

„A priniesol som aj syr, chlieb, fľašu vína a...“ Zaváhal. „A kúsok čokolády.“

Tá čokoláda zabrala, rybu hodila do ohňa a prosebné natiahla ruku, do ktorej jej Alex vložil čokoládu. S chuťou sa do nej pustila. „Ako ti mám zaplatiť?“

„Vydaj sa za mňa,“ navrhol. Sedel pri nej na zemi a jednu ruku jej položil na plece, aby od zlosti nevstala. „Jessika, musíme sa porozprávať. Nemôžeš tu zostať a ďalej trucovať. Zostávajú už iba dva dni a potom si po teba príde Westmoreland.“

„Nenájde ma,“ odsekla zo zaťatými zubami.

Alex so sklopeným zrakom začal vykladať jedlo z košíka. „Až tak sa ti protiví predstava manželstva so mnou?“ spýtal sa pokojne.

Otočila sa k nemu, aby mu pozrela do očí. Bez toho plášťa nevyzeral až tak komicky. Mal širokú nariasenú košeľu a keďže zmokol, prilepila sa mu na telo. Vedela, že je tučný, ale keď sa mu lepšie prizrela, zdal sa jej celkom štíhly.

„Nechcem, aby ma niekto do niečoho nútil,“ povedala. „Ženy nemajú v živote veľa možností rozhodovať samé za seba, ale to, za koho sa vydajú, by mala byť výlučne ich vec.“

Rozbalil pirôžky - mäso so zeleninou upečené v ceste - a podal jej ich. „Myslím, že zúfale situácie si vyžadujú zúfale činy. Jess, musíš sa pozrieť pravde do očí. Buď sa vydáš v priebehu tých niekoľkých dní, čo ti ešte zostávajú, alebo ťa prinútiť vziať si takého trkvasa. A hoci na mňa nie je najpríjemnejší pohľad, aspoň mám v hlave všetko v poriadku.“

„Alex, ty nevyzeráš zle, najmä keď zložíš tie príšerné plášte,“ ukázala na rozprestretý hodvábný plášť, pohodený za ním.

Alex sa na ňu pozrel a zaškeril sa. „Daj si trochu vína, Jess,“ povedal veselo. „Ukradol som ho otcovi z jeho pivnice. Pred desiatimi rokmi si ho doniesol zo Španielska.“

Usmiala sa naňho a neodmietla pohár vína, ktoré malo vynikajúcu chuť.

„Prejdime k veci," začal. Nad ohňom si pripekala syr, až kým mu takmer nespadol. „Takže za mňa sa nechceš vydať, tvoj Čierny jazdec sa neukázal, a zostávajú ti už iba dva dni na rozmyslenie. Čo mieniš urobiť?"

„Nemôžem len tak odísť a opustiť deti," povedala. „Ktosi sa o ne musí starať. Eleanor to sama nezvládne. A nikto okrem teba mi nenavrhol, že si ma vezme aj so súrodencami."

„Chápem ťa. Tak potom mám šancu, že medzi nimi zvíťazím." Položil syr na chlieb a podal jej ho.

„Alex," začala sa vykrúcať. „Tu nejde o teba, ale skôr o to, že sa chcem vydať iba za jediného muža."

„Za toho nepolapiteľného Čierneho jazdca."

„Áno." Dopila víno. „Navyše sú veci, ktoré o mne nevieš. Keby si o nich vedel, nechcel by si sa so mnou oženiť."

„V poriadku," povedal a nalial jej vína. „Som pripravený na najhoršie. Povedz, čo také strašné predom mnou skrývaš."

„Ja... ja už nie som panna," šepľala so sklonenou hlavou.

„Ani ja. A čo ešte?"

„Alex! Nepočul si ma? Povedala som, že som bola s iným mužom. Teraz sa môžem vydať iba zaňho."

„Dáš si ešte syr? Nepozeraj sa na mňa, ako keby som bol idiot. Viem, o čom hovoríš. Takisto viem, že od narodenia žiješ tu, v tomto malom meste. Hocikde inde na svete je bežné, ak vydatá žena má okrem manžela dvoch alebo troch milencov."

„Skutočne?" spýtala sa Jess so záujmom. „Povedz mi o tom niečo."

Alex sa na ňu usmial. „Nemyslím, že by bolo správne, aby budúci manžel hovoril svojej snúbenici o nevere. V poriadku, vravíš, že už nie si panna. Predpokladám, že to bol Čierny jazdec."

„Áno, on a ja..."

Alex zdvihol ruku. „Radšej by som to nechcel počuť. Predpokladám, že k tomu došlo za svitu luny a jeho maska ťa okúzľila. Tu máš, najedz sa. Nepáčia sa mi vychudnuté ženy."

Vzala si od neho syr. „Alex," oslovila ho nežne, „ako si stratil..., myslím tým, kto bola... tvoja prvá, veď vieš?"

Lahol si na chrbát a oprel sa o ruky. Jessika v tom šere ani nevidela jeho veľké brucho, ktoré obopínala saténová vesta citrónovožltej farby. „Pamätáš sa na Sally Hendersonovú?"

„Na tú krajčírku?" Zdvihla hlavu. „Ale veď bola taká stará ako moja mama. Odišla z mesta, keď sme boli ešte deti. Alex, ty klameš."

Obrátil sa k nej a zaškeril sa. Jess sa uvoľnila a natiahla sa vedľa neho. „Sally Hendersonová," mrmlala si popod nos. „Vtedy si musel byť ešte chlapec."

„Áno, ale na to som už bol dosť starý."

„A odvtedy si nemal nikoho?" spýtala sa a pozrela naňho. V tom svetle vyzeral celkom inak. Namiesto veľkej parochne s lokňami mal na hlave tú menšiu, na šiji zopnutú čiernou stužkou. Nikdy predtým si na ňom nevšimla výrazný kontrast medzi bielou parochňou a jeho čiernym obočím.

„Sem-tam sa nejaká pritrafila," povedal a vyškeril sa na ňu cez plece. Otočil sa na brucho a pozrel na ňu. „Jess, keď si prišla za mnou s Eleanor, bol som k tebe dosť odporný," povedal. „Nikdy ma nikto nenazlostil tak ako ty. Ak ťa niekto požiada o ruku, a ty ho nazveš odpornou chaluhou, tak sa nečuduj, že sa mu to nepáči."

„Urobím to kvôli deťom."

„Akým deťom?" spýtal sa.

„Požiadal si ma o ruku kvôli súrodencom, nebolo to tak? A ešte preto, lebo tvoj otec chce, aby si sa oženil. Nežiadal si ma azda o ruku práve preto?"

Trvalo chvíľu, kým jej odpovedal. Sadol si do kresla a hľadel do ohňa. „Samozrejme, že áno. Už mi nič iné nechýba, len aby sa okolo mňa obšmietalo sedem detí a aby si svoje lepkavé

ruky utierali do mojich drahých plášťov. Včera si Molly urobila z mojej najlepšej parochne hniezdo pre vtáča so zlomeným krídlom. A Samuel si s pocikavými plienkami sadol na Mariannine vyšívane šaty. Philip zasa o druhej v noci vliezol ku mne do postele, pretože vraj počul nejaké zvuky. Ostatné deti sa báli spať samé, preto už o tretej boli všetci u mňa v posteli. Áno, povedal by som, že je radosť mať ich pri sebe, mať niečo tvoje. Vždy som po tom túžil."

Jess sa pozerala, ako v ohni preskakujú plamienky. Bála sa vyrieť čo len slovo. Chcela sa ho spýtať, prečo ju požiadal o ruku, ale nemala odvahy. Bolo by možné, že si ju chcel zobrať? Dívala sa naňho, hoci on hľadel na druhú stranu. Odkedy sa vrátil zo sveta, nedalo sa povedať, že by sa k nemu správala najmilšie. No odvtedy spolu strávili veľa času. Cítila k nemu určitú náklonnosť. Ved' prvý muž, ktorého spoznala ako malé dievčatko, bol práve Montgomery. A odkedy vládala zodvihnúť sieť, ryby predávala iba Montgomeryovcom. Pamätala si, ako ju Alexova matka večne usádzala vedľa Alexa a oboch ich krmila mliekom a koláčikmi.

„Alex," oslovila ho nežne. „A čo deti?"

„Ja sa o ne postarám," povedal rázne. „Nehľadiac na to, ako vystrájajú. Otec trávi veľa času s Natom a Marianna sa môže postarať o dievčatá, takže mne zostanú chlapci. Sám chodí všade za mnou ako vypasená vianočná hus a Philip..."

„Nie, mám na mysli tvoje vlastné deti."

Aj naďalej k nej zostal otočený chrbtom. „S našimi vlastnými detičkami budeme ešte musieť počkať, Jess," povedal pokojne a v hlase mal veľký smútok. „Ja nemôžem... zatiaľ nie. Musíme počkať."

Jess k nemu zrazu čosi pocítila. Pozorovala ho, hoci bol k nej otočený chrbtom. Jeho silueta pri ohni prezrádzala široké ramená, ostrú bradu a láskavosť voči nej. Spomenula si na všetko, čo pre ňu urobil, aby jej pomohol - a zakaždým sa k nemu správala neúctivo.

Vstala a položila mu ruku na plece. Sklonila sa k nemu a pery mala pri jeho líci. Položil svoju ruku na jej. „Alex, ďakujem ti za všetko, čo si pre mňa urobil. Ďakujem ti, že sa postaráš o deti a za to, že ma toleruješ."

Naklonila sa k nemu. Skutočne má veľmi peknú tvár, pomyslela si a náhle dostala chuť pobožkať ho.

Ako sa k nej otáčal, pobožkala ho na kútik úst.

To, že aj on ju chcel pobožkať, v nej vyvolalo pocit ľútosti. Určite mu pripomenula obdobie pred horúčkou.

Súcitne ho potľapkala po ruke. „To je v poriadku, Alex, neprekáža mi to. Chápem ťa. Vydám sa za teba. Ak ma do utorka večera Čierny jazdec nepríde požiadať o ruku, v stredu ráno sa za teba vydám."

Na tučného muža zareagoval Alex príliš svižne. Vstal tak rýchlo, že Jessika za ten krátky čas nestihla ani očami mrknúť.

„Ak čo?" kričal. „Ja mám teda čakať až do predvečera svadby, aby som naisto vedel, či mám nevestu alebo nie? Jessika, zachádzaj prídaleko! Môžeš si myslieť, že si najžiadanejšia žena na svete, ale sú aj iné."

Jess stála s rukami v bok. „Áno. Ženy, ktoré si ťa vezmú pre peniaze? Prečo by si ťa ináč brali? Pre tvoj vzhľad?"

Preto, ako sa miluješ? Dokonca ani s peniazmi si nemusíš nájsť manželku. Nikdy som ti neklamala. Povedala som, že chcem Čierneho jazdca. Ak si po mňa príde, vydám sa zaňho."

„Takže ja som iba druhá možnosť, je to tak?"

„Ja vôbec nemám na výber, Alex," upokojila sa a podišla k nemu.

Alex si obliekal mokrý plášť. „Ako môžeš tak slepo milovať muža, ktorý sa objaví len z času na čas? Muža, ktorého tvár si ani poriadne nevidela a ktorý ti ani neprezradil svoje meno?"

„Nepovedala som, že ho ľúbim."

Alex sa zarazil a spýtavo sa na ňu pozrel. „Ak to nie je láska, tak potom čo? Neovládateľná túžba?"

„Nie, ja... ja neviem. Je ako ja. Rovnako myslíme. Nikdy predtým som nestretla muža ako on. Tuším, že by som ho mohla milovať."

Alex odišiel k dverám, zrazu sa však otočil. „Aj mňa by si, do pekla, mohla milovať," povedal a vyšiel do dažďa.

Jess chvíľu od úžasu iba stála a hľadela na dvere. „Láska?" šepľala popod nos. Bol do nej Alex zaľúbený? Tá myšlienka ju, ani nevedela prečo, veľmi potešila. Popískujúc si vybehla hore schodmi na povalu a sama samučičká si ľahla do studenej postele.

Alex hádzal seno jazdcovmu čiernemu žrebci.

„Vedel som, že ťa tu nájdem," povedal Nick a smial sa popod fúzy. „Počul som krik a potom si zutekal na svoj súkromný ostrov."

Alex neodpovedal. „Nemáš čo robiť? Nedala ti Eleanor robotu?"

„Dnes ráno som jej povedal niečo, nad čím môže rozmýšľať," vyhlásil pyšne. „Tak sa nad tým zamyslela, že si ani nespomenula, ako sa volá jej sestra. Takže zajtra si zoberieš jej sestru Jessiku."

„Áno, zajtra sa s ňou určite niekto ožení," povedal Alex a napojil kone. Ako zvyčajne, bol vyzlečený do pol pásu. Keď nemusel nosiť šaty s vypchávkami, mal toho na sebe čo najmenej.

„Svadobná noc s tou malou mačičkou bude určite nezabudnuteľná."

Alex naňho nenávisťne zazrel. „Nemôžem s ňou spať, a ty to vieš. Vedela by, že nie som tučný, a hneď by si domyslela dôvody, prečo sa maskujem."

„Možno by si jej už mohol povedať pravdu?"

„Jessike?" odvrkol Alex. „Povedať Jessike pravdu? Tá žena nemá zdravý rozum. Určite by si požičala moju masku a vyzvala by admirála na súboj. A okrem toho," zaškeril sa, „keď ma nemá rada, je lepšie, že som v prestrojení. Keby sme spolu strávili niekoľko nocí, dívala by sa na mňa, no, celkom inak. Ľudia by si potom mohli domyslieť, že nie som taký slaboch, akého zo seba robím."

Nick si povzdychol. „Ty sa s ňou teda oženíš, ale nemieniš sa s ňou milovať."

„No počkaj, budem s ňou spať, ale ako Čierny jazdec. Alex jej bude pomáhať a Čierny jazdec si s ňou bude užívať."

„Takže Jessika si bude myslieť, že ho podvádza."

„Iba na chvíľu. Až kým si nebudem istý, že jej to môžem povedať. Alebo možno pôjdem do Bostonu a akože sa vyliečim. Alex schudne a Čierneho jazdca už nebude."

„Dúfam, že tvoj plán vyjde. Vrátime sa? Toto miesto sa mi v noci nepozdáva."

„Čierny jazdec ťa ochráni," povedal Alex hlbokým hlasom, čím Nicka rozosmial.

Spolu potom cválali späť domov.

Celý večer Alex čakal, že Jessika za ním príde a ospravedlní sa mu. No neobjavila sa.

Do spoločenskej miestnosti vstúpila Eleanor. „Konečne už všetci zaspali. Ešte sa neukázala?"

„Nie," odvetil Alex hľadiac do prázdneho pohára.

„Myslím, že na zajtrajšiu svadbu je všetko pripravené," povedala.

Alex iba nevrlo prikývol.

Eleanor ho súciteľne potľapkala po ruke. „Alex, to bude v poriadku. Jessika skutočne má niečo v tej hlave a jedného dňa zistí, akého dobrého muža si vzala. Musíš iba počkať, kým príde k rozumu."

„Toho sa asi nedožijem. Myslíš si, že teraz je s Čiernym jazdcem?"

„Podľa mňa je doma, tručuje a dúfa, že si po ňu príde."

Alex buchol päťou do stola. „Nechcem, aby sa s ním stretávala. Ak sa s ním dnes večer stretne, určite sa za mňa zajtra nevydá."

Eleanor ho chytila za ruku. „Nebola by som si taká istá. Na svete sú aj iné veci ako... ako robenie detí." Začervenala sa.

Alex sa na ňu usmial. „Nie pre mladú, zdravú dievčinu, ako je Jessika."

„Podceňuješ ženu, ktorá mi niekoľko rokov pomáha šatiť, živiť a starať sa o sedem detí," upozornila ho Eleanor. Poobzerala sa po izbe. „Vieš, kde je Nate? Už by mal byť v posteli."

„Poslal som ho pozrieť sa, či Jess niečo nepotrebuje."

„Och, nie," Eleanor si povzdychla. „Poslal si Nata za Jessikou? Ty nevieš, ako ju

zbožňuje?" Začala vzlykať, a keď zbadala Alexov tajomný výraz na tvári, prestala. „Ak vyvedie niečo hlúpe, napríklad sa rozhodne zutekať, Nate jej v tom pomôže," naliehala a vstala, „musíš nájsť Nathaniela a zistiť, čo sa deje."

Alex prudko vstal, ale potom si uvedomil svoje zamaskovanie. „Vonku je zima a bezpochyby ešte bude pršať. Vieš, ako som minulú noc zmokol. Nemohla by si poslať niekoho iného? Niekoho zdravého, povedzme Nicka."

„Nicholas je až nadmieru zdravý. Nie, Alex. Musíš ísť ty. Zober si otcovho koňa. Už niekoľko mesiacov na ňom nik nejazdil."

„Tú beštiu?"

„Tak potom si vezmi Adamovho žrebca, zober si čokoľvek, len už choď."

Alex chcel protestovať, ale Eleanorin hlas ho od toho odradil. Otočil sa a vyšiel z domu.

V stajni našťastie nebolo nikoho, kto by si všimol, že Alex s ľahkosťou vyskočil na koňa. Prešiel mestom a v daždi cválal k Jessikinmu domu.

Nathaniel našťastie ležal na zemi a spal. V ruke držal napoly zjedené jablko. Oheň už dohasínal.

„Nate, kde je Jessika?"

„Dobrá večer, pán Alex," povedal Nate a pretieral si oči. Sadol si a začal dojedat' jablko.

„Kde je Jessika?" spýtal sa ešte raz.

„Kvôli Čiernemu jazdovi šialene plakala, tak som jej to povedal."

„Čo si jej povedal?"

„Povedal som jej, že Čierny jazdec sa ukrýva na Ostrove duchov, kde má ukrytého aj svojho koňa."

Alex zostal stáť s otvorenými ústami a nemohol zo seba vydať ani slovo.

„Ale nepovedal som jej, že vy ste Čierny jazdec."

Alex od prekvapenia klesol na stoličku. „Kto o tom ešte vie?" neveriacky sa opýtal.

Nate prehltol slinu, za chrbtom zaťal päste a s napätím čakal, čo sa stane. „Iba ja. A Sám. Sledovali sme vás. Chcem povedať, ja som vás sledoval. Sám spal. Myslím, že preto vás Sám tak zbožňuje. No nebojte sa, veď on ešte ani nevie hovoriť."

„Zato ty vieš, ty malý špión." Alex si ho pritúlil k sebe. „Zaslúžil by si si pár po zadku. Ako dlho to už vieš?"

„Od vášho druhého výjazdu."

Alex sa oprel o kozub, ktorý bol z kameňa. „Celý čas si o tom vedel, a nikomu si nič nepovedal?"

„Prezradil som Jessike," povedal Nate a snažil sa vyhnúť priamej odpovedi na otázku.

Alex sa pozrel na Nata s rešpektom. „Takže," povedal pomaly, „prezradil si jej, že Čierny jazdec sa skrýva na Ostrove duchov?"

Natove oči prezrádzali, že je v rozpakoch. „Bola taká smutná. Predtým, než sa vydá, vás chcela ešte vidieť."

Alexa veľmi prekvapilo, že tento malý chlapec bol schopný udržať si tajomstvo iba pre seba. „V poriadku. Dnes večer sa s Čiernym jazdcom stretne. Teraz chcem, aby si sa vrátil domov za Eleanor, pretože má o teba strach. Povedz jej, že som išiel hľadať Jessiku."

Chlapec vážne prikývol.

„A, Nate, o Ostrove duchov jej nič nehovor."

„Jasné. Ako ryba!" odvetil chlapec s rešpektom. „Keby sa o tom dozvedelo veľa ľudí, mohli by vás chytiť a zabiť."

Už len myšlienka na to, že jeho život je v rukách deväťročného chlapca, sa mu videla absurdná. Ale Nate porušil tajomstvo len kvôli svojej milovanej sestre.

„Choď už. Vráť sa domov," povedal, no nezvýšil hlas. „A ešte niečo, povedz Eleanor, nech ti dá kúsok jablkového koláča," zasmial sa. „A džbán piva. Ak si ho dnes niekto zaslúži, tak si to ty."

Nate sa tak usmial, že mu kútiky úst siahali až k ušiam. „Rozkaz, pane," povedal a vyšiel von, kde husto pršalo.

„Jessie," počula, ako ju volá. „Jessie."

Jessika si utrela slzy a pustila sa do behu. Utekala ako bez duše, ani nevedela kam. Vedela iba, že beží k nemu. Nohou zavadila o konár, čo spadol zo stromu. Zastala a zúrivo ním trhala.

„Nie, Jessie, dávaj pozor," začula ho a o chvíľu už bola v jeho náručí. Vášnivo ju bozkával na tvár, krk a pery, zatiaľ čo ona ho iba pevne objímala, akoby sa bála, že odíde. Prsty mu zaborila skoro až do kože.

„Jessie, povedal a v hlase mu zaznelo prekvapenie, ale aj smiech. „Chýbal som ti?"

Jessika bola taká šťastná, že nevnímala jeho smiech. „Tak som to nemyslela. Mal si veľký úspech. Keď si rozdával tie letáky po meste, bol si veľkolepý: Dal si ľuďom nádej. Ty..."

Pobozkal ju, aby už nič nehovorila, a keď nemohla ani dýchať, klakol si a vyslobodil jej členok. Potom jej zobral na ruky a niesol si ju do chatrče, kde ukrýval koňa.

„Sľúb mi, že už sem viac neprídeš."

„Ako si vedel, že som tu? Nate ti to prezradil?"

Končeky prstov jej položil na pery. „Nevieš, že sledujem každý tvoj krok?"

„Potom si musel vidieť všetkých tých pytačov. A vieš o svadbe? Musíš..."

Opäť ju pobozkal a medzitým jej rozvážoval šaty. Jeho dlhé štíhle prsty vkĺzli pod šatku, ktorú mala vo výstrihu, a pomaly ju vytiahol. „Taká nádhera a takto jemne zahalená," šepol a položil si hlavu na jej prsia.

Jessika sa oprela o stoh sena a jeho ruky a pery cítila na každom kúsku tela. Rýchlo jej rozviazal šnúrovačku, ktorá odhalila jej prsia. Jeho žiadostivé ruky sa jej dychtivo dotýkali.

Zdvihol ju, že ju pobozká, a medzitým jej šaty spadli z ramien. Potom jej stiahol bielizeň, takže zostala do pol pásu nahá.

Iba tomuto jedinému človeku na svete verila. Iba v jeho náručí sa cítila bezpečne.

Rukami začala spoznávať jeho telo. Vklzla pod hodvábnu košeľu a hladkala ho. Odhodila mu košeľu nabok.

Položil ju na seno a s ľahkosťou stiahol sukňu cez krásne zaoblené boky. Jeho ruky schádzali nižšie a nižšie, a potom ich nasledovali aj jeho ústa. Rukou prešiel po dokonalej línii zadočku. Bozkával jej kolená, lýtka, chodidlá, a keď sa vrátil k perám, nemal už na sebe nič okrem čiernej masky, previazanej cez oči.

Jessika slastne vzdychla, keď pri sebe pocítila jeho nahé telo a dlhé nohy, ktoré sa otierali o jej.

Keď do nej vnikol, už necítila bolesť, iba radostnú slasť. Túžila po ňom a nebála sa mu to ukázať.

Smial sa od šťastia, keď videl, ako vyvádza. Váľali sa po sene, až kým nebola ona na ňom. Trochu ju viedol, potom sa opäť pretočila a znova sa ocitla pod nim. Tentoraz jej vyložil nohy na svoje boky, zdvihol jej panvu a ponáral sa do nej hlbšie a hlbšie.

Zabudol na ňu a myslel iba na vlastné potešenie. Pritlačil ju k zemi a ona sa k nemu tesnejšie privinula. Čakala na ten posledný vášnivý pohyb.

Nakoniec silno vykrikla a zahryzla sa do jeho horúcej pokožky na ramene.

„Jessie, láska moja," šepkal jej a pevne ju objímal spoteným telom. „Je ti zima, láska moja?" spýtal sa.

„Nie," odvetila s úsmevom a bozkávala mu ruku. „Bála som sa, že ťa nenájdem," šepkala si popod nos, uvoľnená a ospalá. „Ani mi nenapadlo, že sa to stane. Ale-xandrovi tým ublížim, ale dajako ho upokojím."

Nepovedal nič a zaboril tvár do jej vlasov. „Alexander?"

„Áno," odvetila a usmiala sa v prítmí. „Musím povedať Alexovi, že sa zaňho nemôžem vydať."

„Vydať?" poznamenal Čierny jazdec, čo vyznelo skôr ako hlúpa otázka.

„Predpokladám, keď si ma sledoval na každom kroku, isto vieš, aký rozkaz vydal admirál. Zajtra sa musím vydať. Čakala som na teba tak dlho, ako som mohla. Alex mi však ponúkol, že sa postará nielen o mňa, ale aj o mojich súrodencov. Chvíľu som aj uvažovala, že sa zaňho vydam. Pravda si ochotný vziať si ma aj s deťmi?"

Čierny jazdec ju ešte vždy držal v objatí. „Jessie, nemôžem si ťa vziať.”

„No, dobre. Je jasné, že by si sa so mnou nemohol oženiť, keby si pred oltár predstúpil s maskou na očiach. Poviem ľuďom, že som ťa stretla, keď som bola chytať ryby, a aj to, že si bol dlhý čas na mori a až teraz si sa vrátil. Nik ťa nebude podozrievať, že si...”

„Jessie, ja si ťa nemôžem vziať.”

„Kvôli Alexovi? On o nás vie. Alex je veľmi chápaný. Vysvetlím mu...”

„Jessie, prosím, nesťažuj mi to. Nemôžem sa s tebou oženiť.”

Keď si začala uvedomovať, čo jej vlastne hovorí, snažila sa mu vymaniť z náručia. On ju však držal pevne. „Pusť ma,” precedila cez zuby.

„Jessie, musíš pochopiť, že existujú dôvody, prečo si ťa nemôžem zobrať.”

„Povedz mi aspoň jeden,” povedala a snažila sa od neho odtiahnuť. „Potrebujem vedieť aspoň jeden rozumný dôvod.”

„Musíš mi veriť.”

„Cha!” Odvrátila od neho hlavu, aby sa naňho nemusela pozeráť. „Teraz už chápem, čo pre teba znamená. Si ženatý? Máš vlastné deti? Čo o tebe vlastne viem? Určite si si myslel, ako ľahko si ma dostal. Vysmievaš sa zo mňa spolu s priateľmi? Koľko iných žien ešte...”

Pobožkal ju na ústa a bozkával ju dovtedy, kým s ním neprestala bojovať. „Jessie, máš právo zlosť sa. Zaslúžim si všetko, čo hovoríš. Ale, prosím, ver mi, že ťa milujem a okrem teba nikoho iného.”

„Tak potom nedopušť, aby som sa vydala za druhého,” zlostne odvrkla.

„Montgomery sa s tebou nebude milovať. Nemôže.” Trvalo chvíľu, kým Jessika pochopila, čo tým chcel povedať. „Ty bastard,” povedala šepotom. „Necháš ma, aby som sa vydala za Alexa, a to len preto, že Alex nemôže to jediné, čo ty môžeš?”

„Neznesiem, aby sa ťa dotýkal iný muž. Jessie, milujem ťa.”

Silno ho odtlačila. Čierny jazdec ju však nepustil z náručia. Vyčítavo sa naňho pozrela. „Alex mal pravdu. Povedal, že si neschopný Čierny jazdec, a teraz mám pocit, že si aj neschopný muž.”

„Pred chvíľou si o mojej mužnosti nepochybovala,” odvetil rozhorčene. „Jessie, nehádajme sa a nebojujme medzi sebou.” Začal ju bozkávať na krk.

„Takže,” povedala pokojne, „zajtra ma necháš, aby som sa vydala za iného muža?”

„Nemám na výber. Westmoreland povedal svoje posledné slovo a ja si ťa nemôžem vziať. Takže ak to niekto musí byť, myslím, že Montgomery je najlepšia voľba. Aspoň sa ťa nebude dotýkať.”

Uvoľnila telo, a keď cítila, že ju už tak silno nedrží, vyšmykla sa mu z náručia a ušla od neho. „Ani ty sa ma viac nebudeš dotýkať.”

„Jessie,” zavolať a chcel, aby mu podala ruku.

Schmatla šaty, no keď videla, ako sa mesiac dotýka jeho nahého tela, mala sto chutí vrátiť sa k nemu. Spomenula si však na jeho slová a opäť ju popadla zlosť. Začala sa obliekať.

„Myslel si si azda, že by som sa tu s tebou skrývala, keby som mala v úmysle vydať sa za niekoho iného?”

„Jessie, ale ty Montgomeryho nemiluješ.”

„Možno nie, ale bol ku mne taký dobrý, že ty to nikdy nepochopíš.” Stála tam nehybne iba v bielizni. „Dovoľ, aby som ti niečo objasnila. Dnes máš šancu. Iba jednu. Viac ich nebude. Ak sa zajtra vydám za iného muža, nikdy viac sa takto nestretneme.”

Čierny jazdec náhle vstal a túžil sa k nej svojím nahým telom. „Budeš žiť ako mníška? Keď o týždeň vkĺznem do tvojej spálne, ako sa budeš cítiť?”

„Do našej spálne. Do spálne, kde budem spať so svojím manželom.”

Usmial sa na ňu. „Chceš sa stavať, že ten Montgomery s tebou nebude spať v jednej spálni? Keby si si naňho ľahla, mohol by prasknúť.”

„Alexander je veľmi dobrý človek a vynechaj ho z toho. Je to tvoje posledné slovo? Teda si ma nevezmeš?”

„Nemôžem. Keby som mohol, spravil by som to rád. Jessika, prídem za tebou. A ty ma zasa

nájdeš tu."

Zlostne na seba natiahla šaty. „Nie. Zajtra mu to slávnostne sľúbim a svoje slovo aj dodržím."

Usmial sa na ňu, lebo vedel, že to nebude pravda. „Nikdy ho nedodržíš."

„Zrejme si dosiaľ nikdy nemal do činenia s Taggertovcami."

V deň Jessikinej svadby celý svet vyzeral veľmi smutne a rovnako sa cítila aj nevesta. Bolo sychravé počasie, pršalo a mrholilo. Napriek tomu kráčala so vztýčenou hlavou a nechcela myslieť na to, čo jej povedal Čierny jazdec. Nechcela byť tragickou hrdinkou, ktorá sa vydáva za iného muža ako toho, čo miluje. Rozhodla sa dnešným dňom vypustiť Čierneho jazdca z mysle. Napriek tomu, že si to úprimne želala, kdesi v podvedomí sa z toho časť jej mysle neveriacky smiala.

Eleanor pomohla Jessike obliecť sa do hodvábnych šiat námorníckej modrej farby, ktoré kedysi patrili Alexovej matke. Potom jej prikázala, aby sa ani nepohla, zatiaľ čo ona dohliadla na prípravu svadobných raňajok.

Eleanor nechcela s Jessikou hovoriť o svadbe a Jessika bola všetkým natoľko zhnusená, že by sa s ňou určite ani nerozprávala.

Ako tak Jessika sama sedela v Adamovej izbe, začala byť nervózna a zmyslela si, že sa musí porozprávať s Alexom. Pozrela von oknom, a keď videla, že má voľnú cestu, vyskočila von, prešla popri dome po tráve do Alexovej izby. Keď prechádzala popri Sayerovej izbe, nazrela dnu a zbadala Nata, ako mu pomáha s obliekaním. Nate sa za ňou rozbehol, no Sayer ho chytil za ruku, pozrel sa na Jessiku a na pozdrav sklonil hlavu. Aj ona mu takto odzdravila a pokračovala do Alexovej izby.

Najslušnejšie, ako sa v tejto situácii len dalo, zaľukala na Alexovo okno. Keď neodpovedal, cez okno vošla do izby. „Alex,“ volala naňho, ale odpoveď neprichádzala. Tak si sadla do kresla a čakala. Do izby vošiel cez dvere, ktoré viedli do ďalšej izby. Mal oblečený trblietavý purpurový plášť s vyšíťmi krvavočervenými kvetmi a lístočkami, pri ktorom jej jednoduché šaty vyzerali veľmi úboho.

Keď ju zbadal, na tvári sa mu zjavil blažený výraz. Vzápätí sa však zmenil na mrzutosť. „Nemala by si tu byť. Nevieš, že ak ženích zbadá nevestu pred svadbou, prináša to nešťastie?“

„Chcem, aby si vedel, že som sa včera stretla s Čiernym jzdcem.“

Alex sa fintil pred zrkadlom. „Verím, že to bolo veľmi vyčerpávajúce stretnutie. Som prekvapený, že tu vôbec si. Neuniesol ťa na svojom čiernom tátošovi? A neodniesol ťa do zlatého zámku?“

„Alex, neprišla som sa s tebou hádať. Chcem ti iba povedať, že sľub, ktorý ti dám, aj dodržím. Nebudem...“ Musela prehltnúť. „Už sa s ním viac nestretnem.“

Alex tam iba stál a mlčky sa na ňu díval. Bolo dobré, že Jessika v tej chvíli nevedela čítať jeho myšlienky. „Pod’ so mnou, Jess,“ povedal a viedol ju k dverám.

„Moja izba kedysi slúžila ako detská izba, no ako moja staršia sestra a bratia postupne odrastali, zostal som tu sám. Keď som bol chorý, moja mama tu prespávala, aby bola blízko pri mne. A teraz som ju zariadil pre teba. Tu máš svoju vlastnú spálňu.“

Jessika si poobzerala izbičku, ktorá bola pre ňu ako stvorená. Mala tam malú posteľ, bielizník, šatník a kreslo. Prvý raz v živote mala kúsok priestoru iba pre seba.

„Alex, si ku mne neuveriteľne milý. Lepší, ako si zaslúžim. Sľubujem, že ti budem dobrou manželkou.“

„Budem mať každý deň na stole čerstvú pečenú rybu?“ spýtal sa s úsmevom v očiach.

Aj ona sa naňho usmiala. „A dieťa v každej izbe. Alex, mohla by som si vyskúšať ten nádherný plášť? Zbožňujem červenú farbu.“

Usmial sa a sňal zo seba plášť.

Obliekla si ho, ale bol jej dosť veľký. Jeho červená farba sa jej však odrážala vo vlasoch a jej líčka zrazu nabrali farbu. Jessika sa obdivovala v zrkadle. Alex stál za ňou a položil jej ruky na plecía.

„Jess,“ povedal nežne, „kúpim ti plný šatník šiat ako pre princeznú.“ Odmlčal sa. „Nakúpim garderóbu hodnú mojej manželky. Budem ti dobrým manželom, najlepším, akým viem byť.“

Jessika videla v zrkadle iba jeho tvár a parochňu, ktorú zahaloval tieň. Pozorovala jeho krásnu tvár. Celkom prirodzene sa k nemu otočila a on spontánne sklonil hlavu, že ju pobožká.

Ich pery sa takmer spojili, keď ich znenazdajky vyrušil Nicholasov smiech.

Alex sa od Jessiky odtiahol, ako keby mala otrávené ústa. Pri pohľade na Jessiku v Alexovom plášti sa Nick neovládol a nahlas sa rozosmial.

„Tvoja sestra si myslí, že si zutekala," povedal Nick. Jessika si vyzliekla plášť. Alex sa k nej už nepriblížil a nezobral si ho. Jessika ho však starostlivo poskladala a položila na posteľ. Myslela iba na to, že takmer pobozkala Alexandra Montgomeryho. Čierny jazdec jej proročoval, že nedokáže žiť ako mníška. Ale že by Alexander? Zasmiala sa tej absurdnej myšlienke a vyšla z izby.

Na chodbe ju stretla Eleanor, od zlosti až zelená. „Už som si myslela, že si si to rozmyslela."

„Mám na výber? Porad' mi niečo iné a ja to urobím." „Hm!" Zhlboka sa nadýchla. „Máš toho najlepšieho na svete. Iba si priveľmi tvrdohlavá a nechceš to vidieť."

„Ked' Alex zaspí, možno si budem môcť vyskúšať všetky jeho plášte."

Eleanor schmatla Jessiku za ruku a ťahala ju do salónika, kde sa mal konať svadobný obrad. Ten prebehol veľmi rýchlo. Nastavila mu líce, aby ju pobozkal, a zacítila, že vonia škoricou. Je ako dieťa, pomyslela si.

Napriek tomu, že k svadbe ich prinútil admirál Westmoreland, bola to ozajstná Montgomeryovská svadba a stoly sa prehýbali pod jedlom a nápojmi, takže aj hostia sa bavili. Ľudia ľutovali Jessiku, že taká krásna mladá žena padla za obeť tučnému, zženštilému a zúboženému chlapovi, ako je Alexander. Muži si šepkali, že ju zlákal Montgomeryovské bohatstvo, zatiaľ čo ženy ju ľutovali a pošuškávali si, že zlato jej nenahradí chlapa v posteli.

Niekoľko chlapov, ktorí chceli Jessike zmierniť trápenie, jej potichu šepkali, že jej veľmi radi dajú, čo nemôže dostať od Alexa.

Na svadbu prišiel aj admirál Westmoreland, ktorý zablahoževal neveste a ženíchovi, ako keby to nebol práve on, kto ich do toho prinútil. Jessika otvorila ústa a už išla niečo povedať, no Alex jej silno zovrel ruku a potom sa admirálovi poďakoval.

„Zbabelec," vyhrkla Jessika na Alexa, otočila sa k nemu chrptom a usmiala sa na dvoch mladých krásavcov.

„Jess..." volal za ňou Alex. Tá však chytila mladíkov za ruky a nechala ho samého.

Ked' sa zotmelo, Eleanor vytrhla Jessiku z tanca s pohľadným mladým blondiačikom a cez chodbu ju ťahala za ruku do Alexovej spálne.

„Ved' som sa tak dobre bavila," protestovala Jessika.

„Môžeš sa zabaviť aj so svojím manželom, iba vy dvaja osamote."

„A ako? Počítaním vyšívanych kvetínok na jeho novom plášti? Och, Eleanor, to bolí. V poslednom čase si ku mne nebola veľmi milá."

Eleanor zostala ticho, až kým nezastali pred Alexovou izbou. „Tu máš darček od Marianny," povedala a podala¹ jej bielu hodvábnu nočnú košeľu s volánikmi.

„Myslím, že na Alexa budem potrebovať niečo viac ako toto," povedala Jess a zagúľala očami.

„Už prestaň!" okríkla ju Eleanor. „Alexander je v poriadku. Možno by si počínal lepšie, keby si ho trochu posmelila a pomohla mu."

„Posmelila ho k čomu?" spýtala sa zdesene. „Počúvaj ma. Alex a ja sme si to už prebrali. Zobrali sme sa preto, lebo nám to obom vyhovuje. Ved' si ho počula. Potrebuje niekoho, kto by sa mu staral o dom. Niekoho iného, ako je ten zvedavý Rus. Eleanor, pomôž mi vyzliecť sa."

„Jess, keby si vnímala Alexandra ako muža, bolo by to iné. Teraz je to tvoj manžel a tak by si sa k nemu mala aj správať. Zdvihni ruky a obleč si to. Teraz chod' do postele a ešte si prečeš vlasy."

„Alex mi ustlal vo vedľajšej izbe."

„Ale nie na túto noc. Jessika, počúvaj ma. Alex iba potrebuje, aby si ho posmelila. Musíš naňho použiť ženské triky." Pozrela na svoju sestru. „Len mi už nehovor, že je tučný, že ho predbehneš, že sa ti nepáči, ako sa oblieka. Bud' k nemu konečne milá. Teraz je tvojím manželom."

Jessika zívla. „No dobre, budem spať tu. Aj tak nerada spím sama."

Eleanor ju pobožkala na líce. „Nebudeš to ľutovať," povedala a odišla zo spálne.

Jess ihneď zaspala, no zobudila sa, keď do izby vstúpil Alex. Sledovala ho, ako chodil po izbe a v šere videla iba siluetu jeho tučného brucha. Zažal sviečku, a keď uviedol Jessiku, vyrazilo mu to dych.

„Čo tu robíš?" vyhrkol a vyvalil na ňu oči.

„Zobrali sme sa, spomínaš si?"

„Očakával som, že už budeš spať - vo svojej vlastnej posteli," povedal ostro.

Jessika zalomila rukami a sladko sa naňho usmiala. Nepáčilo sa jej, ako s ňou zaobchádza. Akoby bola nejaký votrelec. „Alex, toto je naša svadobná noc."

„Ja viem," odvrkol, „no ja som unavený, bolí ma hlava a chcem spať."

„Alex skutočne vyzeral unavený. Oči mal červené a na tvári sa začal potiť. Jessika sa odokryla, postavila sa na posteli a položila mu ruky na plecia. „Budem ti masírovať spánky, až kým sa nebudeš cítiť lepšie. Pod' do postele a ja ťa..."

Zostala ticho, pretože Alex ju položil na posteľ.

„Chod' do svojej izby," povedal nazlostene. „Vravím ti, že chcem spať. Sám. Rozumieš mi?"

„Áno," poslušne odvetila a ničomu v živote sa nedivila tak, ako teraz jeho hnevu. „Nechcela som ti pripomenúť minulosť. Chcem povedať, časy, keď si ešte mohol..."

Alex k nej stál chrptom a nechcel sa ani otočiť.

„Chod', Jessika, prosím ťa, chod'," povedal chrapľavým hlasom.

Nahnevaná odišla do svojej izby, pod prikrývkou sa stočila do kľbka a hneď aj zaspala. Zrazu ju čosi zobudilo. Sadla si. „Alex?" zvolala, keď počula lomož.

„To som ja," ozval sa hlboký zvučný hlas, ktorý veľmi dobre poznala.

Znenazdajky pri nej ležal Čierny jazdec, dotýkal sa jej, ruky zaboril do jej vlasov a vyzliekal jej nočnú košeľu. Vášnivo ju bozkával na tvári a krku. Bol ako hladné zviera, ktoré po nej túžilo.

Chvíľu ho Jessika silno zvierala v náručí, lebo takisto po ňom túžila.

Potom však, keď už mala napoly vyzlečenú nočnú košeľu, spamätala sa a spomenula si, kým teraz je.

„Nie, nie, nie," spevavo zvolala a chcela ho od seba odstrčiť. „Som už vydatá. Chod' odo mňa preč."

„Jessie," šepol hlasom, v ktorom bolo cítiť, že po nej vášnivo túži. „Prišiel som ti nahradiť svadobnú noc."

Z celej sily ho od seba odstrčila. „Nestál si po mojom boku pri svadobnom obrade, tak nebudeš ani teraz. Sľúbila som ti to. Neveril si mi azda? Teraz už chod', skôr ako sa Alex zobudí."

„Ten tak silno chrápe, že sotva bude niečo počuť. Jessie, prosím."

„Zmizni odtiaľto!" povedala nahlas, no dobre vedela, že ešte chvíľu a už by sa mu odovzdala. „Budem kričať, aby to každý počul. Chytia ťa a to bude tvoj koniec."

„Jessie, však to nemyslíš vážne? Ten hlupák Montgomery sa s tebou nikdy nebude milovať. Chceš azda stráviť celý život sama v tejto posteli?"

„Ak budem musieť. No určite ho nestrávim podvádzaním manžela. Ak do tridsiatich sekúnd neodídeš, budem kričať."

Stál nad ňou v celej svojej výške a kráse, a v čiernom oblečení takmer splýval so šerom. „Som zvedavý, čo povieš o jeden alebo dva týždne. Ak ťa bude tvoj mľandravý manžel ignorovať noc čo noc, aj potom mi budeš vzdorovať?"

„Nepodľahnem ti, ani keby to malo byť rok čo rok."

Alex sa zasmial a ona sama si uvedomila, že jej hlas vôbec neznel presvedčivo. Letmo ju pobožkal na krk, vyskočil z okna a už ho nebolo. Takmer svitalo, keď sa Jessika prestala nervózne prehadzovať v posteli a zaspala.

Alex sa zobudil na to, že Nick ho potriasol za plece. „Tvoj otec po mňa poslal. Chce, aby som ho odniesol do spoločenskej miestnosti. Tvoja sestra tvrdí, že sa chystá nazrieť do tvojej spálne. Chce vraj vidieť, ako sa k sebe majú novomanželia."

Alex ešte v polospánku prikývol, a kým Nick stihol za sebou zatvoriť dvere, už bol von z postele. Ponaťahoval si nahé telo, až sa prstami dotkol stropu. Potom si z komody vybral dlhú nočnú košeľu a pretiahol si ju cez hlavu. Vybral si najväčšiu a najnevkusnejšiu parochňu.

Zastavil sa a zrazu stuhol, keď si spomenul na mučivú situáciu z predošlého dňa. Najprv Jessiku takmer pobozkal, a tým by všetko prasklo. Našťastie ich vyrušil Nick. Po svadbe si už iba uvedomoval skutočnosť, že Jessika mu bude patriť naveky. Nikdy predtým nezažil taký pocit. Túžil ju zobrať za ruku a odviesť preč z domu, chcel ju skryť a nechať si ju iba pre seba. Neprial si, aby sa s ňou ostatní zhovárali alebo na ňu pozerali. Báľ sa, že keby sa k nej veľmi priblížil, určite by ju uniesol niekam, kde by boli iba sami, a tak by ju vystrašil, že by sa k nej potom nedostal ani tak blízko, aby zacítil vôňu jej vlasov.

No musel tam stáť a pozorovať, ako sa vytáča v tanci a strieda tanečníkov. Oficiálne bola jeho manželkou, ale v skutočnosti nie. Nemohol ju držať v náručí, nemohol sa jej dotýkať, musel sa tváriť unavene a spustnuto, a to práve vtedy, keď jej túžil ukázať, ako sa v skutočnosti cíti a aký je plný energie.

Vo chvíli, keď ju Eleanor odviedla, s úľavou si povzdychol. Keď si v mysli začal predstavovať intímne chvíle s Jessikou, jeho fantázia ho takmer zabila. V tom okamihu už Jessika bola v jeho posteli.

Po tom, čo Jessika odišla s Eleanor, Alex ešte nešiel spať. Počkal, kým všetci nepoodchádzajú, a zostal v spoločenskej miestnosti sám. Nedal si ani pohár piva, pretože sa báľ, že mu zamúti rozum, a potom sa pri Jessike neovládne. Hovoril si, že to robí pre dobro Ameriky a jeho osobné trápenie je cenou za to.

Keď však vstúpil do spálne a uvidel, že mu v posteli spí jeho vyvolená, takmer svoju vlasť zradil. Vedel, že ju odtiaľ musí čo najskôr dostať, lebo v opačnom prípade asi svoje city neovládne.

Keď k nej prišiel ako Čierny jazdec, chcel jej tú lásku vynahradiť, ale tá malá potvora bola taká tvrdohlavá, že ho vyhodila von bez toho, aby sa kvôli nemu aspoň trochu trápila.

Takže teraz čelil ďalšiemu sebatrýzneniu. Jeho otec chcel na vlastné oči vidieť novomanželov v jednej posteli. Ako si upravoval parochňu, zaškeril sa. Jeho otec sa chcel presvedčiť, či si jeho chorľavý syn splnil manželskú povinnosť. Sayer by nikdy neprišiel pozrieť Adama alebo Kita, aby zistil, čo robili so svojimi manželkami. Určite by to svojim najlepším synom neurobil.

Zlostne otvoril dvere do Jessikinej spálne. Pri pohľade na jej hlávku, ktorá vytrčala spod prikrývky, zabudol na svojho otca aj na vlasť.

Jess sa k nemu otočila a pozrela sa naňho. „Alex, čo... čo tu robíš?”

Strach v jej hlase zmiernil jeho hnev. Schúlil sa k nej a skoro ako šteniatko kňučal. „Nick mi práve povedal, že otec chce navštíviť mladomanželov v ich spálni. Nevie sa dočkať vnúčať a nechcem, aby čo len tušil, že možno žiadne nebudú. Prídeš ku mne do postele?” S tým sa otočil a vrátil sa do svojej spálne.

Jessika ležala v posteli a pretierala si oči. Chvíľu si myslela, že Alex vie o včerajšej nočnej návšteve Čierneho jazdca. Keď ho však zbadala, uľavilo sa jej. Naisto nevedel nič.

Nehybne ležala a myslela si, že Alex ešte stojí nad ňou. Vyzeral lepšie, keď nenosil tie svoje strašné plášte. Keď ho videla v dlhej nočnej košeli, ani nezbadala, že má tučné nohy a veľké brucho. Na počudovanie si až teraz všimla jeho široké ramená.

Vyskočila z postele a zamierila do jeho spálne. Odrazu však zastala pred zrkadlom. Zobrala hrebeň, že sa učeše, ale prestala. Vlnité vlasy jej odstavali od hlavy a oči žiarili očakávaním.

Vybrala sa do Alexovej izby.

Ten ležal na posteli a brucho pod prikrývkou mu vyčnievalo ako kopec. Pozrel na ňu a ona si prvýkrát všimla jeho husté a dlhé mihalnice.

Usmiala sa naňho. „Nepozveš ma k sebe?” spýtala sa tajomne.

Zdalo sa, že Alex váha, no potom odkryl prikrývku a ona k nemu vklzla. Alex však zostal na svojom kraji postele a odtiahol sa od nej čo najďalej.

Trochu sa pomrvila. „Alex, mám dojem, že tvoje lôžko je oveľa pohodlnejšie ako moje.”

Otočila sa k nemu, ale on ležal strnulo ako sťažen na lodi a hľadel do stropu.

„Asi by sme sa mali tváriť ako zaľúbený pár.“

Pritisla sa k nemu celým telom a v tom okamihu Alex načisto zdrevenel. Zdvihla jedno obočie. „Alex, veď ty si celkom pohľadný muž.“ Položila mu ukazovák na bradu. „Pamätáš sa, keď si mieril na Pitmana a zachránil si náš dom? V tú noc si bol veľmi statočný.“

Alex strnulo držal ruky pri tele a ani sa na ňu nepozrel.

Jess sa k nemu ešte tuhšie pritúlila, takže ich telá sa dotýkali. „Alex,“ šepla a rukou mu prechádzala po brade. „Bol si ku mne a k mojej rodine veľmi láskavý. Je to zaujímavé, ale vieš, že v tomto svetle si skoro taký pekný ako tvoji bratia?“

Letmo sa na ňu pozrel. „Vedela som, že zareaguješ,“ zasmiala sa a začula hlasy spoza dverí. Alex sa však ani nepohol.

„Takto,“ povedala, „skús ma takto objasť. Aspoň predstierajme, že sme manželia.“

Celý meravý ju poslúchol. Jess sa prispôsobila krivkám jeho tela a preložila si nohu cez jeho brucho. Pritúlila sa k nemu a uvažovala nad tým, aké má pevné telo, široké silné ramená, tvrdé stehná a mäkké brucho, a spokojne si povzdychla.

Ktosi zaklopal na dvere. Jessika to nezaregistrovala, a keď Alex odpovedal na klopanie, hlas sa mu chvel.

Do izby vstúpil Nick a na rukách držal vyzlabnutého Sayera. Alexov otec od úrazu viditeľne zostarol.

„Otec,“ prehovoril Alex strnulým hlasom. Chcel sa posadiť, ale zistil, že Jessika sa ho drží ako kliešť.

Pootvorila oči a usmiala sa na Sayera.

„Jess!“ zasyčal Alex.

Sayer mávol rukou. „Nechaj ju. Nech spí. Nechcel som vás vyrušiť. Nevedel som, že ešte budete v posteli,“ klamal. „Nicholas, odnes ma na raňajky.“

Nick vyniesol starého pána zo spálne a predtým, než za sebou zatvoril dvere, žmurkol na Alexa.

Alex zostal v polosede a Jessika sa k nemu ešte vždy túlila. Na obočí sa mu objavili kvapky potu.

„Alex,“ šepla, naklonila k nemu tvár a čakala, že ju pobožká.

On sa však od nej odtiahol. „Jessika, zdá sa mi, že sa nebudeš brániť, aby naše telá splynuli v jedno. Verím, že k tomu príde. Ak mi budeš šepkať vulgárne slová a... Och, áno, rozpovieš mi nejaké nevkusné príbehy a budeš mi tancovať. Samozrejme, nahá. Čím neslušnejšie, tým lepšie. Potom možno tak o hodinu to pôjde. Pravdaže, musíš byť na mne a musíš byť veľmi, veľmi rýchla. Akt rozmnožovania sa mi vidí dosť nudný - a trápny. Ale ak chceš použiť moje telo, nech sa páči.“

Jessike chvíľu trvalo, kým sa spamätala, a potom sa rozosmiala. „Och, Alex, akú máš len fantáziu.“ Prevrátila sa na druhú stranu a zišla z posteľe. „Jedného dňa ti budem musieť porozprávať o skutočných mužoch. Chuderka Sally Hendersonová.“ Keď však začula, ako za ňou niečo buchlo, obzrela sa. Vyzeralo to tak, ako keby sa Alex za niečím naťahoval, nedočiahol a spadol z posteľe.

Chcela mu pomôcť vstať, no on sa na ňu nazlostené pozrel. „Dotkni sa ma a oľutuješ.“

Odstúpila od neho. „Alex, hlava sa ti zatočí skôr ako žene,“ pokrútila hlavou a vyšla zo spálne.

„Čo si mu zasa vyviedla?“ zavrčala na ňu hodinu po tom Eleanor.

„Vôbec nič. Zostal nedotknutý, ako som ho aj spoznala,“ s plnými ústami odvrkla Jess pri raňajkách.

„Keby som ho nepoznala, tvrdila by som, že plakal.“ „To som však nespôsobila ja. Eleanor, kde sú účtovné knihy? Chcela by som sa na ne pozrieť.“

Už na druhý deň po svadbe služobníctvo u Montgomeryovcov pocítilo, že má novú pani domu. Jessika sa správala v starom rozľahlom dome ako na lodi. Predtým sa sluhovia u Montgomeryovcov veľa nenarobili, no zato mali vždy plné žalúdky. Jessika si z nich urobila svoju posádku. Nariadila upratať všetko, čo sa len dalo, od dlážky až po strop. Nicholasovi prikázala povynášať z pivnice sudy, pretože chcela urobiť inventúru zásob, a najmä vyčistiť pivnicu od potkanov.

John Pitman v to ráno zasadol za svoj písací stôl a Marianna sa rozhodla navštíviť v meste chorých. Sayer sa nechal odniesť do spoločenskej miestnosti, kde pomáhal Jessike rozdeľovať prácu a úlohy. Ľudia si šepkali, že nikdy predtým nevyzeral šťastnejšie.

Alexander odišiel hneď po raňajkách a nevrátil sa ani do západu slnka. Keď to videli chlapi vo Warbrooku, boli radi, že nezískali Jessikinú ruku. Každý súcitil s chudákom Alexandrom, ktorého deň po sadbe vyhnali z vlastného domu.

„Keby strávila noc so mnou, určite by ráno nemala toľko energie,“ šepkali si medzi sebou chlapi.

A všetci sa tajne smiali pod fúzy.

„Sadni si!“ prikázala svojej sestre Eleanor. „Všetkých si utrápila, vrátane mňa. Už stačilo. Je čas oddýchnuť si. A kde máš manžela?“

„Manžela? Ach, Alexa.“

„Áno, Alexa. Kde je?“

„Nemám ani potuchy.“ Jessika sa pozrela cez okno a zbadala, že John Pitman odchádza z domu smerom do mesta. „Kam sa vybral?“

„Na stretnutie s admirálom. Vráti sa neskoro.“ „Chceš povedať, že nepríde na večeru?“ „Jess!“ zvolala Eleanor, no Jessika už bola na chodbe a rozbehla sa k jeho pracovni.

„Mohla by si mi do Alexovej spálne priniesť niečo pod zub?“ stihla na ňu ešte zakričať.

Asi o hodinu zdvihla oči od účtovných kníh, pretože zbadala, že dvere do izby sa otvárajú. Sedela na Alexovej posteli s nohami v tureckom šedé. Všade okolo nej boli porozkladané účtovné knihy, ktoré Pitman tak starostlivo schovával. Okrem toho sa tam povalovali omrvinky z chleba, nedojedený jablkový koláč, kúsok syra, tri slivky a na stole stál džbán piva.

„Dobrá večer, Alex. Kde si bol celý deň?“ Alex stál pri dverách a hľadel na ňu. Vlasy mala strapaté, šaty neupravené, akoby sa začala vyzliekať a v polovici prestala. Na brade a na hrudi jej zostali omrvinky z chleba. Bola nádherná a on si pridobre uvedomoval, že sa jej nemôže ani len dotknúť.

„Čo to vystrájaš?“ spýtal sa a prešiel na druhú stranu izby.

„Starám sa o tvoj dom, vari to tak nevyzerá? Chceš si niečo zajesť?“ V ruke držala syr. „Sadni si a už sa toľko nemrač. Vyzleč si plášť, zlož si parochňu a vyzuj topánky. Urob si pohodlie.“

„To, že ty si tu pobiehaš oblečená, ako sa ti zachce, neznačí, že to budem robiť aj ja,“ odsekol prísne a podal jej zrkadlo.

Poutierala si omrvinky okolo úst a brady. „V poriadku, nech je po tvojom,“ odvrkla a ďalej sa venovala účtovným knihám. „Ďalšia chyba! Tvoj švagor nevie rátať. Skoro každý stĺpec spočítal zle.“

Alex si sadol na okraj postele, tak ďaleko od Jessiky, ako len mohol. „Ukáž, nech sa na to pozriem.“ Stačilo mu pár minút, aby zistil, čo Pitman vlastne robí. „Jess, koľko párov topánok si si kúpila od nášho zasnúbenia?“

„Prirodzene, že ani jedny. Načo by mi boli nové topánky? Stačia mi jedny, hoci zaplátané.“

Alex sa zarazil. „Zajtra to dáme do poriadku, no podľa tohto si si minulý týždeň kúpila tri páry drahých saténových topánok.“

„Saténových? Čo by som s nimi robila? Len raz by som stúpila na kameň a bolo by po nich.“

„Nečítala si, čo je pri tých číslach napísané?“

„Lepšie mi idú počty ako čítanie. A pozri sa na toto, Alex. Píše sa tu, že Eleanor kúpila

každému z detí tri páry topánok." Nechápavo sa naňho pozrela. „Prečo klame?"

„Pretože tieto účty predkladá každý týždeň môjmu otcovi a on poverí správcu pokladne, aby mu na to dal peniaze. A celkové súčty sú potom tiež zlé?"

„Skutočné súčty sú menšie ako jeho. Nie oveľa, ale sú. Zdá sa, že tvoj švagor spreneveruje peniaze." Odložila účtovnú knihu z lona a vstala. „Alex, radšej by si sa mal najesť." Zobierala všetko, čo nedojedla, a položila to pred neho na stôl. „Ak chceš, urobím ti aj niečo teplé."

„Nie, ďakujem. Jess, čo to robíš?"

„Vyzliekam sa. Idem spať."

„No to mi nesmieš robiť."

„Alex, sľubujem ti, že keď budem spať, nevyleziem na teba. Ved' nechrápam, neškrípem zubami a nezaberiem ani veľa miesta. A keďže sa ti nechystám tancovať nahý, ani od teba neočakávam, aby si si splnil manželskú povinnosť. Avšak dnes v noci chcem spať s tebou. Bojím sa sama."

„Nemôžeš spať so mnou, Jessika," presviedčal ju Alex.

„Nezdá sa mi, že by si mal dosť silný chrbát, aby si ma odtiaľto odniesol."

„Čo sa ti v tvojej spálni nepozdáva?"

„Nepáčia sa mi okná." Pozbierala účtovné knihy a urobila z nich na zemi komín.

Začala si sťahovať šaty z ramien, no vtom ju Alex chytil za ruku. „Je to kvôli Čiernemu jazdcovi, však? Prichádza k tebe cez okno. Chceš zostať so mnou, pretože mu nevieš odolať."

Jessika si povzdychla. „Alex, chcem byť s tebou, aby som sa dobre vyspala, ale aj preto, že nerada spím sama. Teraz sa, prosím ťa, vyzleč. Nezaspím, keď mi bude do očí svietiť ten tvoj plášť."

Alex si sadol a pozoroval, ako si vyzlieka šaty. No keď si začala rozvázovať šnúrovačku, pre istotu sa otočil na druhú stranu a položil si chladnú dlaň na čelo.

„Alex, si v poriadku? Potíš sa. Nevracia sa ti náhodou tá horúčka? Radšej sa choď vyzliecť. Sľubujem, že sa nebudem pozerieť."

Pre Alexa to bola nekonečná noc. Ležal v posteli, Jess pri ňom schúlená ako dieťa, a on si nemohol dovoliť dotknúť sa jej. Vždy keď sa pohla, cítil jej prsia. Košeľ sa jej vyhrnula a jej dlhé štíhle nohy sa splietali s jeho. Odišiel do vedľajšej izby, prezliekol sa do nočnej košele, sňal si parochňu a vrátil sa k nej. Jessika už spala, ale len čo si ľahol, rukami hľadala jeho telo a privinula si ho k sebe, akoby bol hračkou, s ktorou rada zaspáva.

Keď sa k nemu pritúlila, dookola si pripomínal, prečo to robí. Nemohol jej predsa vyzradiť, že je Čierny jazdec. Ved' po všetkom pátra, rovnako ako po Pitmanových účtovných knihách. Nikdy by ho nenechala vychádzať do ulíc ako Čierneho jazdca a určite by hovorila do všetkého, čo by chcel urobiť. Dostala by sa do problémov, alebo by sa jej prihodilo ešte dačo horšie.

Jess si preložila koleno cez jeho mužnosť a Alexovo telo ihneď zareagovalo. Ani nemusela tancovať nahý, pomyslel si.

Zaspal, keď sa už rozvidnievalo. Celú noc si ju túžil k sebe, hladil ju po vlasoch, rukou prechádzal po jej tele, až kým vedel, že musí prestať, aby potom ešte vládol prestať. Myslel na najhoršie veci, čo sa mu za tie roky na mori prihodili. Skúšal čokoľvek, len aby nemyslel na to nevinné stvorenie, ktoré mu ležalo v náručí.

Asi hodinu pred úsvitom, vyčerpaný po dvoch prebdených nociach, konečne zaspal.

Ráno mu už po bruchu skákalo šesť či sedem Taggertovských deciek. Samuelova plienka bola ako zvyčajne napoly premočená.

Jessika pred nimi zutekala a Alex zvolal niekoľko slov, aby tých nezbedných malých námorníkov trochu pokarhal.

Sám sa iba smial a ďalej mu skákal po bruchu.

„Jessika, daj ho zo mňa preč. Premočí ma až do kosti. Nevieš im rozkázať?"

Jess zodvihla Sama, no po Alexových posledných slovách ho znova pustila. Ako naňho dopadol, mokrá plienka vydala čľapotavý zvuk. Alex si to nevšimol, lebo keď sa pred ním Jessika sklonila, nemohol odtrhnúť zrak od výstrihu na nočnej košeli, cez ktorý videl až na jej

nohy.

„Ach, tu ste," zvolala Eleanor, keď vstúpila do spálne. „A von!" zakričala. „Nechajte ich, nech majú trochu súkromia. Alex, azda si spal v tej parochni?"

„Súkromie!" reptal Alex. „V tomto dome asi nikto nevie, čo to slovo značí."

Eleanor zabuchla dvere a Alex zatiaľ s úžasom a otvorenými ústami pozeral, čo sa deje. Jessika si za ten čas vyzliekla nočnú košeľu a obliekla si šnurovačku a šaty. „Alex, vyzeráš hrozne. Spal si dobre? Zostaň tu a ja ti prinesiem kúsok bábovky. A veru ani nevoniaš najlepšie. Mohla by som doniesť kaďu s vodou. Umyjem ti vlasy a chrbát. A aj nohy. Myslím, že cez brucho si určite nedočiahneš na prsty na nohách."

„Chod' preč, Jess," precedil Alex cez zuby.

„Vždy mávaš ráno takú zlú náladu?"

„Von!" To bolo všetko, na čo sa zmohol.

Jess pozbierala zo zeme účtovné knihy a nechala ho samého.

Už na druhý deň po svadbe Jessika skonštatovala, že je to skôr koniec ako začiatok. Napriek tomu, že sa usilovala byť Alexovi dobrou manželkou, tak ako sľúbila, nič z toho, čo urobila, sa mu nepáčilo. Nosila mu jedlo, ktoré starostlivo vybrala, aby sa pri žuvaní nemusel namáhať.

Keď ho však chcela nakrmiť, zahnal ju do polovice izby. Nechcel, aby s ním zaobchádzala ako s invalidom, na čo mu Jessika povedala, že podľa nej ním je. Ved' predtým nemohol prejsť ani kúsok bez toho, aby sa o ňu neopieral. Priznala, že do manželstva išla s otvorenými očami. Vedela, že mu bude robiť opatrovatel'ku a nebráni sa tomu. Zavrčal na ňu, aby mu doniesla kus pečenej hovädziny alebo niečo, do čoho by sa dalo zahryznúť.

Potom odišiel z domu a vrátil sa až vtedy, keď Jessika drhla Samuela v kadi, ktorá stála pred kozubom v Alexovej izbe. Samuel sa totiž rozhodol, že sa pohrá s malými prasiatkami, a prasnica ho potom naháňala po blate a hnoji, až kým neprišiel Nick a nevytiahol Sama z ohrady za golier. Nick sa potom snažil upokojiť Eleanor a Jess oblievala Sama vedrami vody, aby ho vôbec mohla zobrať dovnútra a riadne ho okúpať.

Alex stál vo dverách a chvíľu na ňu hľadel. Potom sa radšej pozrel iným smerom. „Jessika, tvoje správanie je neprístojné."

Pozrela na svoje mokré šaty, ktoré sa jej prilepili na telo. „Nechcela som si zmáčať šaty. Alex, musíš prekonať hanblivosť. Sme predsa manželia. Saní, stoj pokojne, aby som ťa mohla poutierať. Alex, pripomínam ti časy, keď si bol ešte skutočný muž?"

Prudko otočil hlavou, aby sa jej pozrel do očí. „Ja som skutočný muž. Preboha, Jess, vyzeráš..." Sám vbehol Alexovi do náručia a mokkými rukami ho z celej sily objal. •Alex sa usmial, chytil do náručia nahého chlapčeka a pričuchol mu ku krku. „Sám, aspoň raz dobre voniaš. Chceš, aby som ti čítal?"

Sám s úsmevom prikývol.

Jess zobrala chlapca. „Radšej ho prebalím, aby sa náhodou nestihol vycikať na tvoj pekný plášť."

„Jess, prosím, zahal' sa. V dome sú aj iní muži."

„Ach, áno. Prepáč. Nie som zvyknutá na dom plný chlapov."

O chvíľku bola naspäť a nakláňala sa nad kaďu, ktorú umývala.

„Jess," spýtal sa Alex. „Čo by si robila, keby si sa vydala za Čierneho jazdca?"

Na okamih prestala drhnúť kaďu. „Pomáhala by som mu. Vedela by som, kam by išiel a bola by som pri ňom, aby som mu kryla chrbát. Chodila by som s ním na výjazdy."

„Čo keby ti odmietol prezradiť, čo chystá?"

Zaškerila sa. „Och, to nie, povedal by mi to. Vedela by som ho presvedčiť."

„Áno, to verím. A potom, keby ho chytili, tiež by si bola pri ňom?"

„Radšej sa chod' okúpať."

„Jess, som rád, že si sa nevydala za Čierneho jazdca."

Jessika neodpovedala.

Tri dni po ich svadbe sa v prístave zbehlo takmer celé mesto. Ľudia postávali na móle a ich

zraky smerovali k admirálovi a jeho vojakom, ktorí stáli na palube v prednej časti lode.

Asi minútu po prečítaní admirálovho rozkazu ľudia načisto onemeli. Stáli tam s otvorenými ústami a neveriacky pozerali jeden na druhého. Admirál oznámil, že troch mužov z Warbrooku zoberie do Anglicka, kde budú slúžiť u jeho výsosti. Všetci traja boli vysokí, urastení mladíci, navyše veľmi bystrí a slobodomyselní.

Jedným z nich bol aj Ethan Ledbetter.

„On si zrejme myslí, že so sebou berie Čierneho jazdca," povedala Jess jedným dychom.

Vtom sa ozval Abigailin plač. Ľudia sa obzerali a videli, ako Ethan objal Abigail svojimi mohutnými rukami a odviezol ju preč.

Jessika sa rozbehla za nimi, ale Alexander ju stihol chytiť za ruku.

„Nechaj ich," povedal a ťahal ju naspäť.

Chcela sa mu vyšmyknúť, on ju však pevne držal a ťahal za sebou k lesu, preč od ľudí.

„Alex, prestaneš sa už do mňa starať? Chcem ísť za Abigail."

„A z akého dôvodu? Jess, nestrkaj do toho nos. Admirál si myslí, že má Čierneho jazdca, alebo počíta s tým, že ich príde oslobodiť."

Vytrhla sa mu z ruky. „A Čierny jazdec ich aj príde zachrániť. Každý v meste to vie."

Alex iba prevrátil oči a od zlosti zaťal päste. „Jess, admirál k nim postaví dvadsať mužov, aby ich strážili. V takom nerovnom súboji nemôže zvíťaziť ani tvoj Čierny jazdec."

Jess sa naňho povýsenecky usmiala. „Alex, zbabelci nevedia, ako chutí odvaha. Čiernemu jazdcovi česť nedovolí, aby ich nezachránil."

„Česť? A čo krv a krviprelievanie? Tá červená tekutina, čo tečie, keď niekoho postrelia alebo prebodnú."

Jess sa otočila na späť. „Nemám čas o tom teraz s tebou diskutovať. Aj tak by si to nepochopil."

Schmatol ju za ruku a prudko ju otočil k sebe. „Chápem to lepšie, ako si myslíš. Si taká posadnutá Čiernym jazdcom, že nemyslíš na dôsledky. A čo sa týka toho zbabelca, dovol', aby som ťa upozornil, že už niekoľkokrát som ti zachránil kožu."

Jessika sa k nemu nahla, až sa ich nosy takmer dotkli. V skutočnosti bol oveľa vyšší ako ona, ale v tejto úlohe sa vedel tak hrbíť, že boli približne rovnako vysokí.

„Čierny jazdec určite príde. Ja to viem. Nikdy by nepripustil takú nespravodlivosť. Či ich tam bude dvadsať, sto alebo tisíc - jemu to môže byť jedno. On nemyslí na vlastnú bezpečnosť. Uňho sú na prvom mieste iní, nie on sám. On dokáže pred nepriateľom aj tancovať, lebo vie, že pravda je na jeho strane. Alex! Si v poriadku? Sem si sadni. Si akýsi bledý."

Alex si sadol na peň. Jess mala oňho strach a dotkla sa mu líca. Pritúlil si ju k sebe a hlavu si položil na jej prsia. „Až tak veľa pre teba znamená?"

„Znamená veľa pre naše mesto. Bez neho by sme už dávno stratili nádej. Jedného dňa možno všetci naberieme odvahu, aby sme sa vzopreli Angličanom, no teraz majú odvahu iba niekoľkí z nás." Držala ho v objatí a hladkala po chrbte ako dieťa.

„Z nás?" spýtal sa Alex. „Myslel som si, že iba tvoj Čierny jazdec bojuje za Ameriku a iba on jediný vie vzdorovať anglickým guľkám."

„Alex, nebuď opäť žiarlivý."

„Žiarlivý?" Odtiahol sa, aby jej mohol pozrieť do tváre, ale silno ju držal za ruku. „Moja manželka básni o inom mužovi, ktorého si cení väčšmi ako vlastný život, a ja nemám žiarliť?"

„Alex, bolí ma to."

„Bože!" Postavil sa, ale stále jej tuho zvieral ruky. „Takáto bolesť je nič oproti tomu, čo pocítiš, keď zachrániš tých troch a chytia ťa."

„Nikdy som nepovedala, že by som... Ach, to bolí! Alex, nechaj ma."

„Tak mi pomôž. Lebo inak ťa priviažem reťazou."

Chcela mu odvrknúť, že aj tak urobí, čo ona chce, ale výraz jeho očí ju zastavil. „Niekedy sa neuveriteľne ponášaš na Adama."

Alex si ihneď sadol a privinul si ju k sebe, aby pred ňou skryl utrápený pohľad. „Sľúb mi, Jessika, že sa do ničoho nezapletieš."

„Alex, nemôžem...”

Nepokračovala, pretože Alex jej tak silno stískal ruku, že nemohla ani dýchať.

„Jess, nezniesol by som, keby sa ti niečo, stalo.

Jeho slová Jessiku veľmi prekvapil. Dvihla hlavu, aby mu pozrela do tváre. „Alex, prečo si ma požiadal o ruku?”

„Pretože ťa milujem,” priznal bez okolkov. Och Alex.” Opäť si ho pritúlila k prsiam.. Milovali ju dvaja muži. Jeden statočný, krásny démon, ktorý odmietol oženiť sa s ňou, a Alex, ktorý jej pravé vyznal lásku. Musela uznať, že Alex mal všetko, čo chýbalo Čiernemu jazdci. Tam, kde Čierny jazdec použil svaly, Alex využil rozum.

„Alex,” šepla, „neurobím nič hlúpe. Nič sa mi nestane. Čierny jazdec ma...”

„Do pekla!” Alex sa postavil a opäť na ňu uprene hľadel „On ti nebude môcť pomôcť. Ak sa čo len priblíži, tých sto vojakov z neho urobí rešeto. Kto potom zachráni tvoje drahé mesto, keď Čierny jazdec bude samá dierka od guľky?”

Ustúpila o krok dozadu. „Alex, tvoja láska ku mne neospravedľňuje tieto nechutné prejavy žiarlivosti. Aspoň som schopná myslieť na dačo väčšie ako obyčajný ľudský život. Amerika potrebuje... Pusť ma!”

Alex ju ťahal za ruku z lesa na chodník. „Pokiaľ drahý Ethan neodpláva z mesta, nespustím ťa z očí.”

Ethan! Aj naňho žiarliš? Ešte stále? Aj po tom, čo si mu vyviedol? Alex, máš zvláštnu predstavu o láske.”

„Ty zasa nevieš nič o smrti. Akokoľvek sa budeš priečiť, nedovolím, aby si sa do voľačoho zaplietla. Teraz pod’ so mnou a nájdeme niečo, čo ťa na dlhší čas zabaví.

Jessika, počúvaš ma?” zlostne sa jej spýtala Abigail Wentworthyová. Od toľkého trápenia mala vpadnute oči a pod nimi čierne kruhy.

Jess si sadla do kresla. Od ohlásenia admirálovej správy ubehli dva dni a Jessika celý ten čas pracovala takmer dvadsať hodín. Alex náhle ochorel a ona musela plniť všetky jeho želania a starať sa o celú domácnosť. Navyše ju poveril, aby skontrolovala účtovné knihy z čias, keď bol na mori. Nemala si kedy ani vydýchnuť. Behala od Alexa k služobníctvu, aby im prikázala vyleštiť podlahu, potom na strechu, lebo Alex jej povedal, že sú v nej diery, a potom rýchlo zratúvala stĺpce, z ktorých v každom bolo päťdesiat čísel, a medzitým sa s Alexom stihla aj rozprávať.

Keď však prišla od Wentworthovcov pozvánka na čaj, neobišlo sa to bez slov. Alex odrazu tak vyzdravel, že Eleanor musela jeho a Jessiku upozorniť, aby sa upokojili, lebo ich hádky počuť až do mesta.

Až keď mu pohrozila, že v noci utečie, Alex sa obmäkčil a dovolil Jessike navštíviť pani Wentworthovú. Ved’ napokon tú staršiu dámu si každý váži. Tak do akých problémov by sa Jessika mohla dostať na posedení pri čaji?

„Opäť je tu,” poznamenala Abigail pri pohľade z okna.

Jess vyzrela z okna a zbadala Alexa, ktorý už po štvrtý raz prechádzal popred okná. Zdvihla šálku s čajom a zamávala mu.

„Ako to môžeš strpieť?” prehodila Abigail melodramatickým tónom. „Ako môžeš žiť s takým... vyfinteným, lenivým...”

„Alexa z toho vynechaj!” skočila jej do reči Jessika. „Hoci nevyzerá najlepšie, je to dobrý chlap. A teraz sa o mňa bojí. Ethan má možno svaly, ale Alexov malíček je múdrejší ako...”

„Chcete aj naďalej márníť čas porovnávaním manželov?” zaskočila ich pani Wentworthová. „Máme ešte veľa práce a zostáva nám málo času. Jess, tvoj nápad s cigánkami sa mi páči.”

„Ženy vždy vedia pohláznúť chlapov a odvrátiť ich pozornosť. A najmä vojakov, ktorí boli dlho na mori.”

„Čierny jazdec ho oslobodí,” tvrdila Abigail.

„A dá sa zastreliť,” odvrkla Jessika. „Ethana a ostatných budú strážiť húfy vojakov a budú strieľať na Čierneho jazdca. Vy dve musíte odpútať ich pozornosť a ja ich oslobodím.”

Abigail sa zasmiala. „Ja ich zabavím, to nieje problém. Mama mi ušila rozkošný kostým. Keď ho Ethan uvidí, bude...”

Jessika už nemohla zniesť jej poznámky o Ethanovej mužnosti. Bolo to tak dávno, čo bola naposledy osamote s Čiernym jazdcom. Položila šálku na stôl, aby to bolo počuť. „Môžeme len dúfať, že sa to vojakom bude páčiť.” Nemohla si pomôcť, ale jednoducho poškuľovala po Abby a jej páse, ktorý sa očividne zväčšoval. Iba nedávno sa vydala a už čaká dieťa, pomyslela si. Nechcela myslieť na to, že sama možno nikdy nebude mať potomka. Prinajmenšom nie Alexovho. Nie! Nechcela si ani spomenúť na to, ako ju vyhnal z postele. Povedal jej, že pri nej nemôže spať a chce, aby bola od neho čo najďalej. Alexova predstava lásky bola dosť odlišná od jej.

„Už by som mala ísť,” povedala Jess a vstala. „Alex tu bude každú chvíľu.”

Pani Wentworthová jej položila ruku okolo ramien. „Vedela som, že s tebou môžeme rátať, Jessika. Zvyšok mesta by určite sedel a čakal na Čierneho jazdca, ale ja som vedela, že treba niečo podniknúť.”

„A tiež sme si uvedomili, že takisto ako my, aj ty akiste nenávidíš admirála za to, že ťa prinútil vydať sa za Alexandra,” dodala Abigail.

Jessika nad jej nechutnou poznámkou zaťala zuby. „Neznášaš Alexandra za to, že narafičil na Ethana, aby sa s tebou oženil?”

Abigail sa zrazu zatvárila zaľúbene. „Práve naopak, za tú službu mu môžem iba ďakovať.”

„A ako unikneš Alexovi?” spýtala sa Jessiky pani Wentworthová.

„To bude najťažšie. Asi požiadam o pomoc Alexovho otca.”

„Sayera? Bude ochotný urobiť niečo synovi za chrbtom?”

Jessika sa zamračila. „Pán Montgomery je... sklamaný svojím najmladším synom a veľmi sa zaujíma o to, čo si k nám Angličania dovoľujú.”

Pani Wentworthová súhlasne prikývla. „Tak už choď. Alexander ťa čaká. Ved' vieš, drahá, manželstvo je niekedy viac ako iba to, čo sa deje v posteli. Zdá sa, že Alex chce, aby si sa mala dobre.”

Jess sa pozrela von z okna a videla zachmúreného Alexa, ako vychádza schodmi na verandu. „Áno, už je tu. Zajtra o desiatej večer sa stretneme. Nech je dovtedy všetko pripravené.” Otvorila dvere práve v okamihu, keď sa chystal zaklopať.

„O čom ste sa rozprávali?” zaujímal sa.

„Dobré popoludnie, Jessika,” robila si z neho posmech. „Dobre si sa zabávala? Dali ste si aj koláčiky?” Pozrela naňho. „Plánujeme zvrhnúť anglickú vládu a začneme si vládnuť sami. Myslíš, že s pani Wentworthovou vedíme také diskusie? Ukázala mi hodvábnu látku, ktorú si kúpila, posťažovala sa na služobníctvo a pochválila admirála, aký je príjemný hosť.” Jessika bola sama prekvapená, aké jednoduché je klamať. Možno to bolo preto, že išlo o dobrú vec, pomyslela si.

Alex na ňu kradmo pozrel a nevedel, či jej má veriť alebo nie. Zobral ju pod pazuchu. „Poďme domov. Máme ešte dosť práce.”

Jessika si povzdychla. „Alex, nemohli by sme sa prejsť? Povedzme, do zátoky Farrier's Cove.”

Alex sa zahľadel na jej vlasy a na tváričku, jej prsty držal na dlani a myslel na odlahlú maličkú zátoku. „To by som nevládol,” povedal a napokon vyrazil smerom k domu.

Jessika kráčala s ním a premýšľala o jeho zdraví. Zdalo sa, že k nemu začína cítiť oddanosť. V niektorých okamihoch sa jej Alex dokonca veľmi páčil.

Alex si vyzliekol saténový plášť a zavesil ho na vešiak vo svojej spálni. Pozrel sa na hodinky a potom ich položil na stolík pri okne. Ukazovali tri minúty po polnoci. Jeho otec trval na tom, aby s ním až do tejto neskorej hodiny hral šach a ignoroval jeho narážky, že je čas ísť do postele. Posledné dni, ktoré strávil sledovaním Jessiky, ho načisto vyčerpali. Stále bol v strehu, lebo si bol istý, že Jessika môže vyviešť dajakú hlúposť. Za celý ten čas nemohol ani na chvíľu uniknúť na Ostrov duchov, kde by si trochu precvičil telo. Jessikina prítomnosť, jej neúmyselné dotyky a pohyby ho na jednej strane veľmi vzrušovali, no na druhej ukrutne vyčerpávali a

ubíjali jeho zdravie. Keď sa chcel dobre vyspať, musel ju, hoci nerád, z postele vyhodiť.

Po tom všetkom nevedel, ako dlho uvládze znášať také trápenie. A keď sa už rozhodol oznámiť jej, že on je ten Čierny jazdec, vždy sa niečo prihodilo. Napríklad to s Ethanom Ledbetterom. Keď však uvidel v jej očiach to nadšenie križiaka, vedel, že ako Čierny jazdec by jej nebol schopný nič odoprieť. Predstavil šiju, ako sa preháňa krajinou s čiernou maskou cez oči, ale aj anglických vojakov, ktorí by ju hneď chytili.

Takže odo dňa, keď admirál prečítal svoj rozkaz, Alex Jessiku nespustil z očí, okrem popoludnia s Abigail a pani Wentworthovou, ktoré išla utešiť. Najprv s tým nesúhlasil, ale keď ho tak pekne poprosila a predklonila sa pred ním, že šatka, ktorú mala vo výstrihu, jej odhalila celé prsia, nakoniec privolil. Svoje áno povedal skôr, ako si uvedomil, čo vlastne robí.

S úškľabkom na tvári si spomenul na Jessikine slová, že by dozaista prinútila Čierneho jazdca, aby urobil, čo ona chce. Alex si nechcel ani predstaviť, čo by sa Jessika od neho snažila vymôcť, keby vedela, že je vydatá za Čierneho jazdca.

Začal si vyzliekať vestu a rozopínať košeľu, no napadlo mu, že by mal radšej skontrolovať Jessiku. Keď odchádzal k otcovi na partiu šachu, už spala. V to ráno Jess a Sayer strávili vyše dve hodiny za zatvorenými dvermi a dvakrát bolo počuť, ako Sayer protestne zvýšil hlas.

Keď Jessika utiekla z izby, mala zrazu zvláštny pocit viny, ale dopredu ju hnal pocit víťazstva. Potom Sayer po žiadal Alexa, aby si s ním zahral šachy, čo Alexa veľmi nepotešilo. Jessika zrejme ráno dve hodiny prehovárala Sayera, aby so svojím synom strávil aspoň nejaký čas.

Alex chcel najprv odmietnuť otcovo pozvanie, no namiesto toho si nasadil najväčšiu parochňu, ružový saténový plášť a na malíček si nastokol prsteň so smaragdcom.

Keď vstúpil do otcovej spálne, rozhodol sa, že radšej bude mlčať. Tak vyhrával jednu hru za druhou a nepreriekol ani slovka. Jeho otec si určite pomyslel, že hoci jeho najmladší syn neprekypuje silou a mužnosťou, vonkoncom nie je hlúpy.

Chcel otvoriť dvere do Jessikinej izby, no zistil, že sú zamknuté. Ihneď mu napadlo, že čosi nie je v poriadku. Vyskočil z okna a uvidel, že okno Jessikinej izby je otvorené. Nazrel dovnútra a zistil, že izba je prázdna.

V tej chvíli preklíňal otca, že nevedomky pomohol Jessike uniknúť. Preklíňal Čierneho jazdca, i Nicka, že ho priviezol do Ameriky, preklíňal Jessiku a dokonca i seba. A potom bežal ako víchor. Utekal k lodičke, aby sa mohol dopraviť na Ostrov duchov, prezliecť sa tam a vzápätí sa vrátiť a zachrániť Jessiku.

Vypadni odtiaľto, ty stará babizňa," zreval mladý vojak prebudil ostatných, ktorí spali za jeho chrptom.

Z voza vystúpila stará zhrbená starenka a rukou si držala kríže, ako keby ju boleli. Tvár mala zvráskavenú a jej šaty smrdeli ako zdochnutá ryba. „Však neodopriete starej žene, aby sa zohriala?"

„Tu nemôžeš byť. Sme tu na rozkaz jeho výsosti kráľa."

Starenka odkotúľala súdok pušného prachu, ktorý jej stál v ceste a pristúpila k ohňu. Vystrela ruky, aby sa zohriala.

Jeden z vojakov otvoril ústa a už jej išiel niečo povedať, ale vtom z voza vystúpila nebesky krásna bytosť. Krásavica plných tvarov. Z blúzky, ktorú nemala vpredu zašnúrovanú, jej vykúkalo bujné poprsie.

„Preboha," zvolala mladá žena, keď sa pozrela na svoje prsia. Upravila si šaty a prsia vo výstrihu.

Dovtedy sa zobudili všetci vojaci a mnohí z nich už boli aj na nohách.

Keď schádzala z voza, sukňa sa jej prichytila o klinec a aby si ju nepotrhala, musela si ju zdvihnúť až nad kolená. Keď konečne mala zísť z voza, pri nohách jej stáli všetci vojaci, okrem dvoch, čo stáli na stráž. Ostatní sa predhánali, ktorý jej prvý podá ruku a pomôže vystúpiť.

„Akí ste milí," povedala nasmelo, hľadiac na svoje publikum. „Ale zdalo sa mi, že mojej matke ste povedali, že odtiaľto musíme odísť."

Za hlasného protestu sa všetci pozreli na mladého kapitána, ktorý im velil. Jeho oči žiarili podobne ako oči ostatných mužov. Pristúpil k nim. „Máme tu trochu jedla. Nie je to bohviečo, ale môžete si ho zobrať."

Abigail nechala mladého dôstojníka, aby jej pomohol vystúpiť z voza. Keď ju zdvihol, jej prsia sa zľahka otreli o jeho tvár, a keď ju púšťal na zem, sklzla po jeho tele.

Jessika medzitým stála v tieni a sledovala toto malé predstavenie, ktoré sa odohrávalo pri svetle ohňa. Na chvíľu zostala jej vystúpením rovnako očarená ako vojaci. Bolo vidno, že Abigail hrá svoju rolu s radosťou.

Za ten čas, čo ju Jessika pozorovala, Abigail využila každú šancu, aby sa predklonila a ukázala svoje vnady. Chlapi ani nedýchali a vždy takmer zmeraveli. Jess si nikdy predtým neuvedomila, akú moc majú ženy nad mužmi.

Sama, oblečená v čiernom, spĺývala s tmou a čakala na prvé tóny hudby. Pani Wentworthová naložila do ošarpaného voza niekoľko hudobných nástrojov. Chceli čo najviac zaujať pozornosť vojakov, aby Jessika mohla bez problémov vyslobodiť zajatcov.

„Ja ju zabijem," začula z ľavej strany. Bol to Ethan, ktorý sa prizeral, ako sa jeho manželka vlní v tanci.

„Ticho tam," zrevala naňho stráž.

Jess sa iba modlila, aby Ethan neskazil ich hru. Hoci muži ešte celkom nepodľahli jej tancu, Jess sa podarilo nepozorovane prebehnúť k veľkému dubu, ku ktorému boli priviazaní traja zajatci. Skryla sa zaň a išla odviazať prvého muža. Ten hneď vytušil, čo sa deje, a neprestal sledovať zmyselný tanec. Keď bol voľný, jediným krátkym sklonením hlavy dal Jessike signál. Tá bez problémov odviazala aj druhého zajatca.

No s Ethanom mala problémy. Pri pohľade na Abigail sa nervózne mykal a uzly sa silno zatiahli, takže ich nemohla rozviazať. Preto vybrala z čižmy dýku a skúsila lano prerezať.

Niečo však vyrušilo stráž. Mohol to byť Ethanov prudký pohyb, alebo možno zazreli Jessiku, no čosi ich znepokojilo. Vojaci sa pozreli smerom k zajatcom a zazreli záblesk čepele ostrej dýky. Dvaja z nich, ktorí už boli voľní, začali utekať, a jeden z nich zasiahol najbližšieho vojaka päťou do hlavy. Ešte kým padal, stihol ho chytiť, aby neurobil rozruch.

„Vedel som, že prídeš," šepol jeden z oslobodených zajatcov. Zábava v tábore, hudba a tanec sa stupňovali.

Jessika stála v tieni stromu a pokúšala sa prerezať povraz, ktorým bol Ethan priviazaný o strom. Muž, ktorého oslobodila, si myslel, že je Čierny jazdec. „Utekaj," povedala mu hlbokým hlasom.

On ani nerozmýšľal a stratil sa v tme.

„Jessika Taggertová!" šepol Ethan cez rameno. „Mohol som si myslieť, že si to ty. Ty si iniciátorom toho všetkého, však?"

Jessika od prekvapenia zmĺkla.

„Nevzdávaj sa, prerež to už!" nervózne zasyčal Ethan. Opäť sa zahľadel na Abigail, ktorá pri vojakoch skákala cez horiace polienka. „Ja ju zabijem!"

„Ved' to robí kvôli tebe," podráždene odvrkla Jessika.

Len čo ho vyslobodila, už ho nebolo a zmizol v tme. Jess zostala na tom istom mieste a bola pripravená zasiahnuť, keby Ethanovi napadla nejaká hlúposť.

Pozorne sledovala Abigail, ale nevšimla si, že na zemi leží vojak. Skôr ako si stihla uvedomiť, že nespí, chytil ju za nohy a ťahal na zem. Uhla sa dýke, ktorú na ňu vytiahol, ale tá ju ešte stihla na boku porezať. Keď sa od neho usilovala odkotúľať, rukami sa náhodou dotkol jej poprsia.

„Žena!" zvolal, v momente mal svojej nohy medzi jej a hladnými vlhkými ústami sa prisal na jej pery.

Jessika sa ho pokúšala premôcť, ale bol prisilný. Ležal na nej, jednou rukou jej držal nad hlavou obidve ruky a druhou tápal vo svojich nohaviciach.

Potom odrazu znehybnel.

Jessika sa ešte vždy bránila, hoci už cítila, že z nej spadol. Vlastne ho z nej niekto odtiahol. Zaostrila zrak a v tme videla, ako nad ňou stojí Čierny jazdec s vytaseným mečom.

MLčky jej podal ruku, aby vstala. Za čiernou maskou zbadala žiarivé oči.

„Ja... my..." chcela niečo povedať.

Zdrapol ju za ruku a ťahal k čiernemu žrebcovi.

Jess sa druhou rukou chytila za bok, lebo cítila, že krváca. No nemienila sa mu tým chváliť.

Pomohol jej vyskočiť na svojho koňa a sadol si za ňu. Najprv pomaly klusali, no zakrátko sa pustili do rýchleho cvalu.

Keď cválali, tvár jej ošľahával chladný vánok a preberal ju k životu. Sedela v sedle svojho milovaného a jeho mocné ruky ju držali okolo pása. Na ceste ich sprevádzal mesiačik. Napriek tomu, že sa cítila zoslabnuté a trochu nespokojne, bola to pre ňu vzrušujúca a nezabudnuteľná chvíľa. Čosi ju však znepokojovalo a nebola si istá, čo to môže byť. Vedela, že ich nájazd bol úspešný, ak teda Abby a pani Wentworthová šťastne dorazili domov, no napriek tomu ju vo vnútri ustavične niečo zožieralo.

Zyrťla sa v sedle a od bolesti až zjokla. „Zastav!" žiadala ho. „Musíš zastaviť."

Čierny jazdec sa jej v tom šere pozrel do tváre a silno potiahol uzdu, aby koňa zastavil. V tej chvíli sa jej už dotýkali jeho pery. Nežne bozkával každý kúsok jej tváre a nezabudol ani na očné viečka.

„Nie, prosím ťa," šepla a celá bledá si oňho opierala hlavu, aby ju mohol pobožkať na krk. „Kam ma chceš uniesť?"

„Domov. K tebe domov. Do tvojej malej zátoky Farrier's Cove, kde sa môžeme milovať celú noc. A potom odo mňa dostaneš výprask za to, že vyvádzaš také hlúposti ako..."

„Nie, prosím ťa. Nechcem s tebou bojovať."

„Jessie, láska moja, ja s tebou predsa nejdem bojovať."

„Musíš ma odviesť domov."

„Ved' s tebou idem domov."

„Nie, myslím domov, k Alexandrovi."

Čierny jazdec náhle pocítil, akoby mu niekto vrazil dýku do chrbta. Ako ho držala, zrazu pocítila, že telo mu stuhlo ako kameň a hlas mal rovnako strnulý ako telo. „Alexander? Po tom, čo som ti práve zachránil život, chceš sa vrátiť k tomu ufňukanému, vyčipkovanému zbabelcovi?"

Jessika bola zmätená. Túžila ísť s Čiernym jazdcom, no zároveň vedela, že musí ísť domov.

„Necíti sa dobre a ak zistí, že nie som doma, nahnevá sa."

Čierny jazdec sa na ňu uprene zahľadel. „Jess, miluješ ho?"

„Alexandra? Myslím, že nie. Mám iba strach, že sa nazlostí, a vieš, jeho srdce mu neslúži tak, ako by malo. Prosím, odveď ma k nemu." Jessika cítila, ako jej po boku cícerkom steká krv. Možno to bolo zranenie, ktoré ju prinútilo takto nečakane sa rozhodnúť. Práve teraz vôbec nemala chuť hádať sa s Čiernym jazdcom. Chcela už byť pri Alexandrovi, ktorý sa o ňu postará.

Čierny jazdec šikovne zoskočil z koňa, potom chytil ju, zdvihol a zložil na zem. „Verím, že cestu naspäť poznáš," povedal chladne. „Dúfam, že ťa v tom preoblečení nikto nestretne." S týmito slovami opäť vysadol na koňa a odcválal opačným smerom.

Jess od bolesti iba lapala dych. K Montgomeryovcom to boli ešte takmer tri kilometre, a to jej naháňalo strach. Pri každom pohybe sa jej otvárala rana a cítila, ako jej po boku pomaly steká krv.

Čierny jazdec ju nechal na konci starého indiánskeho chodníčka, ktorý viedol k zadnému vchodu do domu Montgomeryovcov. Pomaly kráčala a pri každom kroku sa jej podlamovali kolená. Sem-tam sa oprela o strom, aby si oddýchla, a potom urobila ďalších pár krokov.

Keď konečne zočila dom a otvorené okno svojej izby, od úľavy jej vytryskli slzy.

S obrovskou námahou sa vyšplhala na okno, a keď bola jednou nohou vnútri, zbadala Alexandra, ako tam sedí a zúrivo hľadá do ohňa v kozube.

„Prisahám, že z tejto izby už nikdy nevyjdeš," týmito slovami ju privítal, keď ju zbadal. „Nechám ťa tu v okovách o hlade a smäde, budeš..."

„Alex, pomôž mi, som zranená," stihla vyriechnúť a uprostred izby odpadla.

Alex ju zachytil, aby nespadla, a odniesol do postele.

„Alex," šepkala.

On neodpovedal, pretože z nej strhával šaty.

„Presne ako Čierny jazdec," povedala s úsmevom na tvári, konečne sa cítiac v bezpečí.

Polonahú ju nechal na posteli a odišiel do svojej izby. Vrátil sa s lampášom, čistými obväzmi a lavórom vody. Vyzliekol si plášť a veľmi jemne jej začal čistiť ranu.

„Hneváš sa na mňa, Alex?" spýtala sa a od bolesti sa mykala.

Prevalil ju nabok a poumýval jej zakrvavený chrbát, rebrá a bok.

„Alex, museli sme to spraviť. Nemohli sme to nechať len tak a dovoliť, aby nám zobrali tých chlapov. Časom by nám admirál mohol odvieť všetkých mužov a Nathaniel by bol možno ďalší v poradí."

Alex ju ďalej starostlivo umýval a mlčal.

„Však to chápeš? Všetko prebehlo podľa plánu a veľmi hladko." Keď však začula čudný zvuk, zmĺkla. „Čo to bolo?"

„Výstrel," stroho odvetil Alex a prevalil ju na chrbát. Napriek očividnému hnevu bol k nej veľmi nežný. Zdvihol jej trup, aby mohol obviazať rebrá.

„Alex, aspoň by si mohol pochváliť náš plán. Pani Wentworthová bola prezlečená za..." zmĺkla, keď sa Alex od nej otočil a išiel zo skrine vybrať čistú nočnú košeľu.

„Alex, povedz aspoň niečo. Keď si ma zbadal v okne, určite si toho mal veľa na srdci."

Nočnú košeľu jej prevliekol cez hlavu a položil ju na chrbát. Potom jej zdvihol nohy a začal vyzliekať dolnú polovicu tela.

„Alex, že sa so mnou nerozprávaš, od teba vôbec nie je milé. Až na konci prišiel Čierny jazdec a chcel, aby som s ním odišla. Lenže ja som sa chcela vrátiť k tebe."

Venoval jej kradmý pohľad, ktorému vôbec nerozumela. Prikryl ju, zobral lampáš a lavór s krvavou vodou a odišiel z izby. Zatvoril za sebou dvere.

Jessika ležala v tme a bola natoľko zarazená Alexovým správaním, že vôbec nemohla sústredene premýšľať. Najprv zvažovala, či jej vôbec záleží na tom, že je na ňu Alexander nahnevany. Vedť urobila niečo, čo pomôže celému mestu.

V pamäti si premietala celý plán a priebeh udalostí. Potom si spomenula, že Alexovi klamala, keď sa jej spýtal, o čom sa s Abby a pani Wentworthovou rozprávali.

Mysľou sa jej prehánali rozličné myšlienky. Predstavila si, ako oslobodila troch zajatcov, ktorí by doplatili na krutovládu Angličanov. Potom si spomenula na Alexa, ako jej hovoril, že

ju miluje a ako mu na nej záleží.

V pamäti sa jej vynorila aj spomienka na Čierneho jazdca, ktorý ju zachránil. Vedela však, že Alex je ten, kto sa postará o jej rany. Čierny jazdec patrí k mužom plným vášne a túžby, zatiaľ čo Alex je ten, kto sa spoľahlivo postará o ženu aj v chorobe, pomyslela si Jessika.

S napnutým telom, aby opäť nekrvácala, vykročila k dverám do Alexovej spálne a otvorila ich. Ruky sa jej pri tom triasli.

Alex s rukávmi vyhrnutými po lakte sedel v kresle pri okne a nehybne fajčil dlhú cigaru. Keď do izby vstúpila Jessika, vôbec sa k nej neotočil. Jess sa postavila medzi neho a okno, no ani vtedy na ňu nepozrel.

„Alex, je mi skutočne ľúto,“ povedala krotko. „Išlo o čosi, o čom som bola presvedčená, že to musím spraviť. Nemôžeš to pochopiť? Niekedy ľudia nerozmýšľajú. Myslia iba na to, čo musia urobiť. Nechcela som sa zraniť.“

Ani som nemala v úmysle neposlúchať ťa. Tvoj otec sa mi to pokúšal vyhovoriť, ale ja som to jednoducho musela urobiť. Nedokážeš to pochopiť?“ Ospravedlňovala sa a pokúšala sa mu vysvetliť svoje pohnútky.

„Alex, prosím,“ zašepkala.

Nakoniec sa na ňu pozrel.

Z očí mu vyčítala hlbokú bolesť a trápenie, ktoré mu spôsobila. Jeho city boli rovnako krehké ako jeho telo.

„Alex.“ Podala mu ruku.

Venoval jej pohľad, čo Jessika zhodnotila ako odpustenie, a otvoril náruč.

Hodila sa mu do lona ako malé dieťa. Po tom všetkom zostali priateľmi. Nebol jej milencom, a v skutočnosti ani manželom. Zato v ňom mala priateľa. Hoci od zlosti dosť vyvádza, vedela, že sa o ňu postará. „Bolo to hrozné, Alex. Šialene som sa bála. Ruky sa mi tak triasli, že som ledva vládala prerezať lano, ktorým bol Ethan priviazaný k stromu. A mal si vidieť, ako Abby tancovala!“

Alex ju stískal tak silno, ako len mohol. Dával však pozor na jej zranenie. „Medzitým, čo si ich vyslobodzovala, Eleanor bola u Wentworthovcov. Keď admirál zaklopal na dvere do jej spálne, namiesto nej mu odpovedala Eleanor.“

„Eleanor?“ prekvapene zvolala. „Ale ja som jej náš plán neprezradila. Keďže je prísnejšia ako ty, neodvážila som sa jej to ani povedať.“

„Je to inteligentná žena a má zdravý rozum, čo o tebe nemôžem povedať.“

„Ved' som sa vrátila za tebou, či nie? Vedela som, že Čierny jazdec mi nepomôže, tak som prišla domov, k tebe.“

„Takže som ti dobrý akurát na zaplátanie dier na kabáte,“ nežne povedal Alex.

„Och, Alex, neurážaj sa. Čierny jazdec chcel, aby som šla s ním, ale ja som ho odmietla.“

Alex sa zaškeril. „Odmietla si ho, pretože pri sebe nenesie zásoby obväzov pre prípad, že vyvedieš niečo hlúpe. Napadlo ti vôbec, ako sa nám teraz môže admirál pomstiť?“

„Nie,“ odvetila váhavo.

„Tvoj Čierny jazdec zabil jedného z vojakov a predpokladám, že admirál je rozhodnutý dolapiť vraha. Tvrdí, že mŕtvy muž držal v ruke zakrvavenú dýku a predpokladá, že to bola krv Čierneho jazdca, ktorého zranil pri obrane, zatiaľ čo ja som sa hlúpo nazdával, že to bola Ethanova krv. Preto, aby našiel vraha, všetkých mladých mužov dá nastúpiť pred radnicu a prikáže im vyzliecť sa. Ak niekto z nich bude mať čerstvú jazvu po dýke, namieste ho zabije.“

„A čo ženy?“ spýtala sa Jess.

„Všetci anglickí vojaci môžu odprisahať, že to bola cigánka.“

Jessika od prekvapenia znehybnela. „Alex, ak zistia pravdu o Abigail a pani Wentworthovej...“

„Bezpochyby si o tom mala rozmýšľať predtým, než si pochabo vybehla a takmer si sa nechala zabiť. A teraz, hoci by som ťa rád držal v náručí, mala by si už ísť spať.“

„A kam pôjdeš ty?“

„Zistiť, čo by som mohol napraviť.“

Jessika vyskočila z jeho lona. „Alex, mal by si si oddýchnuť. Tvoje zdravie...”

Nedovolil jej dopovedať, čo chcela. Nahol sa k nej, až sa im nosy dotýkali a cez zuby zasyčal. „Teraz máš obavy o moje zdravie? Najprv nahovoríš môjho vlastného otca proti mne! Keď som ťa celú noc vyčkával, bolo to pre mňa hotové peklo. Potom sa vrátiš domov s otvorenou krvácajúcou ranou, a teraz mi ideš hovoriť, že ešte niečo môže ohroziť moje zdravie? Anglická armáda je nič v porovnaní s utrpením, ktoré si mi spôsobila, Jessika Taggertová.”

„Montgomery,” ticho ho oslovila. „Vzal si si ma za manželku, uvedomuješ si to?”

Alex sa od nej odtiahol. „Oženil som sa s tebou, ale nezmenil som ťa. Teraz chcem, aby si ma počúvala. Chcem, aby si išla do postele a dobre sa vyspala. Služobníctvu poviem, že si chorá, a Eleanor sa o teba postará.”

„Alex, počkaj. Nebude ma chcieť admirál vypočuť? Viem, že si myslíš, že ich vyslobodil muž, ale môže v ňom skrsnúť podozrenie, že tou tanečnicou som bola ja.”

Alex upieral pohľad na jej priesvitnú nočnú košeľu. „Sú tu isté veci, ktoré ženy nevedia napodobniť. Nič sa ťa nebude pýtať.” S týmito slovami odišiel z izby.

Jess sa pozrela na svoju hrud' a uvedomila si, že v porovnaní s Abigail je úplne plochá. Nahnevaná vkĺzla do Alexovej postele. Záleží vôbec na tom, čo si Alex myslí o jej fyzickej kráse? Ved' aj tak sa na nič nezmôže.

„Jessie.“

Jessika na volanie neodpovedala. Verila, že je to iba výplod jej fantázie. Bola si tým istá, pretože od jej predvčerajšieho nočného výjazdu akoby sa s ňou prestal rozprávať celý svet. Alex bol taký nahneváný, že sa na ňu nepozrel inak, ako cez prižmúrené oči a so zamračeným čelom. Eleanor ju neprestajne poučala, a keď sa jej Nate priplazil do náručia, prosil ju, aby ho nezbila. Jess vôbec netušila, odkiaľ mohol Nate vedieť o jej nerozvážnom čine, ale vedel to.

Tak ako mnohokrát predtým Eleanor ju chcela vytrestať a poslala ju urobiť dajaké detské práce. Nech premýšľala o tom, čo spôsobila rodine.

Lenže Eleanor ju chcela uchrániť aj pred rečami, ktoré viedli nazlostení obyvatelia Warbrooku. Admirál si zatiaľ vybíjal zlosť na kapitánoch lodí. Už stihol skonfiškovať dva lodné náklady.

Dnes si však Jessika tajne ukradla niekoľko minút, aby mohla navštíviť pani Wentworthovú. Abigail aj chcela vypovedať, ale admirál jej to neumožnil. „Abby mu porozprávala, že je veľmi šťastná, že Ethan je preč, ako aj to, že ju k svadbe prinútili a dokonca aj to, že má radšej starších mužov,“ povedala pani Wentworthová. „Tá stará veľryba verí všetkému, čo poviem, a pokiaľ sa Ethan ukrýva v lese, Abby môže v hre pokračovať.“

„Aspoň sa jej dovtedy nič nestane. A ako sa má pán Wentworth?“

Pani Wentworthová zbledla.

„Aj u nás je to tak ako u teba. Och, nie, ide sem Alex.“

Obe ženy sa rozbehli každá svojou cestou. Jessika sa behom vrátila do svojej zátoky. Eleanor si myslela, že deň pri mori, strávený chytaním rýb, jej prečistí myseľ a určite sa tam do ničoho nezapletie.

„Jessie?“

Otočila sa a zbadala, že v tieni blízko strmého svahu stojí Čierny jazdec.

Lopatku na ustrice nasmerovala proti nemu, ako keby to bola zbraň. „Nepribližuj sa ku mne! To všetko je tvoja vina. Keby si neprišiel do Warbrooku, nič z toho by sa nestalo.“

„Ale chod!“ poznamenal Čierny jazdec. „Vari nevieš, že John Pitman by si dodnes privlastnil azda všetko, čo sa len vo Warbrooku dá?“

„Bože dobrý, ale si toho urobil! Nahradil si Pitmana admirálom Westmorelandom. Je to ako nahradiť zlého fajana diablom.“

„Jessie, sama neveríš, že všetkému som na vine iba ja. Keby si do toho nezasiahla ty sama, už pred niekoľkými týždňami by ma Angličania poviesili. A s vyslobodením Ethana nemám nič spoločné. Vôbec som nemal v pláne vyslobodiť ich.“

„Alex mal pravdu,“ povedala zatrpknutá. „Povedal, že by si sa do toho nemiešal.“

„Podľa teba som zbabelec?“ spýtal sa Čierny jazdec a uškrnul sa.

Jessika mu chvíľu nevenovala pozornosť. Začala hľadať mušle, ktoré sa pri odlive zavrtávali do piesku. „Nikdy som si o tebe nemyslela, že si zbabelec, ale niekto predsa musel Ethana a ostatných zachrániť.“

„Skutočne? A Abigail nemohla bez toho svojho statočného chlapa pár mesiacov vydržať? A či Ethan nemohol nejaký ten čas pobudnúť v námorníctve?“

„Museli sme predsa admirálovi ukázať, že nás nebude iba využívať. My nie sme deti Angličanov. My sme...“

„Nepoužívaš rozum, to je to. Teraz je admirál rozzúrený a akýmkoľvek spôsobom sa bude snažiť potrestať Warbrooke.“

„Rozum! Čo ty o tom vieš? Alex povedal...“

„Do pekla s tým tvojím manželom!“ Vykročil k nej a chytil ju do náručia. Pobožkal ju, až cítil, ako sa mu oddáva. „Aj pri ňom pociťuješ to, čo teraz? Aj pri ňom plačeš od šťastia?“

„Prosím ťa, nechaj ma na pokoji,“ povedala a odvrátila od neho tvár. „Prosím, nemuč ma takto.“

„Netrápim ťa o nič viac ako ty mňa,“ odvetil precítene. „Prenasleduješ ma pri každej myšlienke, naplňáš každú chvíľu môjho...“

Odtiahla sa od neho. „A napriek tomu dovoľíš, aby som sa vydala za iného," odvrkla. „Nie za skutočného muža, ale..." „Alexandra z toho vynechaj."

Oči Čierneho jazdca, ktoré sa skrývali za čiernou maskou, žiarili prekvapením. „Prinútila si ma, aby som ťa k nemu odviedol. Strácam ťa v súboji s dúhou; všetko je iba farba, a obsah nikde."

„V Alexovi sa toho skrýva toľko, koľko si ty ani nevieš predstaviť. Stará sa nielen o mňa, ale aj o deti. Nikdy pri nich nestráca trepezlivosť. Číta im, spieva, opatruje ich i moje rany. A keď o chlp uniknem smrti, vtedy sa na mňa riadne nazlostí. On..." „Spí s tebou?"

„Preboha, to nie!" skríkla skôr, než by pouvažovala. „Chcem tým povedať, že Alex je môj priateľ."

Čierny jazdec ju chytil za ruky a prstami jej hladil jemnú pokožku. „Ale vyzerá to tak, ako keby si s ním chcela spať."

„Prosím ťa, nechaj ma odísť," požiadala ho, pretože si nebola istá, či mu aj naďalej bude schopná vzdorovať. „Som vydatá žena."

„Áno." Jeho pery boli od jej vzdialené iba na jeden dych. „Ibaže si vydatá za muža, ktorý ti nemôže dať to čo ja. Chcem sa s tebou milovať, Jess. Dovoľ, aby si sa pri mne cítila ako skutočná žena. Zabudni na toho páva, za ktorého si sa vydala."

Pokúsila sa mu vymaniť z objatia. „Ty na Alexandra žiarliš."

„Áno, žiarlim. On je s tebou celý deň, zatiaľ čo ja ťa mám z času na čas, a to iba na niekoľko minút. Aké sú jeho bozky v porovnaní s mojimi?"

„Alexander ma nebozkáva," zamrmlala. „To smieš iba ty."

Odtiahol sa od nej a prekvapene na ňu vypleštil oči. „On ťa nepobozká? Ale ty by si sa s ním chcela bozkávať, však? A chcela by si s ním ísť aj do postele, však je to tak?"

Jess si vpredu upravila šaty. „Ty si sa asi zbláznil. Alexander je môj priateľ. To by som sa radšej milovala s Eleanor. A z milovania s Eleanor by som mala asi rovnaké potešenie ako s Alexandrom," zamrmlala. „Prosím ťa, chod' už a nechaj ma na pokoji. Už ťa viac nechcem vidieť."

Čierny jazdec si dal ruky v bok a tak tam zostal stáť. Neveriacky pootvoril ústa, ako keby sa dozvedel desivú správu.

Jess sa pozrela k útesu. „Chod'! Niektu sem ide. Mohol by to byť Alexander."

Čierny jazdec sa spamätal. „Možno sa tu tvoj manžel tajne stretáva s inou ženou."

„Teraz už naisto viem, že to máš v hlave popletené. Ved' nemohol nájsť nijakú, čo by sa zaňho chcela vydať, a nie ešte takú, čo by s ním išla do postele. Chod' už! Alebo chceš, aby ťa chytili?"

Čierny jazdec bol o chvíľu hore nad útesom.

Bol to iba jeleň, ktorý ich vyrušil, ale Jessika bola rada, že ho niečo prinútilo odísť. Vedela, že keby na ňu ďalej naliehal, neodolala by mu. Stačilo, že sa na ňu pozrel a celá sa triasla vzrušením. Ved' odkedy sa spolu naposledy milovali, uplynulo už veľa času.

Poriadne zarýpla do mušle. Skutočný muž musí vedieť potešiť nielen telo, ale aj dušu. Cítila sa trochu previnilo, že Čiernemu jazdcovi rozprávala o Alexandrovi, a znepokojovala ju vlastná rozorvanosť medzi dvoma mužmi. Fyzicky bola verná obidvom. Nebola cudzoložnica a nepodvádzala Alexa, no ani s ním nespala. Čiernemu jazdcovi takisto nebola neverná.

„Som sama a nemám ani jedného z nich," vzdychla si. Ešte silnejšie zarýpla do mušle, aby ju otvorila.

„Prestaneš už na mňa ziapať?" skríkla Jessika na Eleanor. „Už som ti povedala. Alexandrovi som nič nespravila. Odniesla som mu jedlo a dokonca som mu ho pokrájala na malé kúsky. Už neviem, ako by som sa k nemu mala lepšie správať. Dokonca som mu polichotila, že dobre vyzerá a plášť mu pristane k tvári. Čo viac by som ešte mala preňho urobiť?"

„Prečo je teda taký zamyslený?"

„Neviem. O svojom zdraví so mnou nechce hovoriť. Myslíš, že má bolesti?"

„Jedine tie, čo si mu spôsobila ty."

„Ja? Ja som nič...”

Zrazu ich vyrušila Marianna, ktorá vtrhla do izby. Bola vyplašená a oči jej žiarili. „Počuli ste už? V prístave zakotvila talianska loď a ktosi hovoril, že by na nej mal byť Adam.”

„Adam?” zvolala Jessika.

„Och, áno,” povzdychla Marianna a nevýslovnej radosti na okamih privrela oči. „Môj najstarší brat, Adam, bojovník. Driečny Adam. Ten Adam, ktorý nás prišiel zachrániť.”

„Ak sa nás ešte dakto pokúsi zachraňovať, Angličania nás zrovnajú so zemou,” povedala Eleanor.

Jessika sa pozrela na svoje staré, obnosené šaty. „Nemôžem Adama takto privítať. Keby som tak mala také nádherné šaty, ako je Alexov červený plášť! Marianna, nestoj tam iba tak a uprav si vlasy.”

„Áno, áno, pravdaže.” Vybehla na chodbu a utekala.

„Nehovor Alexandrovi, že sa parádiš kvôli...” kričala za ňou Eleanor, Jessiky tam však už nebolo. „Adam,” ešte za ňou skríkla a chytila sa za hlavu. Asi by sa aj ona mala trochu upraviť, keď už sa má ten slávny Adam vrátiť.

Jessika otvorila dvere do Alexovej izby a očividne bola akási nedočkavá a netrpezlivá.

Zatvoril knihu. „Čo sa stalo?”

„Nič.” Jess sa hrabala v truhlici na konci izby. „Och, Alex, keby si mi tak kúpil tie červené šaty, čo si mi sľúbil.”

Alex bol bleskurýchlo na nohách a chytil ju za ruku. „Máš sa stretnúť s Čiernym jazdcom?” spýtal sa jej a prísne sa na ňu pozrel.

„Teraz nie je čas na žiarlivé scény. Marianna povedala, že z Talianska prišla do prístavu loď, na ktorej môže byť Adam.”

„Adam? Môj brat Adam?”

„Áno, ten Adam. Alex, choď to oznámiť otcovi.”

„Mám mu oznámiť, že čo nevidieť tu bude jeho dokonalý Adam?”

Zatvorila veko na drevenej truhlici. „Alexander, môžeš mi vysvetliť, čo ti je? Už niekoľko dní mi to vrta v hlave.”

„To je asi jediná časť tvojho tela, do ktorej vnikám, však, moja malá cudná manželka?”

Na jej tvári bolo vidno úľavu. „Takže, tak je to. Spomínaš si na časy, keď si bol ešte chlap. Alex, sľubujem ti, že nepôjdem do postele ani s Čiernym jazdcom, ani s Adamom, ani s nikým iným. O to sa nemusíš báť. Nemáš dôvod žiarliť. Videl si ten modrý vejár, ktorý patril tвоеj matke?”

„Môjho brata ideš vítať v saténových šatách? Do tej hroznej špiny a smradľavého prístavu chceš ísť takáto vyparádená?”

Jessika počítala do desať, aby sa upokojila. „Alex, ty nosíš saténové šaty každý deň. Pomôžeš mi obliecť sa?”

„To určite,” odsekol a zmizol z izby ako víchor.

„Muži, muži!” pohrdavo kričala Jessika a išla pohľadať sestru, aby jej pomohla s obliekaním.

Medzitým v prístave zakotvila loď a takmer celý Warbrooke prišiel privítať najstaršieho Montgomeryho syna. Ten však na palube nebol a kapitán lode o ňom nikdy nepočul.

Ľudia odchádzali z prístavu sklamaní, so sklonenými hlavami.

Jessika medzitým asi trikrát odbehla od Alexa, pretože neznesla jeho žiarlivé šomranie. Na druhej strane Alexa ľutovala, že pozornosť, ktorá sa mala dostať jemu, by patrila jeho bratovi. Vedela, že z Adama by sa nikto nevysmieval. Sklamaná pozorovala, ako námorníci z lode vynášajú dvadsaťtri kožených kufrov, za ktorými potom po lodnej lávke vystúpili tri služobné.

„Zrejme by som sa mal vrátiť k otcovi, aby sa mi mohol vyplakať na ramene,” šepol jej do ucha. „Alebo svoje rameno ponúknem tebe?”

Jessika mu na to chcela niečo povedať, no začula, ako ktosi nežným hláskom volá na jej manžela.

„Alexander? Si to ty?”

Alex sa obzrel okolo seba a potom sa zasmial od nevýslovnej radosti. „Sophy," zvolal.

„Alexander, si to ty?"

Jess sa obzrela a zbadala, že pri Alexovi stojí štíhla, krásna tmavovlasá žena s nádhernou tváričkou, ktorú zatieňoval ružový klobúk. Tajomne hľadela na Alexa a na jej krásnych ústach sa objavil záhadný úsmev.

„Alex, takmer som ťa nespoznala. Prečo nosíš tú parochňu? A prečo takto stojíš? A ten plášť..."

Nestihla ani dopovedať, pretože Alex ju chytil do náručia a pobožkal, aby sa viac nespýtovala.

To zarazilo celý dav.

„Aké privítanie!" prekvapene zvolala Sophy.

„Hraj so mnou. Čokoľvek sa bude diať, hraj túto hru so mnou," pošepol jej Alex a odtiahol sa od nej.

Jessika ich zvedavo sledovala. Alex ju nikdy predtým takto nepobožkal. Niežeby to nechcela, ale on sa o to ani nepokúsil.

„Jessika," zavolať ju Alex. „Toto je grófka Tatalini. Sophy, toto je moja manželka. Sophy a ja sme sa spoznali ešte pred mojou horúčkou."

„Horúčkou? Alex, si chorý? To preto si oblečený..."

Alex ju chytil okolo pása a silno stisol. „Už nie som chorý, ale bol som. Jess, mohla by si zavolať niekoho z tých poľaháčov, aby odniesli grófkinu batožinu? Zostaneš s nami, pravda?"

„Prečo? Nie. Som na ceste do..."

„Nechceme o tom ani počuť, však Jess?"

Jessika nepovedala nič a pozerala raz na jedného, raz na druhého.

„Sophy," oslovil ju Alex. „Boli by sme veľmi radi, keby si bola naším hosťom, však Jessika?"

Jess vôbec neodpovedala, iba pozorovala, ako sa grófka točí okolo Alexa. Zdalo sa, že je vôbec nevadí, že je tučný, že sa hrbí a že farba na jeho lícach je pravdepodobne od púdry.

„Jessika," oslovil ju ufnukané, na čo už bola zvyknutá. „Musíš mi pomôcť. Cítim, že ma opúšťa sila. Pomohla by si grófke s batožinou, aby som sa o ňu mohol oprieť?"

„Som rada, že vás poznávam," povedala nakoniec Jessika. „U nás budete mať pohodlie. Postarám sa o batožinu."

Alex sa celou váhou opieral o Sophy a ona nepovedala ani slovka, až kým nevškročili do ich domu. Potom však naňho spustila.

„Chcem, aby si mi vysvetlil, čo sa vlastne deje." Natiahla sa k jeho hlave a schmatla mu parochňu. „Chvíľu som si myslela, že si si ju oholil. Alex, do čoho si sa to zaplietol?"

S úsmevom na tvári si prechádzal po vlasoch a sadol si do kresla. „Sophy, ani nevieš, aké je príjemné, keď mi niekto položí takú otázku. Nevieš si ani predstaviť, aké je krásne, keď ťa žena obviňuje z toho, že nie si tým, kým sa zdáš."

„Som rada, že si šťastný." Grófka nervózne klopkala svojou malou nôžkou po podlahe. „Alex, možno ti to robí radosť, ale mne nie. O dva týždne mám byť v Bostone. Tam sa mám stretnúť s manželom a deťmi. Bude sa veľmi hnevať, ak tam nebudem."

„Ako naposledy keď som musel skákať z balkóna?"

Sophy sa usmiala. „Vtedy lialo ako z krhly, no neskrivil si si pri tom ani vlások. A keď odišiel, už ťa nebolo. Myslela som si, že ťa roztrhali psy. A namiesto toho ..."

„...ma chytila slúžka. Čo som mal robiť, keď ma tak ľutovala? Ved' som jej musel preukázať svoju vďačnosť. A keďže som na sebe nemal šaty, obávam sa, že moja vďačnosť bola dostatočne viditeľná."

„Ty!" zvolala, ale pritom sa smiala. „Môj manžel mi už nikdy neuverí, keď zistí, že som tu bola s tebou."

„So mnou, mojou ženou a v dome plnom najzvedavejších ľudí na svete."

„Tá tvoja manželka je ozajstná krásavica, azda trochu ťažkopádna, ale či to pri ženách prekáža? Ved' ide o jej krásu. Je ona dôvodom, prečo sa takto obliekaš? Alex a to tvoje

nechutné brucho! Dpfam, že nie je tvoje, však nie?“

Alex si pohladkal vyčnievajúce brucho. „Je to bavlna, trochu špagátu, pištoľ, dýka a ten zvyšok som už ja.“

Keď začul lomoz spoza dverí, spozornel. „To som ja, Jess.“ Schmatol parochňu, nasadil si ju na hlavu a poriadne sa zhrbil.

„Dajte to sem,“ prikazovala nosičom, ktorí priniesli Sophinu batožinu. „Myslela som, že bude bývať v matkinej izbe.“ Jessika stála pri dverách s kopou kufrov.

„Jessika,“ povedal Alex veľmi unaveným hlasom. „Mohla by si nás nechať osamote? Sme starí priatelia a chceme sa porozprávať. Možno by si sa mohla pustiť do účtovných kníh spred štyroch rokov. Alebo dohliadnuť, aby sa grófkine služobné u nás cítili dobre.“

Jess sa pozrela na jedného, potom na druhého, prikývla a odišla.

Sophy sa otočila k Alexovi. „Preboha! Keby sa so mnou takto rozprával môj manžel, hneď by prišiel o uši a o jeho...“

Alex sa k nej naklonil a pobožkal ju. „Áno, to isté by urobila aj Jess, keby vedela, že viem byť aj skutočný muž.“

„Muž? Čím sa odlišuje skutočný muž od teba?“

Alex ju opäť pobožkal. „Sophy. Pri tebe sa cítim čoraz lepšie. Všimla si si, ako sa na teba Jessika pozerala? Ak nemusíš byť v Bostone celé dva týždne, tak potom môžeš pár dní zostať u nás. Mohla by si mi urobiť láskavosť. Chcem, aby si tu zostala a aby moja manželka žiarlila.“

„Len sa ty nesnaž, aby na teba žiarlila! Mal by si tomu, naopak, predchádzať.“

„Ty nepoznáš celý príbeh.“

Sophy sa pohodlne usadila v kresle a upravila si sukne. „Som vynikajúci poslucháč. Tak už začni.“

„Je to absolútne podlé a opovrhnutiahodné, Alexander Montgomery,“ zhrozene povedala Sophy. „Tá chudera má dvoch mužov, ktorí ju milujú, ale v skutočnosti nemá ani jedného.“

„Ved' ona klame samu seba. Čiernemu jazdcovi povie, že nikdy nemal prísť do Warbrooku a nato Alexovi povie, že Čierny jazdec je jedinou nádejou pre toto mesto. Ona totiž nevie, čo chce.“

„Mne sa zdá, že presne vie, čo chce. Má rada svoju krajinu, tak pomáha Čiernemu jazdcovi. Veľmi jej záleží na rodine, tak sa vydá za muža, ktorý im podľa nej môže pomôcť, hoci sa s ním nikdy nebude milovať. Zložila sľub čistoty, aby zachránila svoju rodinu. Chudera.“

„Ale ona bola tá, ktorá s tým začala. Vôbec mi nenapadlo, že by som sa vo vlastnom meste vydával za Čierneho jazdca, no Jessika sa zo mňa vysmiala a každý hneď uveril, že som tučný, neohrabaný Alex.“

„Ja sa im vôbec nečudujem. Ved' vyzeráš hrozne. Nečudo, že si ťa žiadna nechcela zobrať za muža.“

„Ty si ma však spoznala.“

„Áno, ale nebolo to tak dávno, čo sme ty a ja...“ zmĺkla a pozrela sa mu do očí. „Čo vlastne od nej chceš?“

Alex vzal jej ruky do svojich dlaní. „Sophy, ja ju milujem. Možno som ju vždy miloval. Všimol som si ju, ešte keď bola dieťa, keď poškuľovala po mojom staršom bratovi, a potom som jej vyvádzał kadejaké darebáctva. Všetko, čo vtedy robila, ma hnevalo. Moja mama Jessiku obdivovala. Vždy nám hovorila, že Jess je hnacou silou Taggertovcov. A ja som vždy tvrdil, že keby som bol v jej situácii, tiež by som bol hlavou rodiny. No vtedy som bol ešte dieťa. Jessika mi nikdy nevenovala ani pohľad, nech som robil čokoľvek, aby som upútal jej pozornosť.“

Sophy ho pohladila po líci.

„Nemôžem jej povedať, že ja som Čierny jazdec. Určite by vyviedla niečo hlúpe. Som si tým istý!“

„Zdá sa mi, že tých hlúpostí už narobila dosť.“ Kradmo pozrela na Alexa. „Aký je skutočný dôvod, prečo jej nepovieš, že si Čierny jazdec?“

Alex sa usmial a pobožkal jej ruky. „Chcem, aby ma milovala. Mňa, Alexandra. Chcem, aby ma milovala preto, aký som, nie preto, že nosím čiernu masku a cválam na čiernom žrebcovi. Jej láska je pre mňa veľmi dôležitá a chcem si byť istý, že ma skutočne miluje. Chcem vedieť, že ma bude milovať, aj keď budem už dosť starý na to, aby som jazdil na čiernom koni. Keď raz skončím ako môj otec, nechcem sa trápiť myšlienkou, že moja krásna Jessika mi utečie za prvým neodolateľným príznakom.“

„Alex, veď od nej žiadaš, aby milovala iba polovicu z teba.“

„Myslím, že áno, ale odmietla ísť s Čiernym jazdcom a vrátila sa ku mne. Pochopiteľne, že krvácala a musela vyhľadať pomoc, ale stále je to lepšie ako nič. No vzápätí Čiernemu jazdcovi povedala, že radšej by išla do postele so ženou ako so mnou.“

„Alex, žiadaš od žien priveľa. Najprv odo mňa, potom od nej. Ak chceš, aby Jessika milovala niečo viac, ako je tvoj fyzický zjav, ako ti v tom pomôže žiarlivosť?“

„Pomôže mi, aby som s ňou strávil viac času. Jess je pri mne iba vtedy, keď je tu niektoré z detí, alebo keď je zranená. Lenže keby videla, že so mnou trávi toľko času krásna, múdra žena ako ty, možno by to u nej prebudilo zvedavosť.“

Sophy sa zasmiala. „Myslím, že ja by som Alexandra vedela milovať. Je pravda, že som ešte nevidela Čierneho jazdca. Si skutočne taký neodolateľný a romantický?“

„A nebojácny. Čierny jazdec sa nebojí nijakého nebezpečenstva. Prirodzene, okrem Jessiky. Povedz, že zostaneš a pomôžeš mi.“

„V poriadku," prikývla Sophy. „Mám taký pocit, že žena by mala vycítiť, že jej manžel je aj jej milencom. Pomôžem ti, aby tvoja manželka žiarlila.“

„Jessika," zvolala Eleanor a usilovala sa zachovať pokojný hlas, „Tá ženská si z teba robí blázna."

„Ale Alexa robí šťastným." veľmi šťastným. Vôbec ti neprekáža, že spolu trávia dlhé hodiny zamknutí v jeho izbe?"

„V našej izbe," podotkla Jessika. „Tá izba je moja a Alexandrova."

„Ach tak, takže ti to nie je jedno."

„Eleanor, čo by si robila, keby tá ženská flirtovala s tvojím svalnatým Rusom?"

„Stiahla by som ju z kože."

Jessika sa babrala s jedlom na tanieri. „Ale tá grófka je skutočne milá dáma. Včera sa celé popoludnie starala o Samuela."

„Áno. A Nathaniel preto nemal čo robiť a vyvádzal samé šibalstvá."

„Aké šibalstvá?" spýtala sa Jessika, no veľmi ju to nezaujímalo.

Eleanor si sadla za stôl oproti sestre. „Tá grófka ti ide na nervy, však?"

„Ani trochu. Veď vieš, že Alex a ja nežijeme ako skutoční manželia. Povedal, že on ..."

„Čo?"

„Povedal, že ma miluje, ale nazdávam sa, že to bolo ešte predtým, než si spomenul na svoju lásku ku grófke."

„Jess, prečo sa vzdávaš? Prečo nejdeš za Alexom a nepovieš mu, že ho miluješ a ak tá ženská ihneď nevypadne z domu, vytrháš jej všetky vlasy?"

Jessika vstala. „Ja a milovať Alexandra? Aké absurdné! Veď ustavične iba narieka, ponosuje sa a..."

„A zachraňuje ti život, čaká na teba, stará sa o teba a..."

„A kričí na mňa. Nevieš, kde je teraz grófka? Možno by som sa jej vedela zbaviť aj iným spôsobom."

„Naposledy som ju videla v záhrade. Sedela pri kuchynskom okne. Jessika, čo máš za lubom?"

„Chystám sa pomôcť svojej krajine," odvetila a vybehla z domu.

Jessika nedala pred Eleanor, ani pred nikým iným najavo, ako ju grófkina prítomnosť znepokojuje. Kedy sa vlastne do Alexandra zaľúbila? Veď predtým si myslela, že láska je, keď jej divoko bije srdce. Zistila, že láska je čosi viac ako to, čo cítila k Čiernemu jazdcovi. V poslednom čase už radšej vídala Alexa, ako svojho romantického Čierneho jazdca.

Odkedy bola zranená, Čierny jazdec k nej dvakrát tajne prišiel cez okno, no Jessika s ním už netúžila odísť. Vedela, že by ju čakala krásna noc v jeho náručí, ale to je všetko. A ráno by sa čudovala tomu, čo sa stalo, a tešila by sa na Alexovu prítomnosť.

Od Alexovho návratu do Warbrooku spolu strávili veľa času, hoci sa jej zo začiatku zdalo, že jej na Alexovi nikdy nebude veľmi záležať. Najprv jej bola jeho prítomnosť odporná, ale potom s ním rada trávila voľné chvíľky. A teraz, keď s ním túži byť, tu nie je.

Jess nemohla zazlievať grófke, že s ním chcela byť väčšinu času - veď napokon aj Alex vie byť očarujúci. Príbehy z morí vie čítať neuveriteľne zanietene a pri milostných románoch sa človek musí až červenáť.

Alex postupne naprával škody, ktoré Montgomeryovcom spôsobil Pitman. Za niekoľko týždňov manželstva ona a Alex dali do poriadku celú Montgomeryovskú domácnosť. Spolu tvorili zohratý tím.

No teraz tu bola grófka, ktorá sa okolo neho obšmietala, kde len mohla. Zamilované naňho vyvažovala oči, akoby mu hovorila, aký je silný a krásny. A Alex sa správal, ako keby sa všetci Taggertovci prepadli pod zem. Venoval sa iba svojej nádhernej Talianke.

Jess stála na konci záhrady a pozorovala ju. Grófka sedela pod stromom, cez ramená mala prehodený široký šál a v rukách držala knihu. Jess jej chcela povedať, aby sa zbalila, odišla z Warbrooku a nechala jej manžela na pokoji, ale nemohla to urobiť. Keby vyviedla takú pochabosť, Alex by sa jej strašne vysmial. Navyše by jej tú žiarlivosť nikdy nezabudol. Určite by sa tým chvastal ako ostatní muži, keď okúsia pocit víťazstva.

Nie. Musí byť rozumnejšia. Akiste vymyslí lepší spôsob, ako sa zbaviť grófky.

„Dobrý deň," pozdravila Jess a grófka zdvihla svoju peknú tváričku. „Dúfam, že sa vám vo Warbrooku páči. Bohužiaľ, nemala som veľa času venovať sa vám, ale Alex sa o vás bezpochyby postaral."

„Áno," opatrne odvetila grófka. „Celkom dobre sa o mňa stará, ďakujem."

Jess sa usmiala a sadla si na nízky múrik pri grófkine kresle. „Rozprával vám o tom, čo sa deje vo Warbrooku? O utláčaní, ktoré musíme znášať?"

Grófka doširoka otvorila oči. „Tak trocha. Som si istá, že to spomenul, ale ..."

Jess sa k nej naklonila a grófka, ktorá si myslela, že jej chce dať zaucho, sa od nej odtiahla a oprela sa do kresla. „Napadlo mi, či by ste mi nemohli pomôcť," povedala Jess. „Ste veľmi pekná a ja potrebujem pomoc takej mladej dámy, ako ste vy."

„Naozaj?" zľakla sa grófka, no očividne prejavila záujem. „V čom vám mám pomôcť?"

„Už ste počuli o admirálovi Westmorelandovi? Angličania ho sem poslali, aby skoncoval s Čiernym jazdcom, ale zatiaľ sa mu to nepodarilo," usmiala sa Jess. „Niekoľkí z nás Čiernemu jazdcovi tajne pomáhajú."

„Alex mi povedal o vašom, ako ho nazval, výjazde. Anglickí vojaci..." zmlkla pri pohľade na Jessiku. „Veľa mi toho však nepovedal."

Takže, Alex vám povedal o tej noci, pomyslela si Jess a usmiala sa popod nos. „Robíme, čo je v našich silách, aby sme Čiernemu jazdcovi pomohli. Odvtedy nás admirál potrestal raz, keď zabavil lodný náklad. Keď sa to už raz stalo, predpokladám, že sa to zopakuje. Potrebujem vašu pomoc, aby som niečo zistila."

„Moju pomoc?" spýtala sa Sophy. „Čo by som mohla urobiť?"

„Admirál býva u pani Wentworthovej, ktorá ma pozvala na čaj. Včera dostal zapečatenú listinu z Anglicka a ja by som chcela vedieť, čo sa v nej píše."

„No, ale ako vám môžem pomôcť ja?"

„Admirálovi sa páčia pekné ženy a vy ste priam nádherná. Chcem, aby ste sa mu venovali, zatiaľ čo ja prehládám jeho pracovňu."

Sophy sa usmiala, akoby sa jej to pozdávalo, no potom sa výraz jej tváre náhle zmenil. „Čo ak nás chytia? Čo ak ten muž zistí, že som vám pomáhala?"

„Potom nás obesia."

„Och!" Sophy chvíľu trvalo, kým to strávila.

„Sophy, ak vás tak môžem volať, vy to zvládnete. Ved' len pozrite, čo dokážete robiť s Alexom."

„Čo tým chcete povedať? Alex a ja sme starí priatelia."

„Áno, a som veľmi rada, že vás má. Alex je aj môj priateľ a chcem, aby moji priatelia boli šťastní."

„Azda nežiarlite?"

„Vôbec nie. Zaslúži si toľko radosti, koľko len môže uniesť. Ved' jej má len tak málo."

„Je tu azda iný muž, na ktorého žiarlite?" naklonila sa k nej tentoraz Sophy.

„Alex je môj manžel."

Sophy sa usmiala. „Čo je zač ten Čierny jazdec, o ktorom toľko počujem? Je naozaj taký pekný a statočný, ako sa hovorí?"

„Ešte viac," uškrnula sa Jessika. „Tak teda, budete taká ochotná a pomôžete nám s admirálom?"

„A neponáša sa Čierny jazdec na Alexandra?"

„Ani trochu. Ak máte strach, povedzte. Pochopím to. Ak ma chytia, nikdy vás neprežradím."

„Hmm. Nebolo by dokonalé, keby ste skombinovali Alexandrovu múdrosť so statočnosťou vášho Čierneho jazdca? Mali by ste ideálneho muža."

„Taká bytosť nejestvuje. Buď máte rozum, alebo krásu. Nikdy nie oboje. Tak chcete nám pomôcť, alebo nie?"

Sophy sa prísny okom pozrela na Jess. „Iba ak vám dáme ušiť vhodné dámske šaty. Čo si váš manžel vlastne myslí? Ved' nemáte nič slušné na seba."

„Alex mi dal všetky šaty po mame.“

Grófká si čosi zamrmľala popod nos v taliančine.

„Raz mi sľúbil červené šaty.“

„Áno? A nikdy ste ich nedostali? Poďte so mnou, Jessika, máme veľa práce. Musíme nájsť šesť najlepších krajčírov v tomto meste.“

„Šesť?“

„Je lepšie, keď sa práca urobí čo najskôr. Kedy pôjdeme na čaj, aby sme stretli toho admirála?“

„Zajtra o štvrtej popoludní.“

„Bude to náročné, ale nie nezvládnuteľné.“

Keď Jessika a Sophy prechádzali cez spoločenskú miestnosť, pričom Sophy neprestajne voľačo vysvetľovala, Jess žmurkla na svoju sestru.

„Čo si urobila Sophy?“ spýtal sa Alexander Jessiky.

„Neviem, o čom hovoríš, Alex,“ odvrkla naivne. „Iba som ju pozvala na čaj k pani Wetnworthovej. Viem, že mi neveríš, tak som si myslela, že by mi tvoja krásna dáma mohla robiť garde.“

„Máš pravdu. Nedôverujem ti a mám na to dôvod. A nemyslím si, že Sophy by s tebou mala ísť niekam von. Nemusím ti ani hovoriť, čo sa stane.“

Jess naňho pozrela veľkými očami. „Nemám potuchy, čo tým myslíš. Pozvala som tvojho hosťa na spoločenskú udalosť, nič viac.“

Alex na ňu kradmo pozrel. „Neverím ti.“

„Aké nepekné slová hovoríš svojej vlastnej manželke. Videl si už šaty, čo mi dala ušiť Sophy? Sú z červeného hodvábu.“

Alex sa poškrabal na krku, kde sa ako zvyčajne spotil. Pot s púdom z parochne vytvoril akúsi zmes, ktorá ho svrbela. „Idem s vami.“

„Čo?“ skríkla Jessika. „Chcem povedať, aké je to od teba milé.“

„Viem, že niečo chystáš, Jessika, ale ja tam budem a zabránim ti v tom.“

Už o pol hodinu sa Jessika stretla so Sophy a pýtala sa jej: „Dokážeš upútať pozornosť obidvoch, admirála aj Alexa?“

„Pravdaže,“ sebaisto povedala grófká. „Zvládnem aj miestnosť plnú chlapov.“

„Dobre,“ vydýchla si Jessika.

Lenže Sophy si zrejme neuvedomila, že tam bude aj Jessika.

Sophie služobné upravili Jessike jej nádherné husté vlasy a obliekli ju do červených šiat s hlbokým výstrihom. Podľa toho, ako vyzerala, sa dalo predpokladať, že muži si nebudú všímať nijakú inú ženu.

Jess sa išla ukázať Alexovi. „Páčim sa ti?“

Alex nepovedal ani slovo.

„Alex?“ naliehala Jess. „Cítiš sa dobre?“

Alex si sadol.

„Pod' už, Jessika, budeme meškať.“ Sophy vytlačila Jessiku k dverám, potom sa otočila a zasipela na Alexa. „Kontroluj sa a nerob zo seba zbabelca. Pamätaj, je to tvoja manželka.“ Sophy sa pozrela na Jess, ktorá už stála vonku pred dverami. „Jej krása by ma mohla inšpirovať k nenávisti. Nikdy nedovolím, aby môj manžel spoznal tvoju ženu. A teraz už pod' a kontroluj sa. Vybral si si celibát, tak máš, čo si chceš.“

Jess to na čaji u pani Wentworthovej nemala ľahké. Alex sa už niekoľko dní venoval iba Sophy, no tá teraz akoby preňho vôbec neexistovala. Celý čas sledoval svoju manželku a ani na chvíľu ju nespustil z očí. Jessiku to znepokojovalo. Sophy rozprávala jednu zábavnú historku za druhou, ale Alex si vôbec nevšimnal jej prítomnosť, ani nikoho iného - iba zísal na Jessiku.

Jessika sa podráždene pozrela na Sophy a hlavou ukázala na Alexa.

„Alexander!“ zvolala rázne Sophy. „Prečo nám neporozprávaš tú historku, ako si chytal ryby v Benátskych kanáloch?“

Alex sa zdráhal, ale keď sa Sophy predklonila pred admirálom a z hlbokého výstrihu jej

vykúkali prsia, admirál ho požiadal, aby im ten príbeh vyrozprával. Len čo Alex začal, Jessika sa ospravedlnila pani Wentworthovej a vybrala sa po hlavnej chodbe k východu z domu.

Keď už bola z dohľadu hostí, vybehla hore schodmi do admirálovej pracovne. Vedela, že má málo času, tak sa snažila prehladať izbu čo najdôkladnejšie. Už to chcela vzdať, keď zbadala, ako spomedzi kníh na poličke vyčnieva okraj bielej listiny. Vytiahla ju, prezrela si ju zvonku a začala ju otvárať, no vtom za sebou začula hlas.

„Vedel som, že ťa nájdem.“

Jess sa prudko otočila za hlasom a zbadala jedného z admirálových poručíkov, ktorý stál vo dverách.

„Keďže si sa dlho nevracala medzi hostí, vedel som, že určite čakáš na mňa.“

Jess držala v ruke listinu a chcela ju ukryť medzi záhyby šiat. Nepamätala si, že by ho niekedy videla, no on bol presvedčený, že po ňom túži. Jess si radšej zahryzla do jazyka a uštipačnú poznámku na adresu domýšľavých chlapov si nechala pre seba. Namiesto toho sa naňho pekne usmiala.

„Išla som na toalety a cestou som zbadala, že je tu otvorené okno. Vyzeralo, že bude pršať, tak som ho radšej prišla zatvoriť.“

Poručík bol zrazu pri nej. „Medzi nami nemusia byť tajomstvá. Viem, že po mne už dlho túžiš. Pochopil som to, keď si sa na mňa na ulici pozrela. V твоjich očiach som zbadal silnú túžbu. Určite pri takom slabochovi, ako je tvoj manžel, túžiš po poriadnom chlapovi.“

Jessika ustupovala dozadu popri admirálovom písacom stole. Ona ustupovala a poručík sa k nej pomaly približoval.

„Povedz mi, kde by sme sa mohli stretnúť.“

Jessikina ruka tápala po písacom stole a hľadala otvárač na listy. Bola pripravená zasiahnuť, keby sa jej náhodou chcel dotknúť.

„Spravím ťa najšťastnejšou ženou na svete. Dám ti, čo tvoj manžel nemôže.“

„Ja jej to dám aj sám, ďakujem,“ ozvalo sa náhle od dverí.

Obaja sa otočili k dverám a uvideli Alexa, ako sa opiera o zárubňu. Mal na sebe ružový plášť a parochňu, ktorá mu siahala až na ramená. Napriek smiešnemu vzhľadu jeho pohľad bol veľmi prísny.

Poručík odstúpil od Jessiky. „Pane, nemal som v úmysle byť neslušný k tejto dáme.“

Výraz Alexovej tváre sa nezmenil a Jess si všimla, ako poručíkovi po tvári steká pot.

„Mal by som sa vrátiť,“ zamrmľal poručík a bojazlivo prešiel popri písacom stole k dverám.

Alex spustil ruku a nechal ho prejsť, ale ani na chvíľu z neho nespustil zrak.

Jess bola o chvíľu pri ňom. „Určite si ho vystrašil,“ povedala. Chcela vyjsť z izby na chodbu, ale Alex jej skrížil cestu.

„Čo tu robíš?“ spýtal sa vážne.

„Okno bolo otvorené, tak som...“

Alex ju zdrapol za ruku a zobral jej nôž na otváranie listov, ktorý ešte držala v ruke. „Neklam, Jessika. Mala si sa tu stretnúť s tým mužom?“

Jessika bola vystrašená, ale na druhej strane si vydýchla. „Je pekný, však?“

Alex ju pevne chytil za rameno a pritlačil naň. „Ak ťa prichytím s iným mužom, tak ťa...“

„Tak čo? Stráviš ešte viac času s grófkou? Stojíš mi v ceste,“ povedala a pozrela sa na jeho veľké brucho.

„Jessika,“ zvolal za ňou Alex. Ona ho však odtisla a vybehla z pracovne. Zbehla dolu schodmi a predtým, než sa vrátila k pani Wentworthovej na čaj, listinu, ktorú mala skrčenú v ruke, si ukryla do výstrihu.

V ten večer, keď sedeli u Montgomeryovcov a Jessika kontrolovala účtovné knihy, Sophy jej nedala pokoj a vyzvedala. „Čo si Alexovi povedala? Celý večer bol veľmi mrzutý.“

„Kým som bola v admirálovej pracovni, vošiel tam jeden mladý poručík a chcel si so mnou dojednať schôdzku. No našťastie Alex prišiel včas. Podozrieval ma, že som ho zvedla. Ako keby som nemala inú robotu, len sa ponevierať s nejakým hlúpym anglickým vojakom.“

„Ak muži žiarlia, nieje to na škodu,“ poznamenala Sophy. „Každý deň by si sa mala takto

obliekať."

„A snoriť v piesku za mušľami v červených šatách? Veď by sa mi mušle vysmiali."

„Ženy sa môžu venovať aj iným veciam, ako iba vyhrabávaniu mušlí z piesku."

„Máš na mysli flirtovanie s peknými mladými mužmi a intrigy za manželovým chrbtom?"

„Som rada, že ty to nerobíš," uštipačne odsekla Sophy. „Jess, môžeš mi požičať svoj čierny plášť? Chcem ísť na menší výlet."

„Pravdaže," povedala Jess a ani nezdvihla zrak od účtovných kníh.

Sophy si prehodila plášť cez plecia a na hlavu si natiahla kapucňu. Už bola na polceste na toaletu, keď sa z tmy vynorila nejasná postava. „Čakal som na teba," ozval sa hlas so zvláštnym prízvukom, ktorý hneď nespoznala." Okamžite vedela, že ide o povestného Čierneho jazdca a dovŕpila sa, že si ju pomýlil s Jessikou. Napriek tomu, že vedela, že to je Alexander, bolo pre ňu ťažké uvedomiť si to. Jeho tmavé oči, ukryté za maskou, žiarili v tme a nebezpečne na ňu hľadeli.

Otvorila ústa, že mu ide vysvetliť omyl, no potom zacítila na krku hrot meča.

„Nič nehovor," zvolal dunivým hlasom, až jej behali zimomriavky po chrbte. „Vyzleč sa."

Sophy začala protestovať, ale meč sa jej ešte väčšmi zaboril do krku.

„Dnes mi neodporuj, Jess. Dnes si zoberiem, čo je moje."

Spôsob, akým to povedal, nedovolil Sophy, aby ho neposlúchla. Hľadela mu do očí a vedela, že po ňom túži.

S roztrasenými rukami si začala rozopínať šaty a celkom zabudla na to, že ona nie je tá, po ktorej Čierny jazdec túži. Keď bola do pol pása vyzlečená, Alex zbadal, že sa pomýlil.

„Sophy!" zvolal potichu a stiahol jej z hrdla meč.

Grófka nevedela, kedy sa jej naposledy zmocnila taká zlosť. V jednej chvíli jej ponúkal rozkoš, a už o chvíľu s ňou rozprával ako nezbedný chlapec, ktorého pri čomsi pristihla mama.

„Alexander!" oslovila ho nežne. „Čo tu robíš, striehneš v tme na svoju korisť?"

Usmial sa na ňu a Sophy cítila, že podľahla jeho šarmu. V tej čiernej maske bol až nebezpečne príťažlivý.

„Čakal som na Jessie."

„Alexander, zlož si tú masku." Keď bol bez masky, nemusela sa tak premáhať a lepšie sa jej s ním rozprávalo.

„Nie," povedal a ešte vždy sa na ňu usmieval. „Je Jessika dnu?"

„Čo jej chceš vyviest? To, čo si práve vyskúšal na mne? Alex, to musí skončiť. Najprv ju necháš, aby na teba ako na Alexa žiarlila, a potom... potom na ňu vybehneš. Musíš jej konečne povedať pravdu."

„Aj tebe sa Jessika pozdáva, však?"

„Áno. Už ľutujem, že som sa s tebou proti nej spriahla. Pozajtra musím odísť a ak jej to neprezradíš ty, poviem jej to ja."

Čierny jazdec oprel meč o strom. „Určite sa na mňa nahnevá."

„Aj má prečo."

Čierny jazdec sa vystrel. „No taká odmena za to, že sa viac pred ňou nemusím maskovať, nie je veľmi vábivá," povedal zasnene, ako keby o tom premýšľal, „cez deň môžem byť Alexom, ale v noci, keď budeme sami dvaja, budem opäť Čiernym jazdcom."

„Závidím jej," vzdychla si Sophy, no vrátila sa k problému. „Tak jej to už povedz."

„Áno, myslím, že už je čas. Zajtra ju zoberiem niekam von a ukážem jej, kto je Čierny jazdec."

„Dobre," povedala Sophy. „A teraz už choď, lebo ťa niekto uvidí."

Dal jej sladký bozk a potom splynul s tmou.

Keď sa Sophy vrátila dovnútra, Jessika už nesedela nad účtovnými knihami. Izba bola prázdna. Našla ju v malej izbičke pri Alexovej spálni, kde bolo všetko hore nohami.

„Je preč," nešťastne povedala Jessika.

„Čo je preč?"

„Tá listina, ktorú som našla v admirálovej pracovni. Chcela som počkať, kým tu Alex

nebude, a potom si ju prečítať. Ale už tu nie je."

„Nestratila si ju niekde?"

Jessika sa na ňu pozrela veľkými očami. „Nie skryla som ju."

Chvíľu trvalo, kým to Sophy pochopila. „Tak potom ju musel niekto ukradnúť. Niekto teraz vie, čo admirál chystá. Vôbec si nemala čas prečítať si, čo v nej bolo, však?"

„Nie. Nemohla som, keď sa okolo mňa stále obšmietal Alex. Ak ju našiel Pitman a vie, že ja som tá, ktorá to zobrala..."

„To sa čoskoro dozvieme. Sadnime si a vymyslime niečo. Možno ju zobrali deti a urobili si z nej papierové lietadielko, no ak ju má pán Pitman, musíme ťa z Warbrooku dostať skôr, než ťa stihne obesiť."

„Máš pravdu," prisvedčila Jess a sadla si.

„Alex, nie je príliš neskoro, aby sme boli vonku? Myslím na tvoje zdravie. Mal by si už byť v posteli a oddychovať. Sophy hovorí, že..."

„Nezaujímam ma, čo hovorí."

Jess sa spokojne usmiala a držala sa opierky na koči. Istý čas mal Alex krásnu grófkú iba pre seba, no teraz Sophy trávi viac času s Jessikou a s deťmi ako s Alexom. Grófká sa už chystala odísť, ale dnes ráno oznámila, že ešte pár dní zostane. „Dovtedy, kým uvidím, čo sa stane," povedala, ale nevysvetlila, čo tým myslela.

„Nie je ti zima?" spýtal sa Alex.

Jess si prehodila cez plecia dlhý plášť s kapucňou. „Z nás dvoch to nie som ja, kto je chorý, Alex. Mali by sme sa vrátiť."

„Pfff," zvolal Alex na dva kone a silno potiahol za opraty. „Už sme tu." Zišiel z koča, prešiel na druhú stranu, kde sedela Jessika, aby jej pomohol vystúpiť, no ona už stála pri koči. „Z tohto miesta je krásny výhľad na celý Warbrooke," povedal Alex a chcel vypriať kone.

„Alex, je desať hodín večer. Myslím, že by sme sa mali vrátiť. Nevypriať kone."

Alex ju nepočúval a pokračoval. Vedel, že Jessika sa možno trochu nahnevá, keď sa dozvie, že jej manžel a Čierny jazdec sú jeden a ten istý muž. Prirodzene, že nemala dôvod hnevať sa, ale so ženami človek nikdy nevie, ako to dopadne. Je aj taká možnosť, že bude rozumná a pochopí, že čo robil, robil pre svoju krajinu a pre Jessikinu ochranu.

Priviazal obidva kone o strom, aby sa napásli. Nie, naisto nejestvuje ani nepatrná možnosť, že by sa zachovala rozumne. Je oveľa pravdepodobnejšie, že sa zachová nerozvážne a svojsky, ako je u nej zvykom.

Vo svetle lúny sa usmial. No zaiste ju potom bude vedieť aj utíšiť. Bude ju hladkať a túliť sa k nej a...

„Alex, ako čudne sa usmievaš. Mohol by si mi, prosím ťa, povedať, o čo ide, že si ma priviedol až sem? Na tejto mokrej trávě si zničíš nové topánky."

Oblapil ju okolo ramien. „Poďme tam na vrchol kopca a pozrieme sa na celý nočný Warbrooke."

Jess bola netrpezlivá. „Alex, toto mesto som videla v noci aspoň tisíckrát. Počkej! Ty si kúpil novú loď? To mi chceš povedať?"

Chytil ju za ramená a otočil k sebe. „Jessika, prišli sme sem, aby som ti prezradil niečo oveľa dôležitejšie."

„Našiel si rybársku loď na predaj, ktorú by sme mohli použiť na..."

Položil jej ukazovák na pery. „Iba ma počúvaj, Jessika. Sadnime si, aby som ti mohol rozprávať o mužoch a ženách, o nádeji, povinnosti a cti."

„V poriadku, len aby ti nepremrzli nohy alebo niečo iné..."

„Niekedy robia ľudia to, čo musia. Iným sa môže zdať, že to nie je nič, čo by bezpodmienečne museli urobiť, ale..."

Jessika počúvala Alexa, ale zároveň sledovala scenériu mesta, ktorá sa pod nimi rozprestierala. Len čo zazrela pohybujúce sa horiace fakle, začala tuho premýšľať. *Niekoľko zrejme v noci vykladá loď*, pomyslela si.

„...a musíme sa naučiť odpúšťať jeden druhému a prijímať toho druhého, napriek jeho chybám a ..."

Jess naďalej sledovala, čo sa robí v meste. Zazrela, ako celá skupinka s faklami v rukách čoraz rýchlejšie odchádza preč z prístavu. Zamračila sa a začala skupinku skúmať. V uliciach sa objavovali ďalšie svetlá fakiel.

„...ale áno, ty si to všetko začala, Jessika, a väčšina z toho, čo sa stalo, by sa bez teba nestalo. Nehnevám sa na teba, ale chcem ťa varovať, že ak ti poviem, že..."

Hoci bola tma a mesiac trochu svietil, Jessika zbadala pohybujúcu sa postavu. Najprv nevedela rozpoznať, kto by to mohol byť, ale keď sa k nej postava priblížila, videla ju jasnejšie.

Náhle sa postavila. „To je on," prekvapene vykrikla. Alex ešte sedel a zdola sa na ňu pozrel. „Kto?" „Čierny jazdec. Tá skupinka s faklami ho naháňa!" Alex sa pousmial a vstal. „Jess,

môžem ťa ubezpečiť, že ten, ktorého naháňajú, určite nie je Čierny jazdec. Je to pravdepodobne nejaký čierny pasažier z lode, alebo nejaký iný..."

„Tam!“ zvolala, ukazujúc smerom na šibenice, ktoré stáli pred budovou súdu. „Hovorím ti, že určite je to on a, ach, Bože, pozri, obklúčili ho!“ Chytila si okraj sukne a rozbehla sa ku koňom. „Musím mu pomôcť.“

Ešte nikdy predtým nevidela Alexa tak rýchlo utekať a ani vo sne jej nenapadlo, že by takého výkonu bol schopný. Ako bežal za ňou, šikovne jej strhol čierny plášť, prehodil si ho cez plecia a bežal k žrebcom. V zlomku sekundy odviazal jedného z nich, vyskočil na jeho neosedlaný chrbát a odcválal, zatiaľ čo Jessika stála a nechápavo sa prizerala.

„Vráť sa domov,“ stihol za ňou zakričať a poháňal koňa, ktorý zrejme ešte nikdy tak rýchlo necválal.

Jessika akoby stratila reč. Chvíľu jej trvalo, kým pochopila, čo sa práve stalo. Pred chvíľou jej s plačom rozprával o láske a patriotizme, a teraz odcválal v čiernom plášti.

Jessika sa pomaly vrátila na vrchol kopca a ako vo sne sledovala udalosti. Videla Alexa, ako sa ženie dolu úbočím priamo medzi skupinku s faklami, no zrazu sa jej v tme stratil. A už nevidela ani siluetu Čierneho jazdca.

„Moji dvaja muži,“ povedala a zhlboka si povzdychla. Anglickí vojaci sú teraz v pätách oboj jej milým.

Vo svetle fakiel ešte na okamih zazrela Alexa. Odrazu nastal zmätok, pretože vojaci sa vybrali za Alexom, zatiaľ čo Čierny jazdec mal čas na to, aby ušiel druhej skupinke vojakov.

Obidvaja jej náhle zmizli z dohľadu.

Jess si sadla na mokrú trávu a zložila hlavu do rúk. *Prečo to Alex robí, čudovala sa. Prečo riskuje zdravie, aby pomohol niekomu, koho pokladá za hlupáka?*

Jessika tam zostala ešte hodinu a pozorovala, ako sa fakle pohybovali a prečesávali ulice a uličky, a potom sa vrátili do prístavu.

„Ušli im,“ šepala a vybrala sa k žrebcovi. Musela sa vrátiť domov, aby sa postarala o Alexa. Čierny jazdec ju už nezaujímal. Vedela, že ju nebude potrebovať a vráti sa, odkiaľ prišiel - možno k svojej milovanej manželke -, ale Alexovi bude chýbať.

Jessika zapriahla koňa do dvojzáprahu a hnala ho dolu strmým svahom. Vôbec to nebolo ľahké, ale nemala čas uvedomiť si to. Myslela iba na to, aby bola doma, keď sa Alex vráti.

Keďže pozorovala vojakov z kopca, vedela, kde asi môžu byť, a úspešne sa im vyhýbala. Nemala chuť stretnúť niektorého z nich a vysvetľovať im, prečo si jej manžel vzal druhého koňa zo záprahu.

Bez problémov sa jej podarilo vrátiť domov, pričom stretla len málo ľudí, ale nijakého vojaka. Koč prenechala sluhovi, ktorý pracoval v stajni, a utekala do spálne.

Vtom však na ňu zavolať Sayer a Jessika bez toho, aby vedela, či sa stalo niečo zlé, sa starému pánovi hodila do náručia, vyplakala sa mu na ramene a všetko mu vyrozprávala.

„Ty ho miluješ, však?“ spýtal sa Sayer a hladil ju po vlasoch. „Miluješ môjho syna viac, ako tvojho pekného a statočného Čierneho jazdca?“

„Áno,“ odvetila Jessika a poťahovala nosom. „Alex síce jednotaj fňuká a ponosuje sa, ale je to naozaj dobrý chlap. Každému pomáha ako len môže, hoci nie je najzdravší. No dnes večer to bolo naňho veľa. Nemôže takto cválať. Jeho zdravie to nevydrží.“

Sayer si ju silnejšie privinul k sebe. „Ja mám skôr strach o tvoje zdravie. Myslím, že už by sme mali s touto hrou skončiť.“ Odtlačil ju od seba. „Choď do svojej izby a čakaj na Alexa. Chcem, aby ste zajtra o štvrtej prišli ku mne na čaj. A nemienim počúvať z jeho strany nijaké ospravedlnenia. Pekne ho prived' so sebou.“

„Keď sa bude cítiť dobre,“ poznamenala Jess a potiahla nosom. „Asi by som mala zohriať vodu. Alex si bude musieť zohriať premrznuté nohy.“

Sayer ešte pohladil svoju nevestu po vlasoch. „Áno, dnes v noci buď k nemu milá, pretože zajtra už možno nebudeš mať chuť.“

„Čo tým chcete povedať?“

„Zajtra sa dozvieš. Teraz už choď a dohliadni na manžela. Uvidíme sa zajtra pri čaji.“

„Áno, pane," odvetila Jess, pobožkala ho na líce a odišla.

„Kto to bol?" spýtal sa Alex Nicka. Alex len tak-tak unikol kráľovým vojakom a stihol sa vrátiť domov, do Montgomeryovského domu, kde teraz spolu s Niekom postávali za stajňou.

„Netuším," odvetil Nick zívajúc. „Ako viem, niekto admirálovi prezradil, že do prístavu prišla loď s pašovaným tovarom. Chcel ju v noci prehliadnuť."

„No niekto prezlečený za Čierneho jazdca ich od lode odlákal," energicky poznamenal Alex a usiloval sa ukryť svoj hnev. „Niekto, kto sa vydával za mňa."

„A kde bola vtedy tvoja Jessika? Zdá sa, že ona..."

„So mnou," odvrkol Alex. „Zobral som ju na vrchol kopca *McGammon*, aby som jej oznámil, že som Čierny jazdec. Ona však spozorovala, čo sa robí v meste, a všimla si, ako vojaci obkľúčili Čierneho jazdca. Ledva som tam stihol docvárať, inak by toho hlupáka dolapili. Ja by som niečo také nikdy neurobil."

„Takže si chcel Jessike prezradiť, kto je Čierny jazdec?" uškrnul sa Nick. „Tá kobyľka ti ukáže, čo si o tebe myslí."

„Čo si myslíš, prečo som ju asi zobral tak ďaleko od mesta, aby som jej to povedal? Nechcel som predsa, aby to počul aj Pitman." Napriek obavám, ktoré vychádzali z jeho slov, sa usmieval. „Pravdu povediac, budem rád, keď sa to dozvie. Konečne medzi nami nebudú žiadne tajomstvá."

„A ani oddelené postele."

„Podme už domov," povedal Alex a nasadil si parochňu. „*Zajtra* s ňou pôjdem niekam von a poviem jej to. Za ten čas musím zistiť, kto bol ten podvodník."

Jessika čakala ešte niekoľko hodín, kým sa Alex vrátil a vošiel cez okno. Vyzeral hrozne. Bol celý premočený a zablatený. Parochňu mal nakrivo, tvár strhanú a očividne bol veľmi vyčerpaný.

„Jess!" zvolal, keď ju uvidel. „Mala by si už spať." „Aj ty." Pomohla mu vojsť cez okno, priviedla ho k posteli a prinútila, aby si sadol. Okamžite bola pri jeho nohách, vyzúvala mu mokré topánky a pančuchy a potom mu zabalila nohy do teplého uteráka.

„Jess," povedal Alex veselo. „Čo to znamená? Čo to robíš?"

„Alex," vzdychla a pozrela naňho žalostnými očami. „Nemal si takto utekať. Mohol si si ublížiť. Tvoje srdce nemusí uniesť takéto husárske kúsky."

Alex ju pozoroval. „Mala si o mňa strach?" „Prirodzene. Tuto, vyzleč sa - v poriadku, nebudem sa pozeráť -, a choď do postele. A tu máš aj suchú parochňu, ak si myslíš, že neznesiem pohľad na plešatú hlavu. Uvarila som ti polievku. Keď budeš v posteli, nakrímim ťa."

Alex sa veľmi rýchlo vyzliekol, obliekol si suchú nočnú košeľu, nasadil parochňu a vliezol pod prikrývku. Začal sa tváriť ako invalid a zavolať na Jessiku, že už je hotový.

Tá mu do postele priniesla misku horúcej polievky, pod bradu mu položila utierku a začala ho kŕmiť. „Prečo si tam tak utekal?" karhala ho Jessika.

Pozrel sa na ňu ponad lyžicu. „Nechcel som, aby chytili tvojho Čierneho jazdca, keď pre teba tak veľa znamená."

Jessikine oči na chvíľu zaliali slzy. „Alex, ty si riskoval život iba preto, aby si zachránil muža, ktorý sa mi páči?"

Alex ju objal, čím jej chcel naznačiť, že nič viac preňho nemohol urobiť.

S úsmevom na tvári sa k nemu naklonila, pobožkala ho na čelo a potom ho ďalej kŕmila. „To bolo od teba veľmi milé, ale tvoje zdravie je pre mňa viac ako zdravie Čierneho jazdca. On vie vybrádnúť z problémov, nepotrebuje... Alex! Si v poriadku?"

Chytil ju za ruku a prinútil ju, aby si k nemu opäť sadla. „Zopakuj, čo si pred chvíľou povedala."

„Povedala som, že Čierny jazdec sa dosť ľahko dostane do šlamastiky, ale sa z nej aj vyhrabe. Nechcem, aby si riskoval..."

„Nie, zopakuj mi, ako veľmi ti záleží na mojom zdraví."

Zvierať jej ruky vo svojich dlaniach a hľadel na ňu ako hladný jastrab.

Jess sa pozrela na svoje ruky a začervenala sa. „No, možno som niekedy povedala niečo nepekne o tvojich šatách, aký si lenivý a tak, ale v skutočnosti ťa mám veľmi rada.”

„Ako veľmi?”

Jessika sa mu nepozrela do očí.

„Máš ma rada natoľko, že by si ma mohla milovať?”

Jess si k nemu ľahla, objala ho rukami aj nohami a položila si hlavu na jeho hrud'. „Alex, Čierny jazdec nie je skutočný. Je iba fyzická schránka. Teba mám radšej. Preto som sa o teba dnes v noci tak bála. Možno tu so mnou už dlho nebudeš, ale urobím všetko, čo je v mojich silách, aby si bol na tomto svete so mnou čo najdlhšie. Sľúb mi, že už nikdy nepôjdeš zachraňovať Čierneho jazdca.”

„Myslím, že to ti môžem sľúbiť,” pošepol Alex a túlil si ju k sebe.

„Čo si mi to dnes večer chcel povedať?” spýtala sa ospalo.

„Neviem, či teraz je na to vhodný čas,” zaváhal, držiak ju v náručí. „Nechcem, aby táto chvíľa pominula. Poviem ti to zajtra.”

„Po čaji u otca?” zašomrla Jess.

Alex celú noc od šťastia nezažmúril oka. Sedel na posteli, držal ju, hladil jej vlasy a pozoroval východ slnka. Medzitým rozmýšľal, že život vie byť aj pekný. V tej chvíli mal, po čom najviac túžil - Jessikinu lásku. Vedel, že nech sa stane čokoľvek, bude ho ľúbiť. Aj v chorobe, s parochňami, aj napriek malým klamstvám o tom, ako vyzerá. Iba málo mužov má možnosť preveriť si lásku svojej manželky tak ako Alex.

Šťastne sa usmial a privinul si ju k sebe. Zajtra večer jej všetko povie a ona to pochopí. Ak ho dokáže milovať napriek jeho nie najkrajšiemu fyzickému vzhľadu, istotne bude natoľko múdra, že to pochopí.

No pre istotu by mal radšej povynášať z izby všetko, čo by sa dalo rozbiť, pomyslel si. Jess to nemusí prijať ihneď. No on ju určite skrotí, och, áno, to určite.

„Vyzeráš dobre, Jessika,” polichotil jej Sayer Montgomery. „Sú to tie červené šaty, čo ti dala ušiť grófká? Alex, nemyslíš, že vyzerá nádherne?”

Jess sa zasmiala. „Myslím, že sa mu páčia.” Sayer pozrel raz na jedného, potom na druhého. „Dnes obaja vyzeráte mimoriadne šťastne. Stalo sa niečo?”

Jess položila šálku čaju na stôl. „Som rada, že Čierneho jazdca včera nechytíli. Viete niečo nové?”

„Iba to, že im stihol utiecť a za ten čas stihli vyniesť z lode a ukryť aj pašovaný tovar.”

Jessika nalievala Alexovi šálku čaju, zatiaľ čo on sa nervózne mrvil v kresle. Vedela, že rád trápí svojho otca.

„Nejde mi do hlavy, ako sa Čierny jazdec dozvedel o tej lodi?” spýtal sa Sayer.

„Aj ja by som to rada vedela. Predpokladám, že to bolo v tej listine, ktorú dostal admirál, ale ja som mu ju nedala. Nestihla som si ju ani prečítať, než mi ju ukradli.”

„Myslíš, že si ju z tvojej izby zobral Čierny jazdec?” spýtal sa Sayer.

„Za bieleho dňa? Pochybujem...”

„Čo?” zreval Alex, ktorý sa náhle prebral z apatie. „Takže ty si zobrala admirálovi listinu? Preto si bola v jeho pracovni?”

„Alex, prosím ťa, upokoj sa.”

Alex sa prudko postavil, až zvalil svoje kreslo a takmer prevrátil stôl. „Vedela o tom aj Sophy? Pomáhala ti? Obidvom vám vykrútim krky. Ty a tvoje prekliate červené šaty. Nebyť ich, neušlo by mi, čo chystáte. Tak mi pomôž, Jessika...”

„Sadni si,” zreval Sayer a umlčal Alexov výlev hnevu. „Nedovolím, aby si sa v mojej prítomnosti takto rozprával s dámou.”

Alex si opäť sadol a zamračil sa. Jeho oči dávali Jessike najavo, že svoje dostane neskôr.

„Chcem, aby si pobozkal svoju manželku a ospravedlnil sa jej. Zdedil to po manželkinej strane. Nikto z Montgomeryovcov ešte na ženu takto nevrieskal.”

Alex tam iba ticho sedel so zaťatými zubami.

„To sa mi páči,” povedala Jess a vôbec sa nedala rozrušiť jeho výlevom. Bála sa iba o jeho

slabé srdce, ktoré hnev veľmi zaťažuje.

Sayer pozeral na svojho syna, až kým Alex nechytí Jessiku za ruku, nepobozkal ju a nezamrmlal niečo nezrozumiteľné popod nos.

„Och," povzdychla Jess, očividne sklamaná.

„Do pekla s tebou!" zreval Sayer, ignorujúc Jessikinu prítomnosť. „Takéhoto syna som predsa nesplodil. Videl som ťa, ako sa bozkávaš s tou talianskou koketou, a ona nie je ani z polovice taká ako Jessika. Si azda chlap, ktorý nevie poriadne pobozkať svoju manželku?"

Alex sa nevraživo pozrel na otca, zdrapol Jessiku za ruku a chytil ju do náručia. Napriek tomu, že medzi nimi bol stôl, po ktorom sa kotúľali koláče a šálky, Alex bozkal Jessiku s vášňou, ktorú v sebe potláčal už niekoľko týždňov.

„Nech sa vám páči!" zakričal otcovi a naznačil Jessike, aby si opäť sadla. „Zrejme vám viem spraviť radosť iba tým, že dokážem pobozkať svoju manželku." S týmito slovami zlostne vybehol z otcovej izby.

Sayer pozoroval Jessiku, ktorá zostala sedieť ako omráčená.

„Chod' za ním," povedal jej Sayer.

Jessika pomaly vstala a odišla k dverám. Vôbec nevníkala, že ide po chodbe, až kým nezačula hlasy.

Eleanor a Sophy sedeli v Sophinej izbe.

Jess za sebou zatvorila dvere, oprela sa o ne a trvalo chvíľu, kým sa z toho spamätala. „Alexander je Čierny jazdec," povedala stiesneným hlasom.

„Áno, moja drahá, je," povedala Eleanor.

Jess si sadla. Mysľou jej behali rôzne myšlienky. Bola vydatá za Čierneho jazdca. Takže pomalý, slabučký Alex je Čiernym jazdec. „Som azda posledná, kto o tom vie?"

„Nie, posledná nie si, som si istá," povedala Sophy.

Jess sa zhlboka nadýchla. „Kto to ešte vie?"

Eleanor zdvihla zrak od šitia. „No, myslím, že Nicholas, Nathaniel, pravdepodobne aj Sayer, Sám a..."

„Sám! Ved' má iba dva roky. Prečo som posledná, ktorá o tom vie?"

„Alex si zrejme myslel, že by to nebolo vhodné."

Jessika ešte chvíľu nehybne sedela a usilovala sa to pochopiť. Ako sa mu podarilo udržať to v tajnosti? Ako to, že na to neprišla? „Ako si to zistila?"

Eleanor sa usmiala. „Pred ženou, ktorá sa stará o jeho bielizeň, sa niečo také nedá zatajiť. Muži si myslia, že ich šaty perú malí zelení škriatkovia. Alex si nikdy ani nevšimol, že som mu dvakrát vyprala jazdcov čierny odev a znovu som ho vrátila do skrýše. Musela som ho však sušiť tak, že som naň natiahla svoju nočnú košeľu."

Jess nechápavo žmurkala a potom sa pozrela na Sophy. „A ty?"

„Alexa som spoznala v Taliansku. Nikdy nemal horúčku."

„A Nate?" spýtala sa Jess Eleanor.

„Ak si to všetko pospájam, zdá sa, že Sayer poslal Nata, aby zistil, kto je Čierny jazdec. Nate sledoval Alexa. Ved' vieš, že je stále tam, kde nemá byť."

„Tak preto ho Nate a Sám tak zbožňujú," povedala Jessika. Nikdy predtým sa necítila tak hlúpo ako teraz. „Ale ved' Sayer sa z Alexa vždy vysmieval," zapochybovala a dúfala, že to nie je pravda.

„Alex nemá ani tušenia, že jeho otec o tom vie, a pán Montgomery mu to ani slovom nenaznačil. Zrejme vycítil, že Alex mu nedôveruje, takže ani on mu neprejavil dôveru. Montgomeryovskí chlapi aspoň pred sebou vedia udržať tajomstvo, keď sa im to nedarí pred svojimi ženami," zasmiala sa Eleanor.

Dôvera, pomyslela si Jess. To je všetko, o čo tu ide, o dôveru.

Jej rozum opäť začal normálne fungovať a rozpomenula sa na určité veci.

Na ich svadobnú noc, keď ju vyhnal z izby a v tú istú noc k nej prišiel oknom aj Čierny jazdec. Spomenula si na to, ako jej Alex hovoril, aký je Čierny jazdec neschopný a vzápätí sa na ňu nazlostil Čierny jazdec, pretože jednoducho hovorila o Alexovi. A keď vybuchol pušný

prach, bála sa o Čierneho jazdca, ktorého krv mala na rukách, a pritom to bola krv Alexa, ktorý ju potom prišiel zachrániť a ktorý ju radšej videl trpieť, ako by jej povedal pravdu. Spomenula si na Alexa, ako zariadil, aby sa Ethan oženil s Abigail.

„Ako sa to vlastne začalo?“ spýtala sa Jess. Ako jej to Alex mohol urobiť? Čierny jazdec tvrdil, že ju miluje. Aj Alex tvrdil, že ju miluje, a napriek tomu obidvaja - vlastne, tento jeden muž ju dostal do tohto pekla.

Sophy a Eleanor jej vyrozprávali všetko, čo o Alexovi vedeli, ako sa stal Čiernym jazdcom a ako sa mu darilo ukrývať pre celým mestom.

„Čierny jazdec sa so mnou nechcel oženiť,“ šepkala si popod nos Jessika. „Prosila som ho, ale odmietol ma. Povedal, že Alex sa so mnou nemôže milovať.“

„Čo?“ spýtala sa Eleanor. „Nepočula som dobre.“

„Kto sa potom včera v noci vydával za Čierneho jazdca, keď sme stáli hore na kopci?“ Prečo nezbadala, aký je mocný, keď vyskočil na koňa a uháňal dolu kopcom? Myslela iba na to, aby sa mu nezhoršilo zdravie. „Ja ho dám do poriadku,“ zašomrala si.

„Nikto nevie, kto to mohol byť,“ usmiala sa Sophy. „Viem si predstaviť, aký je z toho Alex nervózny.“

Jess vstala. „Až teraz mu budú vlasy vstávať dupkom,“ povedala a odišla z izby.

Bolo už neskoro večer, keď Jessika vtrhla do spálne, o ktorú sa delila s Alexom. Srdce jej silno bilo a lapala po dychu.

Naškrobená Alexova tvár v okamihu zmeravela. „Čo sa stalo?"

„Radšej sa nespýtaj. Bolo by to priveľa na tvoje slabé srdce."

„Do pekla s mojím srdcom!" zaklial a chytil ju za ruku. „Jessika, čo sa stalo?"

Najprv sa zhlboka nadýchla a potom spustila: „Je v tom Čierny jazdec."

Na Alexovej peknej tvári sa opäť objavil ten neprirodzený výraz. „Áno, moja drahá, viem, že o tom vieš."

Jess sa chytila za hlavu. V tej chvíli vyzerala ako najzúboženejšia žena na svete. „Či azda môže žena milovať dvoch mužov odrazu? Teba, pretože si taký múdry, a Čierneho jazdca za bozky, ktorými ma obšťastňoval dnes v noci v lese?"

Alex sa usmial, ako keby zjedol všetku múdrosť sveta. „Pravdaže môžeš, drahá, ak sú jeho bozky... V lese? V noci? Kedy?"

„Pred chvíľou. Len pred niekoľkými minútami ma držal v náručí. Och, Alex, si môj skutočný priateľ. Môžem sa ti zdôveriť aj s najtajnejšími myšlienkami, však? Nenávidím tajomstvá, ty nie?"

„Aké tajomstvá? Náš dnešný bozk? Jess, to ti môžem vysvetliť. Na to, čo som urobil, mám dôvody." Pozrel na ňu prosebným pohľadom.

„Nie, nie, jeho bozky," povedala Jess, zatvorila oči a oblapila si plecia, akoby si ho predstavovala. „Jeho objatie. Jeho telo. Dnes večer, keď sa ma dotýkal, ja..."

„Kto sa ťa dotýkal?"

Prekvapene naňho pozrela. „Drahý Alexander, inokedy chápeš rýchlejšie. Prirodzene, že Čierny jazdec. Dnes v noci, keď sa ma dotýkal..."

„Čierny jazdec ťa dnes v noci pobožkal? Niektokto okrem mňa, keď sme boli v otcovej izbe, ťa pobožkal?"

„Vedela som, že to pochopíš. To, čo je medzi mnou a Čiernym jazdcom, je viac ako vášeň a neskrotná túžba, je to splnutie myslí. Och, Alex, keby som tak naňho mohla zabudnúť. Ešte raz ma pobožkaj a pokúsím sa naňho zabudnúť."

Po chvíľke Alex chytil Jessiku do náručia a vášnivo ju pobožkal.

Ležala mu v náručí a nakrátko zatvorila oči. Potom si prudko sadla. „Mohol by si to skúsiť trochu silnejšie?" spýtala sa trochu podráždene. „Je to dôležité, Alex."

Zažmurkal a potom ju začal bozkávať na tvar, hral sa jej s ušami, zatiaľ čo jeho ruky sa horúčkovo túlili po celom jej tele.

Jess sa odtiahla a vzdychla. „Nie je to to isté. Myslím, že patrí iba jednému mužovi. Alex, navždy zostaneme priateľmi, ale fyzicky sa mu nevyrovnáš."

Alex sa nezmohol na slovo.

Jess zívla. „Myslím, že radšej pôjdem spať," povedala a chcela odísť.

Alex ju však schmatol za ruku a otočil, aby jej videl tváre. Strhol si parochňu a odhalil husté, tmavé vlasy. „Jess, ja som Čierny jazdec," povedal vážne.

Jess od prekvapenia vyvalila oči. „Alex, tebe opäť narástli vlasy?"

„Nenarástli. Odjakživa sú takéto."

„Ukáž, nech sa pozriem." Naklonil k nej hlavu a ona si prezrela jeho vlasy. „Ešte sú miestami trochu riedke, no neboj sa, čoskoro sa to upraví. Som si istá, že je to vďaka mojej dobrej starostlivosti. Prepáč, ale už by som chcela ísť spať. Chcem si poriadne oddýchnuť." Vykročila k svojej spálni.

„Jess, ty si ma nepočula? Ja som predsa Čierny jazdec."

„Pravdaže, môj drahý. A nevieš si ani predstaviť, ako ma tvoja žiarlivosť teší." Láska sa naňho usmiala.

„Žiarlivý sám na seba? Ja som..."

Položila mu prsty na pery. „Alex, pamätaj na svoje zdravie. Nesmieš sa rozčuľovať. Je od teba milé, že mi chceš spraviť radosť, ale pamätaj si, že nemôžeš oklamať ženu, ktorú

pobozkali obaja. Dnes večer ma pobozkal Čierny jazdec, ale aj ty, a ver mi, že jeho bozky sú iné ako tvoje."

Ešte raz ju ohnivo pobozkal. „Chceš mi nahovoriť, že Čierny jazdec vie bozkávať lepšie ako ja?"

Jess chvíľu trvalo, kým sa spamätala. „Áno," vyriekla napokon. „Dobrá noc, Alex." Otočila sa na opätku a pred nosom mu zabuchla dvere.

Keď už dorazila do svojej izby, naliala si pohár vody, začala piť, ale hneď nato si ho spláchla do tváre. „Toto bude ťažšie, ako som si myslela," zašomrala.

Ešte aj keď ležala v posteli, triasla sa, a keď sa začala modliť večerné modlitbičky, povedala: „Milostivý Pane, odpusť mi, že som klamala, ale ak si nejaký muž zaslúži to, čo naňho chystám, tak je to určite Alexander Montgomery."

Dlho jej trvalo, kým zaspala. Potom sa ešte dvakrát zobudila, lebo počula Alexa nervózne chodiť po izbe. Pri myšlienke, že je vydatá za Čierneho jazdca, sa usmiala, otočila sa na druhý bok a zaspala.

Ráno, keď sa zobudila, radostne si ponatáhovala celé telo a spomenula si na to, čo sa dozvedela predošlý deň. Nemohla uveriť, že obidvaja muži, ktorých mala rada, sú v skutočnosti jeden. No keď nad tým rozmýšľala, bola nesmierne rada, že je to tak.

Zatiaľ sa však o svoju radosť ešte nechcela podeliť s Alexom. On sa jej tiež nezdôveril, že je Čiernym jazdcom, lebo si asi myslel, že je dosť hlúpa a neudrží tajomstvo, alebo príliš nezodpovedná alebo čokoľvek iné, prečo sa jej s tým nemohol zdôveriť.

Keď si teraz spomenula, ako ju Alex nútil obhajovať Čierneho jazdca a aké hrozné veci narozprával Čierny jazdec o Alexovi...

Zrazu začula, že sa otvárajú dvere do jej izby. Schovala sa pod prikrývku a tvárila sa, že spí. „Jessie?"

Jess sa ospalo odokryla a pozrela sa naňho. Na hlave už nemal parochňu, no ešte vždy mal vypchaté brucho. Vyzeral veľmi zničený a oči mal červené od nedostatku spánku. Nikdy predtým nevyzeral tento diabol tak anjelsky. Jess sa naňho usmiala najsladšie, ako vedela. „Vyspal si sa dobre, Alex?" Takmer sa nezdržala smiechu.

„Chcel by som s tebou hovoriť."

Už neležala, ale sadla si. „Prečo nie, Alex. Kedykoľvek som pripravená vypočuť ťa, bez ohľadu na to, o čo ide."

Sadol si na stolček, ktorý si prisunul k posteli, ruky si položil na matrac a pozeral si na ne.

„Alex," oslovila ho nežne, „chápem ten včerajšok. Som si istá, že je to kvôli tvojmu otcovi, lebo sa v tebe sklamal. Veď ja mu stále hovorím, čo všetko pre nás robíš. Neboj sa, časom zistíš, že za niečo stojíš. Na to, aby si získal jeho alebo moju lásku, nemusíš predstierať, že si Čierny jazdec."

Alex sa na ňu nepozrel. „Jess, ako by si sa cítila, keby si zistila že ja som bol Čiernym jazdcom?"

Počkala, kým sa na ňu nepozrel. Potom jednoducho a nevinne odpovedala.

„Nenávidela by som ťa, Alex. Už by som s tebou nevedela ani prehovoriť, tobôž nie žiť. Nechcem na to ani myslieť. To by znamenalo, že ty si bol ten, kto mi hovoril, že Čierny jazdec je neschopný, a keď som to ja potom povedala Čiernemu jazdcovi - tebe, tak si sa na mňa nahneval a ja som z toho bola ukrutne nešťastná. Znamenalo by to, že si to bol ty, koho som prosila, aby sa so mnou oženil. Och! Aké ponižujúce! A dobre si vedel, že sa za teba vydám! Nie, Alex, neverím, že jeden človek by bol schopný toľkých podlých klamstiev, že by sa našiel taký nečestný, zbabelý bastard. Toho, kto by som mnou hral takúto hru, by som z duše nenávidela. Hru s mojimi citmi, s mojím životom."

Skončila a usmiala sa. „Nie, Alex, ty si poriadny chlap a preto ťa mám rada. Viem, že za iných okolností a podmienok, a keby si bol fyzicky schopný, bol by si rovnako mužný ako Čierny jazdec, no nezdá sa mi, že by si vedel byť taký nečestný, byť Alexandrom Montgomerym a Čiernym jazdcom zároveň."

Pozrela naňho veľkými očami. „Stačí ti takáto odpoveď?"

Keď súhlasne prikývol, zbadala, že je biely ako stena.

„Teraz, keď ti už narástli vlasy, budeš aj naďalej nosiť parochňu?“

„Ja... ešte som o tom nepremýšľal,“ povedal trasľavým hlasom.

Naklonila sa k nemu a šepkala mu pri uchu. „Ešte sú trochu riedke, možno by si si ich ešte mohol skrývať a modliť sa, aby narástli hustejšie.“

Tri dni Jessika robila všetko preto, aby Alexandrovi znepríjemnila život, a robila to tak dobre, že jej to okrem Eleanor nikto nemohol vyčítať. Vyčkávala ho ako malé dieťa a rovnako sa s ním aj rozprávala. Robila všetko, aby ho uvádzala do pokúšenia.

Dala si ušiť nové šaty zo smaragdovo zeleného saténu a výstrih dala vyzdobiť čipkou, ktorá patrila Alexovej matke. Keď sa niekedy ocitli sami v izbe, vždy keď mohla, vytiahla si čipku z výstrihu a snažila sa pred ním predkloniť, až ju z toho niekedy bolelo v krížoch. No pohľad naňho, ako sa potí, stál za tú bolesť.

Na večeru mu vždy pokrájala mäso na malé kúsky, hrešila ho, že neje zeleninu, a zakázala deťom, aby naňho skákali. Dalo by sa povedať, že mu dostatočne dávala najavo, že je ešte väčší slaboch, akého zo seba robí.

Eleanor ju so zlosťou pozorovala, zatiaľ čo Sophy sa na tom zabávala. Dokonca oznámila, že u nich zostane ešte niekoľko dní.

Marianna a ani Pitman nezbadali na Jessikinom správaní nič mimoriadne.

A Jess si nikdy nenechala ujsť príležitosť, aby Alexovi pripomenula, aká je rada, že on nie je tým Čiernym jazdcom. Hneď nato mu s radosťou zvestovala, že keby bol Čiernym jazdcom, požičala by si od neho čierne kostým a chodila by s ním na výjazdy. Fantazírovala, aký by z nich bol romantický pár. A keby ich obesili, aspoň by viseli pri sebe.

Vždy keď o tom rozprávala, Alex zbledol a Jess sa naňho nazlostila. Prečo si myslel, že je taká hlúpa?

Na tretí deň popoludní jasne Alexovi naznačila, že ide do svojej zátoky *Farrier's Cove*. Bol v takej mrzutej nálade, že to musela zopakovať trikrát, kým zdvihol hlavu a konečne si to uvedomil.

Vošla do spoločenskej miestnosti, kde sa Eleanor skláňala nad ohňom.

„Mala by si s tým už skončiť,“ zasyčala na Jessiku. „Ten muž ťa zbožňuje, a ty mu tak ubližuješ.“

„Aj ja som preňho uronila nejednu slzu.“ Natiahla na ražň koreň sumacha garbiarskeho a začala ho opekať.

„Čo to robíš?“

„Vyrábam medecínu pre môjho manžela,“ usmiala sa Jess na svoju sestru, vložila pripálený koreň do nádoby s horúcou vodou a odniesla Alexovi.

„Nech sa ti páči, môj drahý,“ povedala mu ako dajakému starému invalidovi. „To ti prospeje.“ A podala mu hrnček s horúcim nápojom.

Alex ovoňal a zaškľabil sa.

„Teraz musíš vypiť túto medecínu. Vypi to ako mamičkin poslušný synček.“ Otočila sa k nemu chrbtom, ale kútikom oka ho ešte sledovala. Videla, ako vylial odporný nápoj cez okno.

Keď sa k nemu otočila, zobrala hrnček. „Dobrý chlapček. A teraz oddychuj. Mamička musí ešte niečo urobiť.“

A už utekala do svojej malej zátoky. Predstavovala si, ako Alex musí doveslovať na Ostrov duchov, potom sa prezlečie a príde za ňou. Bola si viac než istá, že Čierny jazdec sa objaví. A ona bola naňho aj pripravená.

Jess bola taká natešená, že ho opäť vidí, že ani nevedela, či zvládne uskutočniť svoj plán. Keď k nej bežal, už v ňom videla Alexandra. Tie rovnaké ruky, Montgomeryovskú chôdzu, spadnuté ramená a pekné pery.

Jess otvorila svoju náruč Čiernemu jazdcovi. Ako si mohla nevšimnúť, že Alexove pery sú tie isté, ako má Čierny jazdec?

Čierny jazdec bol zrazu pri nej a cítila celé jeho telo. Vedela, že ak teraz nepovie, čo chce, o chvíľu sa už neprinúti rozumne rozmýšľať.

„Opäť mu začali rásť vlasy, no len také riedke. Keď sa na ne pozrieš, vzbudzujú súcit. A z úst mu odporne zapácha, ako keby sa vo vnútri rozkladal.“ Čierny jazdec ju bozkával na krk a sem-tam ju poštekľil zubami.

„Prosím?“ zamrmľal.

Ťažko sa jej v jeho prítomnosti triezvo rozmýšľalo. „Obávam sa, že môj manžel zomiera. Prosím ťa, drž ma pevne. Je to nádherný pocit, keď ťa niekto pevne drží v náručí. Alex je taký slabý, že niekedy ani rukami nevládze pohnúť. Och, prosím ťa, miluj sa so mnou.“

Čierny jazdec jej náhle prestal rozväzovať šaty. „Mám sa s tebou milovať? Veď si vydatá žena. Zobrala si si iného muža.“ Náhle sa od nej odtiahol.

„Myslím, že Alexander to pochopí.“ Pritúlila sa k nemu ako malé dieťa.

„Pochopí, že cudzí chlap sa miluje s jeho manželkou? Nijaký muž to nepochopí.“ Urobil krok dozadu.

„No, ale on nie je normálny muž. Nemôže mi dať všetko, čo by manžel mal dať svojej manželke.“ Chytila ho okolo krku.

Čierny jazdec ju však od seba odstrčil. „Možno ťa tu bude hľadať.“

„To určite nie. Dala som mu nápoj, po ktorom bude celú noc tuho spať. Nepríde sem.“

„Otrávila si ho?“ spýtal sa zdesene.

„Nie, chcela som byť chvíľku s tebou osamote. Vedela som, že dnes v noci prídeš. Cítila som to. Pod' ku mne. Môžeme sa nerušene milovať.“

„Jessika Taggertová, myslel som si, že si počestná žena, ale ako vidím, nie si.“

„A kto si ty, že rozprávaš o počestnosti? Ty, ktorý si ma nabádal, aby som sa vydala za iného muža? Ty, ktorý si mi cez svadobnú noc vkĺzol oknom do spálne, pričom môj úbohý muž spal iba meter od nás?“

„U mužov je to iné.“

„Čerta starého je iné,“ odvrkla, čím ho ešte väčšmi šokovala. „Zmizni odtiaľto. Radšej sa budem milovať s mojím smradľavým, plešatým manželom, ktorý sa nevie ani poriadne bozkávať. Lenže aspoň má niečo v hlave.“ S týmito slovami odišla z ich zátoky.

Keď sa vrátila domov, začali ju zhrýzať výčitky svedomia. Uvedomila si, ako ju Alex miluje a ako teraz trpí. Báľ sa jej priznať, že on jej Čiernym jazdcom, lebo tušil, že ho znenávidí.

Vzápätí si však spomenula na niektoré z mnohých nepekných zážitkov, ktoré jej spôsobil raz Čierny jazdec, inokedy zasa Alex, a ešte viac sa utvrdila vo svojom presvedčení, že trocha trápenia mu neuškodí.

Ráno na ňu striehla Eleanor.

„Jessika, prestaň konečne Alexandra trápiť. Každým dňom vyzerá čoraz horšie. A prečo si jednoducho dýcha do rúk a ovoniava to? Dnes ráno sa ma spýtal, či nosenie parochne neškodí vlasom.“

Jess sa usmiala. „Nerobím nič, čo si nezaslúži. Keď si pomyslím, čo na mňa narafičil...“

„No dobre, obaja ste si boli voľačo dlhší, ale už by si mu mala prezradiť, že o tom vieš.“

„Ešte nie.“

„Jessika, keď mu to čo najskôr nepovieš, veľa ti z neho nezostane. Odmietaj všetko, čo si sa dotkla.“

Jessika sa rozosmiala.

„Povedala si azda Čiernemu jazdcovi, že si Alexa otrávila?“

„Tak dajako.“

Ešte dlho sa smiala, no Pitman ju prerušil. Vždy sa mu usilovala vyhýbať a bola veľmi rada, že priestranný dom Montgomeryovcov jej to umožňoval.

„Chcem od teba kúpiť tvoju zátoku.“

„Čo prosím?“ spýtala sa Jess, pretože si nebola istá, či dobre počula. Tá zátoka, kde stál spustošený Taggertových dom, nestála za nič.

Pitman ju opäť oslovil a tentoraz ponúkol peknú kopu peňazí.

Ak máš rozum, teraz ho využij, pomyslela si Jess. „Predané,“ povedala s úsmevom na tvári. „Je vaša.“ A ja sa zo všetkých síl pokúsím zistiť, prečo ju ten zloduch tak chce, povedala si pre

seba.

Dva dni a dve noci Jessika neprestajne potajomky sledovala Pitmana. Bola dosť opatrná a Alexovi sa nezmienila o svojich plánoch, aby ho zasa neovládol pocit, že ju musí pred niečím zachraňovať.

Keď Pitman vyšiel z domu, Jessika vyskočila von oknom a ticho sa za ním zakrádala. Išlo jej to celkom dobre, pretože vedela, kam má Pitman namierené.

Zastavil pri starom dome Taggertovcov, poobzeral sa okolo seba, potom spod plášťa vytiahol malú sieť a na okraji zátoky ju hodil do vody.

„Žeby teraz v noci chytil ryby?“ uvažovala Jess.

Vtom jej ktosi položil ruku na plece a druhou rukou jej zakryl ústa, aby nekričala.

„Zostaň ticho,“ pošepol jej do ucha Alex.

Najprv sa bránila, ale keď jej stiahol ruku z úst, iba sa zhlboka nadýchla. „Len-len že si ma nezadusil! Čo tu robíš?“ Podišiel bližšie a čupol si k nej. „Počul som, ako chodíš po spálni, tak som šiel zistiť, čo sa deje.“

„Prečo si nespál?“

Tvárou sa jej takmer dotýkal a tak žiadostivo sa na ňu pozrel, až ju zaliala horúčava. „V poslednom čase akosi nemôžem spať.“

Jess sa snažila nepodľahnúť citom. „Alex, táto vlhká zem nie je nič pre tvoje zdravie. Trvám na tom, aby...“

„Ticho!“ rozkázal a spoza stromov pozoroval Pitmana. „Povedz mi, o čo tu ide? A nijaké klamstvá, Jessika.“

Hoci bola tma, zbadal, ako sa usmiala. Jessika sa sama sebe čudovala, ako mohla nevidieť, že Alex a Čierny jazdec sú jedna a tá istá osoba. „Pitman mi ponúkol plný mešec zlatiek za moju zátoku.“

„Za tento kúsok pôdy?“ spýtal sa s údivom v očiach.

Jess sa naňho zhnusené pozrela.

„Prečo to robíš?“

Postavila sa na špičky, aby lepšie videla. „Práve vytiahol sieť plnú ustríc, otvára ich, a teraz ich opäť zahadzuje.“

Aj Alex sa vystrel, aby lepšie videl. „Dal si tú ustricu do vrečka?“

Jess sa začala vysmievať. „Ustrice v prachovej omáčke.“

Alex sa zasmial.

Opäť si sadla. Nakláňal sa nad ňou a ona si ho zdola premeriavala. Vypchávky v nohaviciach boli pokrčené a zakrývali jeho svalnaté stehná, no na silných lýtkach už vypchávky nemal. Boli svalnaté vďaka dlhým rokom stráveným na hojdajúcej sa palube lode.

„Keby tu tak bol Čierny jazdec,“ smutne si povzdychla Jess. „On by vedel, čo má robiť.“

Alex si k nej sadol, no Pitmana nespúšťal z očí. „Veď si povedala, že jeho svaly prevyšujú jeho rozum.“

„No keď príde na hrdinské činy, intuitívne vie, čo má robiť. Má niečo ako zvierací inštinkt.“

Alex sklopil viečka. „Jess, opäť sa sním stretávaš?“

„Nie tak, ako si predstavuješ. Chce ma presvedčiť, aby som s ním išla do postele, no ja mu vzdorujem. Som predsa tvoja verná manželka.“

„Tak prečo potom, ty jedna malá...“

„Odchádza,“ povedala Jess, otočila sa k Alexovi a pritúlila sa k nemu. Ak existovalo niečo, čo vedela urobiť veľmi dobre, tak to bolo umlčať Alexandra.

Keď sa k nej pritúlil, ľahli si na zem a začal ju bozkávať, zdalo sa, že úplne zabudol na Pitmana.

Aj Jess pri ňom strácala rozum. „Alex,“ nemyslíš si, že by sme mali pozorovať Pitmana?“

„O chvíľu,“ zamrmľal a opäť sa jej prisal na pery.

„Alex!“ Odtlačila ho celou silou. „Najprv si ma nechcel ani pobožkať, a teraz sa odo mňa nevieš odlepiť. Poďme odtiaľto preč. Začína mi byť chladno,“ klamala.

Pravda bola taká, že od vzrušenia sa začala potiť na chrbte. *Musím to zastaviť, lebo neskôr mu už neovládzem vzdorovať*, pomyslela si.

Podarilo sa jej vymaniť spod Alexa. Postavila sa. Prsia sa jej vypínali, tvár sčervenela a telo horelo od túžby. Chytila si okraj sukne a rozbehla sa k vode.

Keď sa od Alexa kúsok vzdialila, hneď rozmýšľala jasnejšie. Spomenula si, že za ich domom viseli staré siete. Išla tam a vybrala z nich tú najlepšiu. Keď sa vrátila, Alex stál v zátok pri vode.

Odmietla sa naňho pozrieť. *Ešte niekoľko jeho horúcich, túžobných pohľadov, a už by sme sa válali na piesku*, pomyslela si.

„Jessie.”

„Postav sa sem, Alex, a nájdi nejaký kameň. Idem vyloviť niekoľko ustríc a ty ich budeš otvárať. A neopováž sa ma dotknúť. Tak choď!”

Alex sa usmial, a keď mu hodila niekoľko ustríc, odišiel od nej trochu ďalej. „Vieš, Jessika, ja nie som taký chorý, ako si myslíš. Pravdu povediac, pri tomto mesačnom svite, tu s tebou, keď si taká krásna, by som aj mohol...”

„Čo by si mohol?” spýtala sa netrepežlivo. Možno ho už dosť potrestala. Možno už aj ona bola dosť potrestaná. Možno by mu mala povedať, že o všetkom vie.

Alex k nej pristúpil. „Pozri sa na toto.” Medzi prstami, hľadiac do mesiaca, držal veľkú, krásnu perlu.

„Perly?” zvolala Jessika. „Tu, v týchto vodách? Nečudo, že Pitman chce kúpiť moju zátoku. Alex, veď on zbohatne.”

Alex naďalej skúmal perlu. „Aj som sa čudoval, čo sa s ním stalo.”

„S čím? Tu máš, otvor aj tieto ustrice.”

„S perlovým náhrdelníkom mojej mamy.”

„Tvojej mamy... Alex, chceš povedať, že tie perly tam niekto úmyselne vložil?”

„Myslíš, že Pitman si všimne dierky, prevrtané cez celú perlu? Pri tomto svetle ich nevidím, ale zdá sa, že sú niečím naplnené.”

„Naplnené? Náročky povkladané do mušlí?” pýtala sa Jess. „Nathaniel! Určite to spravil on. Počkaj, až ho dostanem.”

Alex ju stihol chytiť, skôr ako sa za ním rozbehla. „Som si istý, že to spravil Nate, ale určite to nevymyslel sám.”

Vložil si perlu do vrecka. „Môj švagor spreneveruje Montgomeryovské peniaze, potom za ne nakúpi tvoju pôdu, a tak zostanú peniaze v rodine.”

„Tvoj otec,” povedala Jess.

„Presne tak. Bol to môj otec. Ten prešibaný lišiak. Nemal som ani potuchy, že vie, čo jeho zať robí.”

„Pre svoje deti vie urobiť veľa,” povedala Jess, ale zdalo sa, že Alex už nepočúval. „Možno tvojej sestre nechcel ublížiť.”

„Vráťme sa domov,” povedal a vykročil.

„Máš pravdu. Potrebuješ sa vyspať.”

Alex iba ticho kráča a Jess, aby s ním držala krok, musela sem-tam pobehnúť. Keď prišli domov, nechal ju v jej izbe a prikázal, aby nevychádzala. Jess znova začala omieľať rečičky o slabom zdraví, no Alexov pohľad ju poslušne usadil na posteľ.

„Sľubujem, že odtiaľ nevyjdem,” povedala a naozaj to chcela dodržať.

Alex prikývol a odišiel. Mal namierené rovno do izby, kde spali chlapci. Ešte spiaceho Nata vzal na ruky a niesol ho do Sayerovej izby. Tam ho pustil na posteľ, hneď vedľa svojho otca.

„Čo sa, do pekla, deje!” zvolal starý pán.

Alex zažal lampáš.

Nate ticho sedel na posteli vedľa Sayera, zatiaľ čo ten nevedel, čo má povedať na svoju obranu. „Dobrý večer, pán Alex,” povedal Nate. „Stalo sa niečo?”

Alex vybral zo svojho vrecka perlu a hodil ju otcovi. „Spoznávaš ju?”

Sayer pozrel na Nata a opäť na svojho syna. „Možno.”

„Do koľkých mušlí si ich vložil, Nate?”

Bolo vidno, že Nathaniel by najradšej zutekal. Nepáčilo sa mu, že sa dostal do klieští medzi týchto dvoch mužov.

„Myslím, že nás odhalili," ozval sa Sayer. „Dost' dlho ti to trvalo," povedal, hľadiac na Alexa.

Chvíľu trvalo, kým Alex pochopil, čo tým jeho otec mienil. „Čo vieš?" spýtal sa nespomane.

Ich pohľady sa stretli. „Viem, že som zo svojich synov nevychoval zbabelcov."

Alex v tej chvíli nevedel, či sa má smiať, alebo zúriť. Celé tie týždne, odkedy sa vrátil, neprejavoval k otcovi veľkú lásku. Avšak jeho otec o ňom všetko vedel. „Dobre ste to tajili."

„To však nemôžem tvrdiť o tebe. Keby ťa niekoľko ľudí z tohto domu neochraňovalo, dávno by si bol mŕtv."

„Niekoľkokrát mi pomohla Jess, no ona pomáhala inému mužovi, nie svojmu manželovi. Nemá ani potuchy, že som Čierny jazdec."

„Ona o tom už tiež vie!" povedal Nate, no keď sa naňho Sayer pozrel, stíchol.

„Čo?" zvolal Alex. „Nate, dám ti na zadok, ak nepovieš pravdu. Naozaj Jessika vie, že som Čierny jazdec?"

Sayer podal synovi ruku. „Prirodzene, že vie. Vie to, odkedy si ju v tejto izbe pobožkal. Myslel som, že si ju dost' potrápil a chcel som, aby sa to skončilo. Jess je dobré dievča a nezaslúži si to."

„Povedala však, že moje bozky nie sú... A že moje vlasy..." Zmĺkol a nechápavo kýval hlavou. „To si vypije."

„Bola už na to dost' pripravená," odvrkol Sayer. „Nemôžeš trochu zabudnúť na svoju manželku a sústrediť sa na perly? Čo myslíš, uveril Pitman, že zátoka je plná perlorodiakov?"

Alex mu povedal, že večer sledovali Pitmana. „Ponúkol Jessike štvornásobok skutočnej hodnoty zátoky."

„Moje peniaze," zašomral Sayer. „Povedz Jessike, aby z neho vymámila ešte viac. Tak dostanem naspäť všetky svoje peniaze."

„Netušil som, že vieš o jeho zločinstvách."

Sayer sa chladne zahľadel na syna. „A čo som mal robiť? Obviniť vlastného zaťa? Naháňať ho po súdoch? Ty možno necítiš lojalitu k svojej rodine, ale ja áno."

Alex sa iba usmial. Bol úprimne rád, že otec ho nepokladal za slabocha a zbabelca, takže ho už nič nerozčuľovalo. „Do koľkých mušlí si vložil perly a koľko ich už našiel?" spýtal sa a medzitým sa hral so šnúrkou na rukáve.

„S touto a jednou, ktorú dnes v noci našiel Pitman, tam zostali ešte tri. Ak Jessika ešte vyčká, svoju ponuku zvýši."

„A čo ak zistí, že si z neho niekto urobil hlupáka?"

„Je príliš chamtivý, aby to zbadal. A teraz, vy dvaja možno nepotrebuje spať, ale ja áno. Choďte už do postele. Ty, chlapče," povedal Alexovi, „choď za svojou manželkou a skončite už s tou nemiestnou hrou. Môžeš jej veriť."

„Možno áno," odvetil vyhýbavo. „Do postele, Nate," rozkázal Alex a spolu sa pohli k dverám. Vtom sa náhle otočil, vrátil sa k otcovi, objal ho a pobožkal na líce. „Ďakujem, že si mi veril."

„No!" odvrkol Sayer. „Keď je raz niekto mojím synom, navždy ním zostane a nezmení sa."

Alex sa usmial. „Som rovnako dobrý, ako sú Adam a Kit?"

Sayer sa pozrel na Alexa, akoby stratil rozum. „Keď tých dvoch uvidím, vytmavím im, že neprišli, keď sme ich potrebovali. Nedarujem im, že všetko nechali na teba. Sám si musel zachrániť celé mesto." Sayer chytil Alexa za ruku. „A poviem im aj to, ako dobre si to všetko zvládol." Sayer sa spokojne usmieval. „Dokonca si získal srdce krásavice, akou je Jessika, a to bez toho, aby si si zložil parochnu. Si skutočný Montgomery, a jeden z najlepších." Alex odišiel z otcovej spálne s hrejivým pocitom pri srdci.

Jessika sa potácala pod váhou dvoch plných vedier horúcej vody a Eleanor sa z nej smiala.

Jess sa na ňu nenávisťne pozrela.

„Je to iba tvoja vina," vyčítala jej Eleanor. „Ty si tá, ktorá pokračuje v hre. Povedz Alexovi,

že poznáš jeho zdravotný stav."

Jess presunula vedrá. „Myslí si, že očakávam jeho skorú smrť. Až kým mi nebude úplne veriť, nepoviem mu to."

Eleanor iba zalomila rukami. „Už si to tak skomplikovala, že sa ti bojí povedať pravdu. No ako chceš, nech je po tvojom. Pre mňa za mňa, tráp ho aj naďalej, pokiaľ sa sama nezničíš."

„Ďakujem ti," odvrkla Jessika a vybrala sa po chodbe s plnými vedrami horúcej vody do ich spálne.

„On o všetkom vie," riekla Sophy. „Alexander sa dozvedel, že Jessika pozná jeho tajomstvo o Čiernom jazdcovi."

„Ale áno, vie," prisvedčila Eleanor. „No nechajme ich hrať svoju hru na milencov."

„Keď hovoríme o milencoch, kde ste boli ty a ten ruský krásavec minulú noc?"

Eleanor sa začervenala.

„Hm," poznamenala Sophy. „Myslím, že svoju cestu ešte o jeden deň odložím. Nemohla by som odísť a nevidieť, ako sa to všetko vyvinie."

„Nech sa ti páči, Alex," pokorne povedala Jess a pripravila mu dva lavóry s horúcou vodou, aby si zohrial nohy. Odvtedy, čo videli v zátok Pitmana, už ubehli dva dni a Jess začala pochybovať, či je Alex skutočne Čierny jazdec. Vyzeral zle, zdal sa jej veľmi slabý, odmietal jesť a s privretými očami ležal v posteli. Ako môže byť tento chorý muž Čierny jazdcom?

Tesne pred západom slnka Alex išiel do postele a Jessika sa vybrala na prechádzku. Zbožňovala večerný chladný vánok. Ani si neuvedomila a už bola v zátok *Farrier's Cove*.

Pozorovala západ slnka a po tvári jej začali stekať slzy. Prišlo jej ľúto samej seba a vedela, že si nemôže pomôcť. Zdalo sa jej, že nemá ani jedného z mužov, ktorých miluje.

„Jessie."

Obzrela sa a v šere zbadala Čierneho jazdca. Vykročila k nemu, ale keď pred ňou cúvol, zostala stáť.

„Čakám tu na teba celé dni. Musím ti povedať niečo dôležité."

Jess si poutierala slzy. Teraz jej povie, že Alexander a Čierny jazdec sú tá istá osoba. Teraz ju zbaví obáv, že to nie je pravda. Teraz ju zbaví obáv o Alexovo zdravie. Teraz jej konečne bude veriť.

„Premýšľal som o nás dvoch, o tom, čo sa medzi nami stalo, a uvedomil som si, že máš pravdu."

„Áno," povedala Jess s úsmevom. *Predsa mala pravdu*, pomyslela si. *Môže mi veriť. Nie som hlúpa, ako si myslel. Zaslúžim si, aby mi povedal pravdu*, pomyslela si.

Čierny jazdec hľadel do zeme, ako by to, čo mal na srdci, nemohol ani vysloviť. Jess s ním aj súcitila.

„Nie je pre mňa ľahké povedať ti to, ale napokon ťa počúvnem." Zdvihol hlavu. „Ty si vydatá žena a rozhodol som sa rešpektovať ťa. Cynthia Coffinová mi naznačila, že bude veľmi rada, keď sa s ňou z času na čas stretnem. Takže odteraz môžeš patriť iba svojmu manželovi." Po týchto slovách sa k nej otočil chrbtom.

Jessiku pochytila zúrivosť. Jediným veľkým skokom mu vyskočila na chrbát, jednou rukou sa mu zakvačila okolo krku a druhou ho bila, kde zasiahla. „Zabijem ťa, Alexander Montgomery! Ak sa dotkneš inej ženy, pootvorím živú mušľu a dám ti ju na tvoj..."

Vzal ju do náručia a začal bozkávať.

Keď sa pobožkali, stiahla mu masku z očí. „Si to ty," šepla.

„Áno, ten s krutým pohľadom," poznamenal. „Tá mľandráva, chaluha, za ktorú si sa vydala."

Držal ju v náručí tak, že nohý jej viseli vo vzduchu a ona sa začala mykať a kopat' ho.

„Cítila som sa príšerne! Naša svadobná noc! Celú som ju preplakala. A ty si sa ku mne zakrádal oknom."

„A čo Ethan Ledbetter? A keď si mi povedala, že ma nikdy nijaká žena nebude chcieť. Tvrdila si, že si ma vezmú iba pre peniaze. Ty si spôsobilá, že sa mi každý vysmieval. A keď som bol postrelený a krvácal som, nazvala si ma opilcom."

Bozkávala ho na tvár a rukami sa vášnivo prehrabávala v jeho vlasoch. „A čo vtedy, keď som ťa zachránila pred pascou s pušným prachom? Tvoju krv som mala na rukách, a ty si tam spokojne sedel, živý a zdravý, a mňa si nechal strachovať sa oňho... vlastne o teba.”

„A pamätáš si, keď sme sa potom stretli? Plakala si mi na ramene.”

Jessika ho tuho objímala. „Och, Alex, ako si sa mohol tak pretvarovať? Alex je jemný a nežný, zatiaľ čo Čierny jazdec...” Zmlkla a pozrela sa mu do očí. „Dobre, že ti tá maska zakryla aj ten veľký nos, ináč by ťa každý spoznal.”

„Veľký nos?” zhrozil sa. „Uvidíme, kde všade sa ten môj veľký nos môže dostať.”

Začal jej rozopínať šaty a keď sa pritúlil k jej prsiam, od rozkoše nežne vzdychla. Posadil si ju do lona ako malé dieťa, bozkával a medzitým ju vyzliekal. „Neľutuješ, že tu namiesto mňa nie je Adam?” spýtal sa a jeho ústa putovali k jej prsiam.

„Alex, si jediný, ktorého milujem. Nezáleží na tom, či si Alex, Čierny jazdec alebo niekto iný. Milujem iba teba.”

Potom ju položil na zem a jazykom vášnivo krúžil okolo jej bradaviek, po bruchu i po stehnách. Jej ruky zase hľadali jeho a nevedeli sa dočkať, kedy sa dotknú jeho mužnosti.

Alex sa rýchlo vyzliekol a ľahol si k nej. Jess ho najprv odtlačila. „Chcem ťa vidieť v celej tvojej kráse. Chcem vidieť, že si skutočne Alexander.”

Smial sa popod fúzy, ležal pri nej a ona si ho v prítomí obzerala od hlavy až po päty.

Po prvý raz videla jeho pravú tvár a skutočné telo. Oboje poznala veľmi dobre, no Alexovu tvár vždy zatienovalo jeho smiešne telo. Rukou mu prechádzala po plochom hladkom bruchu, potom sa mu zahľadela do tváre. Bola to skutočne Alexova tvár.

„Spokojná?” spýtal sa.

„Ani najmenej,” povedala a jej ruka postupovala čoraz nižšie a nižšie, až kým nedržala jeho mužskú pýchu.

Alex sa už neusmieval a pritúlil si ju k sebe. „Bolo to už tak dávno, Jess.”

„Áno.” To bolo všetko, na čo sa zmohla, keď si na ňu ľahol.

Rukami ju hladil medzi stehnami, až kým po ňom vášnivo netúžila. „Alex,” slastne vyriekla, keď do nej ľahko vnikol rovnako hladko, ako keď voda omýva spodok lode.

Pomaly, nežne sa milovali, až kým v nich nevrela vášeň! Dychtivo ho otočila na chrbát a sama sa premiestnila naňho. Na chvíľu otvorila oči a usmiala sa. Jediný muž, s ktorým sa predtým milovala, mal masku, a Alexandra donedávna vnímala iba ako tučného invalida.

Keď si ju Alex pritúlil a spolu sa pohybovali hore a dolu, pričom ju pohládzal po zadku, nemyslela už vôbec na nič.

Napokon, keď už bezmála nevydržali vzdorovať prílivu vášni, Alex ju vtiahol pod seba, ona ho nohami zovrela okolo pása a spoločne prežívali vyvrcholenie.

Jess sa ho ešte hodnú chvíľu držala, akoby nechcela, aby jej opäť unikol.

Zdalo sa, že Alex chápe jej pocity. Potom sa od nej odtiahol a s úsmevom sa spýtal. „A kto som teraz? Alex, alebo Čierny jazdec?”

Zrazu zvažovala. „Na verejnosti musíš byť aj naďalej Alex. Keby si sa tak náhle zmenil, ľudia by si mohli domyslieť, že Čierny jazdec si ty.”

„Prekážalo by ti, keby som bol v noci Čiernym jazdcom?” spýtal sa a túlil sa k jej krku.

„Vo svojej posteli môžeš byť jazdcom, kedy sa ti zachce.”

„Och?” prekvapene zvolal Alex. „Takže teraz už budeš so mnou spávať?”

„Vždy som s tebou chcela spávať,” protestovala a zasmiala sa. „Ty si vedel, že by som zistila, keby sme...”

Neprestával ju bozkávať. „Myslel som si, že ti to azda napadne. A keď som ťa v otcovej izbe pobozkal, vtedy si ma spoznala, však?”

„Hm, možno,” odvetila.

Začal si ju doberať. „Prečo? Nenávidela by som ťa, Alexander,” vysmieval sa fistulujúcim hlasom. „Ako si ma to nazvala? Zbabelec, luhár a lenivec? Mohla si o tom napísať aj knihu. A moje vlasy!”

„Sú ešte trochu riedke, Alex.”

Vlasmi sa otieral o jej nahé prsia. „Ešte mi musíš zodpovedať hľbu otázok.“

„Možno mi to zaberie celý život.“

„Aspoň toľko,“ povedal a oči mu žiarili od šťastia. „No vráťme sa už. Na večeru zo mňa musí byť opäť Alex a v noci sa k tebe vrátim ako Čierny jazdec.“

Jessika sa chichotala.

V jednej minúte sa smiali, ale v druhej nastalo hotové peklo. Jeden druhým boli natoľko očarení, že si nevšimli, ako sa k zátoke prikráda šesť mužov s lampášmi, cez ktoré mali prehodené čierne plátno.

Na rozkaz stiahli z lampášov plátno, aby si posvietili na milenecký pár na zemi.

Alex ihneď zakryl Jessiku vlastným telom, schmatol jej šaty a ponáhlal sa ju obliecť. Pred nimi stál admirál a za ním Pitman.

„V mene kráľa ťa zatýkam, Alexander Montgomery,“ povedal admirál dunivým hlasom. „Za vlastizradu.“

Pitman pribehol k Alexovi, schmatol mu čiernu masku, hodil ju na kamenistú pláž a potom naňho pozrel. „To ťa odučí zahrávať sa so mnou. Myslel si si, že sa o tých perlách nedozviem?“

„Ale Alex...“ Jess chcela niečo povedať, no Alex ju zastavil.

„Chodte preč s lampášmi, nech sa môže obliecť,“ povedal Alex. „Pôjdem s tebou.“ „Alex, nie!“ kričala Jess.

Admirál nariadil, aby s lampášmi ustúpili, a Alex tam iba stál, nahý a hrdý ako nikdy predtým.

Jess sa potme obliekla a pritom pozorovala, ako sa v kruhu svetiel oblieka aj on. Jeho čierna hodvábná košeľa, široké ramená, jeho postoj... Ploché brucho mu už nezakrývali vypchávky, ktorého z neho robili Alexa. Keď odchádzal s vojakmi, ani sa neobzrel. „Našla som ho, ale aj stratila, a to všetko počas jednej noci,“ povedala Jess a rozbehla sa.

„Zatkli Alexa," zvolala Jessika a zabuchla za sebou dvere do jedálne Montgomeryovského domu.

„Och, môj Bože!" začala nariekať Eleanor, až sa celá triasla.

„Za čo?" spýtala sa Marianna. „Azda jeho šaty vystrašili slnko?"

Jessika nevydržala a vyliala si svoju zlosť a strach. „Za to, že je Čierny jazdec," skríkla. „A tvoj manžel ho zradil."

Vtom vošiel do izby Nicholas a vykročil priamo k Eleanor. Zobral ju do náručia a tíšil. „Alex?"

Eleanor prikývla a oprela si hlavu o jeho rameno. „To je smiešne," povedala Marianna. „Alexander je asi taký Čierny jazdec ako ja. Keby mu Jessika nenakrájala mäso na kúsky, od hladu by zomrel. Keď uvidia, aké má brucho, hneď ho pustia."

Jessike začali po tvári stekať veľké slzy. „Nemá tučné brucho. A je celkom normálny. Je dokonalý, je..." Tak silno nariekala, že zo seba už nevládala vydať ani slova.

„Dokonalý?" Marianna sa prekvapene spýtala. „Alexander?" Veď je tučný a... „Potom zmĺkla a vyvalila na ňu oči. „Chceš povedať, že Alex je Čierny jazdec?"

Nikto sa neunúval odpovedať jej.

„Musím to oznámiť jeho otcovi," povedala Jess a pokúšala sa kontrolovať svoj plač. Rozbehla sa po chodbe a vtrhla do Sayerovej izby.

Keď ju zbadal, zbledol. „Alex?" zvolal.

Jess ako vždy, keď bola zúfala, vbehla mu do náručia. „Bol to Pitman. Odhalil podvod s perlami, nazlostil sa a admirál zatkol Alexa."

Sayer ju chápavo hladil po chrbte a ona ešte chvíľu plakala. Potom ju od seba odtisol. „Musíme vymyslieť dajaký plán."

„Oni ho obesia. Môjho Alexa."

„To nehovor!" skríkol na ňu Sayer. „Montgomeryovci nezmierajú na šibenici. Rozumieš mi? A teraz prestaň nariekať a poďme niečo vymyslieť. Najprv sem zavolaj Eleanor a toho Alexovho Rusa, potom tú Talianku a malého Nathaniela. Marianne daj pohár whisky a pošli ju spať. A my dnes v noci musíme zosnovať plán."

Sophy teraz rozmyšľala zo všetkých najracionálnejšie. Eleanor, Jessika a Nathaniel mali stále slzy na krajíčku, zatiaľ čo Sayer a Nicholas boli nadmieru rozzúrení.

„Aký majú dôkaz, že Alex je Čierny jazdec?" spýtala sa Sophy.

„Je to môj syn," zreval Sayer. „Je samozrejmé, že môj syn by..."

Sophy pobozkala starého pána na čelo a zažmurkala na Jessiku. „Nazdávam sa, že ešte máme čas. Nepredpokladám, že admirál obesí Alexa hneď zajtra." Keďže ostatní začali protestovať, Sophy iba zdvihla ruku, aby ich zastavila. „Admirál bezpochyby využije príležitosť pred všetkými sa pochváliť svojím úlovkom. Pošle po ďalších Angličanov, aby ho prišli obdivovať a chváliť za tento čin. Je to veľmi namyslený a samolúby človek."

„Pani Wentworthová mu musela dať svoje veľké zrkadlo, aby sa v uniforme videl celý," poznamenala Eleanor.

„Áno, tomu verím," povedala Sophy. „Keby sme tak mali niekoho iného, kto by hral Čierneho jazdca. Keby sa niekoľkokrát objavil medzi ľuďmi, pokým je Alex vo väzení..." Pozrela sa na Nicholasa.

„On je vyšší ako Alex. Ľudia by hneď spoznali, že to nie je skutočný Čierny jazdec," podotkla Jess.

„No, keď som ja bola Čiernym jazdcom, nikto si to nevšimol," odvrkla Eleanor.

Všetci sa na ňu pozreli, až sa začala na stoličke nervózne vrtieť. „Našla som tú listinu, ktorú Jessika zobrala admirálovi. Vypadla jej na zem a potom ju odfúklo pod skriňu. Tak som sa dozvedela, že admirál sa chystá prepadnúť loď *Poinciana*, a to práve vtedy, keď na nej nebola väčšina posádky. Alex a Jess tu neboli, tak som si od Alexa požičala jeho čierny odev a odlákala som vojakov z prístavu."

„A takmer ťa pri tom zabili," karhala ju Jess. „Keby som ťa z toho kopca nezbadala, chytily by ťa. Alex ti zachránil krk."

„Áno, ale keby si..."

Sophy už viac nezniesla ich hádku a postavila sa medzi ne. „Myslím, že už viem, ako to urobíme. Najprv musíme zistiť, čo sa deje. Jess, čo myslíš, pomohli by nám aj pani Wentworthová s dcérou?"

Jess zvážnela. „Každý v tomto meste by obetoval život, len aby pomohol Čiernemu jazdcovi."

„Tak potom mám nápad."

„Vedel som, že ho dostanem," povedal admirál, ktorý sedel za stolom v jedálni u Wentworthovcov. „Ja som sa nedal oklamať jeho veľkým bruchom, ani tou parochňou. Už dlhší čas som ho podozrieval."

Pani Wetnworthová tresla pohárom o stôl a jej manžel ju pod stolom kopol do nohy.

„Dobrá správa," zašomrala pani Wentworthová.

Abigail tým bola ešte veľmi zaskočená a nezmohla sa na slovo. Jessika Taggertová nakoniec vyhrala. Získala muža, ktorý má peniaze, ale je aj mužom, po akom túži každá žena, zatiaľ čo ona, Abigail, si musí vystačiť s občasnými stretnutiami v lese, kde sa Ethan skrýva. Nebol v anglickej armáde, ale bol utečencom.

„Áno, máte pravdu. A za jeho skutky ho čaká šibenica. Hneď, len čo prídu ostatní dôstojníci, uskutoční sa poprava," rozhodol admirál.

„Ponúknete sa, admirál," povedala pani Wentworthová. „Dajte si ešte koláč. Urobila som ho špeciálne pre vás. A viete, kedy asi prídu dôstojníci?"

„Koncom týždňa. Takže na budúcu sobotu toho zradcu obesím."

Abigail sa snažila potlačiť slzy a potom od admirála odvrátila tvár, aby to nezbadal. Premýšľala, čo asi teraz robí Jessika. Zdvihla hlavu a pozrela sa na matku. Jessika určite niečo chystá. Bola si tým taká istá ako svojimi kučeravými vlasmi.

„Musíme Montgomeryovcov utešiť," zašomrala si popod nos Abigail. „Určite sú z toho zničení."

„A obesím každého, kto sa do toho zapletie," chvastal sa admirál. „Počul som, že niekedy v tomto meste vládol Sayer Montgomery. Tak teraz má Warbrooke nového pána."

Pani Wentworthová iba sklopila hlavu a hľadela do taniera.

Keď sa Nicholasova loď vrátila, Eleanor už o jednej v noci čakala Jessiku a Nicholasa v prístave.

„Tak čo?" netrpezlivo sa spýtala Eleanor Nicka, ktorý ešte len schádzal po lodnej lávke. „Máš to?"

„A kde je bozk?" doberal si ju.

Eleanor sa prísne pozrela na unavenú sestru, ktorá vystúpila z lode po Nickovi. „Dúfam, že s kapitánom lode si nemala problémy?"

„Všetci sa k nemu správajú, ako by bol naozaj kapitánom," povedala Jess.

„Rusi sa k sebe správajú s veľkým rešpektom."

„To iba voči nám sa potom tak nepekne správa, však?" spýtala sa Eleanor.

„Tu máš, zober to," rozkázala Jess sestre, podávajúc jej veľké plátenné vrece. „Takže to máte."

„Vykúpili sme v Bostone všetku čiernu farbu. Je každý pripravený roznieť to medzi ľuďmi? Už nemáme veľa času."

„Sme pripravení." Položila Jessike ruku na plece. „Admirál preložil súdny proces na zajtra. Dôstojníkom prial vietor a priplávali o deň skôr."

„Takže potom obyvatelia Warbrooku budú mať celú noc čo robiť," rozhodne povedala Jess.

„No dovedy nič nevyschne," Eleanor mala ešte čosi na jazyku, no nedokončila. „Tak pôjdu v mokrom. Jess, spala si aspoň trochu?"

„Nie! Celú noc sa prechádzala po palube a lomožila presne nad mojou hlavou, takže ani ja som oka nezažmúril," sťažoval sa Nick.

„Ty podľa mňa vyzeráš dobre," povedala Eleanor.

Nick ju chytil okolo pásu a pritiahol k sebe. „Pod', máme ešte niečo na starosti."

Celú noc Taggertovské deti nenápadne behali z domu do domu a šepkali ľuďom, čo majú robiť.

Wentworthovci mali za úlohu zabávať admirála a jeho dôstojníkov, aby odpútali pozornosť od diania vonku.

Jessika rozkázala Marianne, aby zamestnala svojho manžela. „Aj keby si s ním musela spať," nariadila jej.

Marianna až zbledla. „Myslím, že Alexovi veľa dlhujem. Keby som mu tak už skôr verila."

„Aj ja," zamrmlala Jess.

Medzitým, čo bola Jessika preč, Eleanor sa chcela dostať za Alexom, ale vojaci ju nepustili. Okolo budovy stáli dvojité stráže a ona nemala ani najmenšiu šancu cez ne preklznuť.

Na svitaní Eleanor uložila vyčerpané deti spať a prinútila Jessiku, ešte oblečenú, aby si k nim tiež ľahla. „Ani sa nepohni, lebo ich zobudíš."

Jess bola príliš unavená, aby odporovala, a čoskoro aj ona zaspala.

Súdny proces s Alexandrom pred anglickými sudcami bol fraškou. Ešte predtým, než sa pojednávanie začalo, rozhodli sa, že je vinný. Alex mal na sebe čierne hodvábne šaty. Na mieste obžalovaných stál s rukami zviazanými za chrbtom.

V sále sedelo len zopár ľudí z Warbrooku - niekoľko dievčat, ktoré pri pohľade na jeho vypnutú hrud', rozkročené nohy, bokombrady a strnisko hlasne vzdychali.

„Utište ich," nariadil sudca.

Súdny sluha priniesol Alexovu masku Čierneho jazdca a previazal mu ju cez oči. Alex nehybne stál.

Devy v súdnej sieni takmer zamdlievali.

„Podľa mňa je tento pán Čierny jazdec," povedal sudca a ostatní súhlasne prikývli.

Admirál sa povýšenecky pozrel na dôstojníkov vedľa seba. Veľmi mu záležalo, aby na týchto pánov zapôsobil.

„Obeste ho."

Súdny sluha schmatol Alexa pod pazuchu a chcel ho vyviesť, keď vtom niekto na lane vletel dnu cez okno, až sa sklo rozletelo po celej miestnosti. Bol oblečený v čiernom, presne ako Čierny jazdec.

„Takže ty si myslíš, že si ma dostal?" s pôžitkom zvolal muž s čiernou maskou cez oči.

„Čo to má znamenať?" kričal sudca a pozrel na admirála. „Myslel som, že ste toho darebáka chytili."

„Chytil som ho," zvolal admirál. „Toto je dajaký podvod."

V súdnej sieni zavládol chaos a hluk. Anglickí vojaci začali naháňať nového Čierneho jazdca, ktorý stál vysoko na balkóne. Pekné mladé dievčatá v zvodných šatách sa predierali k vojakom a podkladali im svoje jemné nôžky. A keď im pri páde potrhali šaty, museli ich horlivo utišovať.

„Chyťte ho!"

Cez protiľahlé okno vtrhol ďalší Čierny jazdec.

„Nemyslíte si, že ste ma chytili!" zvolal ďalší Čierny jazdec.

Na okamih všetci znehybneli, dokonca aj dvaja mladí vojaci, ktorí sa už váľali po zemi s peknými slečnami.

„Chyťte ho!"

„Ktorého, pane?"

„Obidvoch," kričal admirál.

Jeden z Čiernych jazdcov vybehol von rozbitým oknom, zatiaľ čo toho prvého - alebo to bol ten druhý? - chytili.

„Strhnite mu masku!" rozkázal admirál. Sudcovia si opäť sadli, rovnako ako admirálovi priatelia, ktorých pozval do Warbrooku na vlastné náklady, aby boli svedkami jeho víťazstva. Zdalo sa, že ich to začína baviť.

Vojaci sňali Čiernemu jazdcovi z očí masku.

„Abigail Wentworthová!" prekvapene zvolal admirál.

Sudcovia sa začali popod nos chichotať a dôstojníci sa smiali na plné ústa. Vojaci, ktorí Abigail držali, začali ju nenásytné obchytkávať.

Dvere do súdnej siene sa nečakane otvorili. „Chytili sme ho, pane.“ Štyria vojaci držali ďalšieho Čierneho jazdca a kráčali k admirálovi. Zastali, keď zbadali Alexa, ktorý mal ešte vždy cez oči previazanú čiernu masku a pri ňom stála Abigail v čiernych nohaviciach. Napokon dali dolu masku aj tretiemu jazdcovi.

„Ezra Coffinová," zvolal ktosi.

Náhle sa rozleteli ďalšie dvere.

„Chytili sme ho, pane."

Teraz sa už dôstojníci od smiechu chytali za bruchá a s radosťou sa prizerali admirálovej potupe. Sudcovia sa usilovali správať dôstojne.

„Tak, čo teraz? Pustíme ich, alebo ich všetkých obesíme?" vážne sa spýtal sudca.

„Pozrite sa von oknom," zvolal ktosi.

O chvíľu v súdnej miestnosti zostali iba sudcovia, admirál a dôstojníci, pretože všetci zvedavo utekali von.

Warbrooke bol plný Čiernych jazdcov. Boli všade. Na strechách, na kostolnej veži, na koňoch. Dvaja tučnejší Čierni jazdci na verande mútili maslo a ďalší, ktorý mal asi stopäťdesiat centimetrov, viedol za ruku iného, ešte o voľačo menšieho Čierneho jazdca. Ten držal na rukách maličkého Čierneho jazdca, ktorý si silou mocou chcel strhnúť masku. Štyria anglickí vojaci začali naháňať jedného z dospelých Čiernych jazdcov. Jeden, pravdepodobne už starší Čierny jazdec kríval a viedol za sebou kravičku.

Sudcovia chvíľu pozerali z okna na to absurdné divadlo, potom si znovu posadali na miesta.

„Pust'te ho," ohlásili znechutene, a keďže miestnosť zostala načisto prázdna, jeden zo sudcov, ktorý bol k Alexovi najbližšie, si vyzliekol talár a nožom mu prerezal zviazané ruky.

„Ale on je Čierny jazdec," zvolal admirál. „Chcete ho pustiť, aby sa mi opäť postavil na odpor? Nemôžete ho len tak pustiť."

Alex si z tváre strhol masku a vyšiel zo súdnej miestnosti. Vonku naňho čakala Jess v červených šatách.

Usmial sa na ňu a chytil ju okolo pása. „Pod'me domov."

„Áno," povedala a pritúlila sa k nemu.

EPILÓG

„A videl si pani Farnsworthovú?" smiala sa Jess. „Ešte aj všetky štyri jej mačky mali čierne masky cez oči."

Na druhý deň Jessika, Alex a Eleanor sedeli v spoločenskej miestnosti. Mesto na ten deň vyhlásilo sviatok a Eleanor ani nezakladala oheň v kuchyni. Povedala, že aj tak budú všetci iba piť pivo, ktoré dal priviezť Sayer, a nikto akiste nezostane hladný.

Po súdnom procese potupeného a zosmiešneného admirála povolali späť do Anglicka. Admirál všetko zvalil na Pitmana, ktorého v dôsledku toho odvolali z funkcie colného dôstojníka a poslali späť do Anglicka. Marianna odmietla ísť s ním.

„Takže to skončilo," potešila sa Jess, držiac Alexa za ruku. Nemohla z neho spustiť zrak. Už nijaké parochne, nijaké pestrofarebné plášte, koniec hazardovania so životom. Teraz patrí iba jej.

„Povedala ti to už Jessika?" spýtala sa Eleanor.

„Eleanor, prepáč, zabudla som."

„Nicholas ma požiadal o ruku a ja som súhlasila," oznámila Eleanor. „Viem, že je iba sluha, ale zvládneme to. Možno by nám mohol pomôcť tvoj otec. Alexander! Nechápem, čo je na tom také smiešne."

Alex sa nevedel ovládnuť. Smial sa, až sa chytal za brucho, ukazujúc prstom k oknu, kde stála Eleanor.

„Čo sa deje?" spýtala sa Jess.

Najprv začuli hlas trúbky, potom sa otvorili dvere. Všetci bez slova pozorovali, ako mladí pohľadní muži v nádherných vojenských uniformách rozvinuli červený koberec. Vtom vstúpil do izby muž, ktorý sa vynímal v tmavej uniforme s výložkami na pleciach a rukávoch.

Víťazný hlasom oznámil: „Predstavujem vám jeho výsosť veľkovojuvodu Nicholasa Ivanovitcha, dvanásteho následníka trónu po cárovnej Kataríne, vládkyni všetkých Rusov."

„Azda nie ďalší colný dôstojník," vzdychla si Jess.

Dovnútra vošiel Nicholas v červenej uniforme, bohato vyšitej zlatom, takže sa pri nej všetky Alexove plášte mohli hanbiť. Rukoväť jeho meča bola vykladaná drahokamami.

„Preboha, veď je to..." zvolala Jessika, no nestihla dopovedať, čo chcela, pretože Eleanor práve omdlela a zosunula sa zo stoličky.

Z anglického originálu The Raider (Pocket Books, a division of Šimon Schuster Inc., New York 1987) preložila Marianna Kalaninová. Redigovala Tatiana Búbelová. Obálku navrhla Viera Fabianová. Technická redaktorka Renáta Hrabušická. Vydalo vydavateľstvo Ikar, a. s., Bratislava v roku 2000 ako svoju 835. publikáciu. Zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava. Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

ISBN 80-7118-860-3